

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

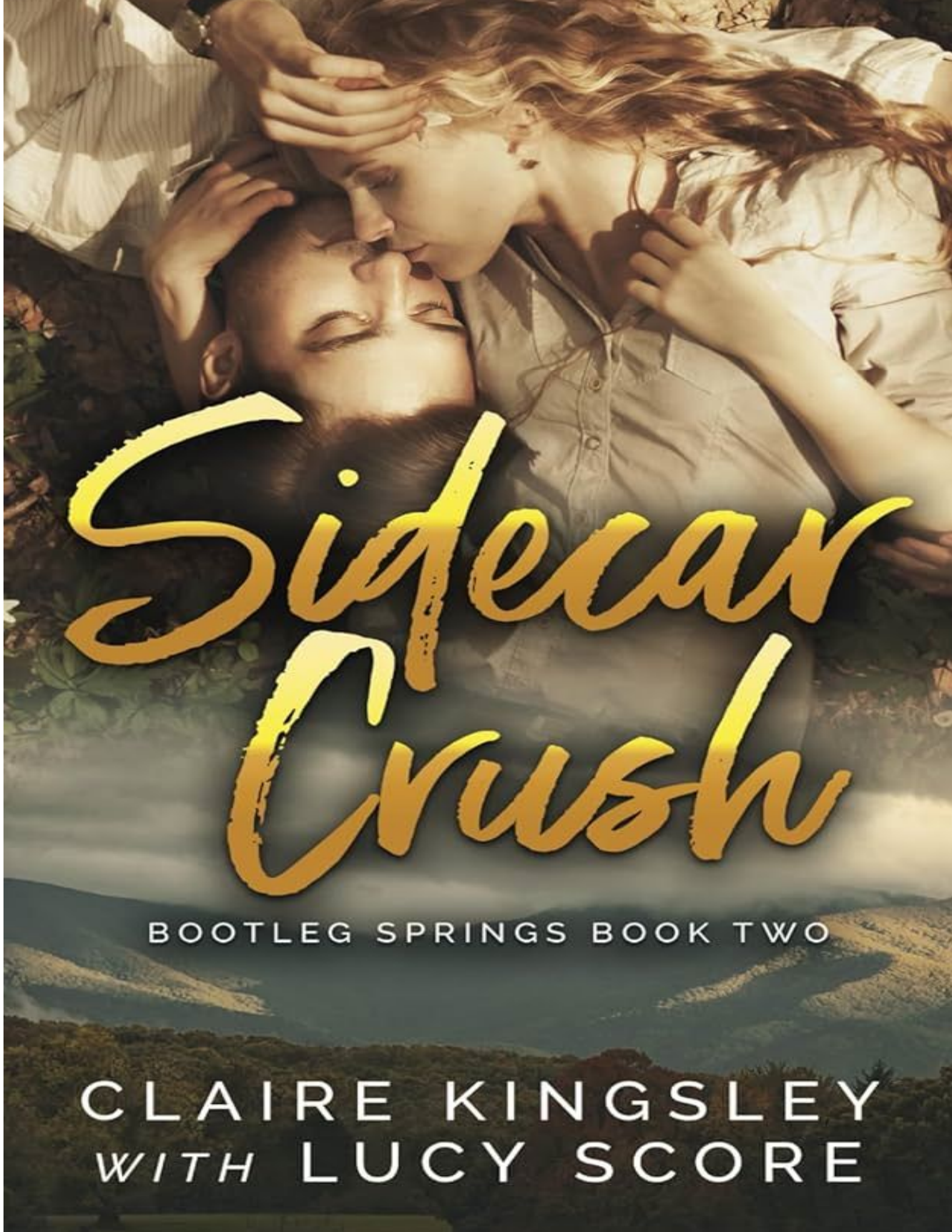
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing, in a sunlit field. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a light-colored, button-down shirt. The man has short dark hair and is wearing a grey button-down shirt. They are both looking at each other with soft expressions. The background is a soft-focus landscape of rolling hills and greenery under a warm, golden light.

Sidewalk Crush

BOOTLEG SPRINGS BOOK TWO

CLAIRE KINGSLEY
WITH LUCY SCORE

SIDECAR CRUSH

BOOTLEG SPRINGS KİTAP 2

CLAIRE KINGSLEY
LUCY SCORE

Copyright © 2018 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Editör: [Serenity Editing Services](#)'den Elayne Morgan

Kapak: Pink Ink Designs'dan Cassy Roop

www.clairekingsleybooks.com

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Jameson
2. Leah Mae
3. Jameson
4. Leah Mae
5. Jameson
6. Jameson
7. Leah Mae
8. Leah Mae
9. Jameson
10. Jameson
11. Leah Mae
12. Leah Mae
13. Jameson
14. Leah Mae
15. Jameson
16. Leah Mae
17. Leah Mae
18. Jameson
19. Leah Mae
20. Leah Mae
21. Jameson
22. Leah Mae
23. Leah Mae
24. Jameson
25. Leah Mae
26. Leah Mae
27. Jameson
28. Jameson
29. Leah Mae
30. Jameson
31. Jameson
32. Leah Mae
33. Jameson
34. Jameson
35. Leah Mae

Sonsöz

Ayışığı Öpücüğü: Birinci Bölüm

Sonsöz Teşekkür Claire

Kingsley tarafından da

Yazar Hakkında

*Hepimizin içindeki aşıklar ve sanatçılar
için.*

BU KİTAP HAKKINDA

"Öfkemi yatıştıracak bir şeyler -herhangi bir şey- düşünmeye çalıştım. Yanlış bir hareket yaparsam Leah Mae ona sürtünecekti ve bu da beni oracıkta öldürebilirdi." - Jameson Bodine

Gözden düşmüş bir reality TV yıldızına dönüşen model Leah Mae Larkin, kariyerini tehdit eden bir skandal sırasında ortalıkta görünmemek için memleketi Bootleg Springs'e iner. Menajерinin -ve sözde nişanlısının- onu TV için yapılmış yuva yıkan kadın rolüne soktuğu hissinden kurtulamaz. Kökleriyle bağ kurmak tam da ihtiyacı olan şeydir ve Bootleg Springs babasının, kaçak içkinin ve çocukluk arkadaşı Jameson Bodine'in evidir.

Hurda metalleri sanata dönüştüren, kardeşleri ve cehennem kedisi kız kardeşiyle birlikte Cuma geceleri ortalığı birbirine katmaktan çekinmeyen Jameson'ın çocuksu bir yanı yok. Fazla konuşmuyor olabilir, ama yine de sular derin akıyor. Aşkının parmağındaki yüzüğü görünce mi? Hoşuna gitmiyor, ama yok olmasını da dileyemiyor. Callie Kendall'ın faili meçhul kayboluşunda rahmetli babasını işaret eden kanıtlarla ailesinin içinde bulunduğu beladan kurtulmayı dileyemez.

Jameson ve Leah Mae sadece yazlarını birlikte geçiren, stres atan ve uzun zamandır ilk kez eğlenen iki arkadaştır. Ancak Leah Mae hayatında neyin gerçekten önemli olduğunu fark ediyor ve bu düşündüğü şey değil.

Ve bazen buhar kıvılcımlara dönüşür -erimiş çelik kadar sıcak- ve arkadaşlar sadece arkadaş değildir.

JAMESON

I Kız kardeşimin ne dediği umurumda değildi, bu gece burada olmak *benim için iyi değildi*.

Bugün en az yarım düzine kez aradı, ısrarla

Evden çıkmam gerekiyordu. Neden? Scarlett'i kim bilebilirdi ki? O kızın kafasına bir fikir girdi mi, onu çıkarmak çok zor oluyordu. Ve görünüşe göre Bayan Scarlett Rose, kardeşinin Lookout'ta bir içkiye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Bir süredir burada oturuyordum ve onun yanıldığına karar verdim. Burada olmama gerek yoktu. Dükkânımda kalsaydım çok daha mutlu olurum. Metal sanatçısı olarak hayatımı kazanıyordum ve büyük bir komisyon üzerinde çalışıyordum.

-Beni meşgul edecek çok şey vardı. Soğuk bir birayı ben de herkes kadar seviyordum ve Nicolette de iyi servis yapıyordu. Ama hoşuma *gitmeyen şey*, buradaki insanların yarısının bana bakıyor olmasıydı.

Çok sinsi olduklarını sanıyorlardı. Omuzlarının üzerinden küçük bakışlar. Fısıldaşmak için başlarını birleştirdiler.

Bakışlarımı tekrar masaya çevirerek taburemde kaydım. Etrafımda bir düzine konuşmanın gürültüsü dolaşıyordu. İnsanların ne hakkında fısıldaştığını biliyordum. Tüm Bodine'ler biliyordu. Babamızın - artık hayatta olmayan bir adamın - Callie Kendall'ın bir düzine yıl önce kaybolmasından ve muhtemelen öldürülmesinden sorumlu olup olmadığını merak ediyorlardı.

Onun yaptığını mı düşünüyordum? Tam olarak bilmiyordum. Babamla aramızda hiçbir zaman çok fazla sevgi olmamıştı ama bu onun bir katil olduğuna inandığım anlamına gelmiyordu.

Scarlett dışında, babamızla çocukları arasında pek sevgi yoktu. Onun için her zaman en çok çabalayan o olmuştu. Belki de

bebek miydi, yoksa tek kız mıydı? Bir bilsem.

Onunla ve annemizle güzel zamanlarımız olmuştu. Aslında birçoğu. Ama babam işleri zorlaştırdı. Çok fazla içerdi. Hayatındaki her sorun için biz çocukları suçladı. Kardeşim Gibson, en kötüsünü yaptı. Eğer onunla akraba değilseniz, onu kötü bir orospu çocuğuna dönüştürdü. Bazen akraba olsanız bile. Bowie babamın tam tersi olmaya karar vermiş gibiydi. İyi adam, Bowie. Namuslu biriydi. Babamızdan sonra Jonah adını alan üvey kardeşimiz, babamızla birlikte büyüme zevkine -ya da talihsizliğine- sahip değildi. Anladığım kadarıyla bu bir lütuf gibi görünüyordu.

Ben mi? Her zaman onun yolundan uzak durmaya çalıştım. Başımı aşağıda tutmaya. Görünmez olmaya. Genelde yaptığım şey buydu ve genelde işe yarardı.

Artık işe yaramıyordu. Tüm kasaba Jonah Bodine Sr. ve Callie Kendall'ın lanet kazağı hakkında fısıldaşırken olmazdı. Artık gözler üzerimdeydi ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Bira şişemin üzerinde nem boncukları oluşmuş, sarımsaklı patates kızartması ve viski kokusu yayılmıştı. Bir yudum aldım ve başparmağımı soğuk bardakta gezdirdim.

Bowie karşımda oturmuş, birasına bakıyordu. Genelde biraz daha konuşkandı ama bu gece sessizdi. Nedenini sormamıştım. June Tucker onun yanında oturmuş kitap okuyordu. Juney'i severdim. Bazen onu şaşırtıcı buluyordum ama o da çok fazla konuşmuyor ya da benden konuşmamı beklemiyordu. Gerçi garip sorular sormaya meyilliydi.

Jonah onun diğer tarafında oturuyordu. Jonah'ın varlığından ancak birkaç ay önce kasabaya gelip bizi aradığında haberdar olmuştuk. Babasının ölümünü duymuş ve hiç tanımadığı kardeşleri olduğunu görmüştü. Tabii Scarlett onu tanıdıktan yaklaşık doksan saniye sonra Bodine olduğunu iddia etmişti. Sanırım bunu yapmakta haklıydı. Jonah iyi bir insandı. Bootleg'de kalmak konusunda emin değildi ve ben de buraya uzun süre yerleşip yerleşmeyeceğinden emin değildim. Her nasılsa -anlaşmanın Bootleg Cock Spurs softball maçının altıncı devresinde yapıldığını ve benim de ay ışığından epeyce uzak olduğumu düşünürsek- Jonah kısa süre önce oda arkadaşım olmuştu.

Biramdan bir yudum daha aldım ve Scarlett bana tatlı bir gülümseme fırlattı. Sevgilisi Devlin'le birlikte başka bir masanın yanında duruyordu. Kardeşlerim ve ben Dev'in Scarlett için uygun olduğuna gönülsüzce karar vermiştik. Onu tekrar göle atmayacağımıza dair bize söz verdirmişti. *Bunu hak etmediği sürece yapmayacağımıza söz vererek işin içinden sıyrıldık.* Bize sonra teşekkür edecekti. Devlin

Scar için deli olduğu belliydi, ama her erkek arada bir kışının göle atılmasını hak eder. İyi olanlar bile.

Normalde zaten olmayan bir sohbeti başlatacak biri değildim ama June'a baktım. "Cass bu gece nerede, Juneey?"

Bana bir kez göz kırptı. "Bir randevuda."

Gözlerim Bowie'ye kaydı. Çenesi gerildi ve gözkapakları seğirdi. Bowie'nin bu gece neden düşünceli Bodine rolünü oynadığını şimdi anlıyordum. June'un kız kardeşi Cassidy Tucker'da gözü vardı ama hiçbirimizin anlayamadığı nedenlerden dolayı bu konuda hiçbir şey yapmamıştı.

"Bir randevu, ha?" Dedim. "Kiminle görüşüyor?"

"İnternette tanıştığı biri," dedi June. "Ona uygun bir çevrimiçi kaynak kullanarak uygun bir eş bulma olasılığının yüksek olduğunu söyledim."

"Ona bu fikri *sen mi* verdin?" Bowie sordu.

"Bu son derece mantıklı," dedi June. "Cassidy uzun vadeli bağlılık potansiyeli olan bir erkekle tanışmak ve çıkmak istiyor. Bir arkadaşlık uygulaması kullanmak onun potansiyel eş yelpazesini genişletecektir."

"Potansiyel eşler mi?" Jonah sordu. "Sanki o bir hayvanmış gibi konuşuyorsun."

"Teknik olarak konuşursak, hepimiz hayvanız," dedi June. "*Homo sapiens*, Animalia krallığı içinde sınıflandırılır."

"Bilim dersi için teşekkürler, Haziran Böceği," dedi Bowie.

"Bowie, Cassidy başka bir erkekle romantik bir ilişki yaşadığı için kıskançlık mı hissediyorsun?" June düz bir sesle sordu. Sorusunda alay ya da mizah yoktu. Gerçekten sadece soruyordu.

Biramdan bir yudum alarak sırtışıma gizlemeye

çalıştım. "Hayır," dedi Bowie. "Ben iyiyim."

June omuz silkti ve kitabına geri döndü.

Scarlett yanıma yaklaştı ve kaburgalarımın dirsek attı. "Gördün mü, Jame. Bunun senin için iyi olacağını söylemişim. Saklandığın yerden çıktığına sevinmedin mi?"

"Özellikle değil."

"Oh, durun," dedi. "Hepiniz burada bir grup olumsuz Nancy'siniz."

Bowie, kaşlarını çatmayı bırak. Gibbs'e

benziyorsun." "Kim bana benziyor?"

Gibson sordu.

Elinde bir şişe suyla Scarlett'in arkasından gelmişti. En büyük ve en genç Bodine'ler birbirlerine zıttılar, üstelik sadece cinsiyet olarak da değil. Scarlett

Gibs hepimizin en uzunuydu. Babama da en çok benzeyen oydu, ki bundan nefret ettiğine emindim.

"Bowie," dedi Scarlett. "Orada birasını ekşitmeye çalışıyor." Gibson sadece homurdandı.

Scarlett, "Hepiniz çok üzgün görünüyorsunuz," dedi. "Ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum." "Nedenmiş o?" Bowie sordu.

Onu cesaretlendirdiği için masanın altından tekmelemek istedim.

"Çünkü sen bekarsın," dedi Scarlett. "İşte ben, en genç Bodine'im ve harika bir adamım var. Ve siz zavallılar hâlâ birini bulmayı bekliyorsunuz."

"İstediğimizi kim söyledi?" Gibson sordu.

Onun koluna vurdu. "Ben senin huysuz kızıncıdan bahsetmiyordum. Sana katlanabilecek bir kadın bul ve yemin ederim sırf Olamette County'deki en iyi cevizli turtayı pişirebilmek için yemek yapmayı öğreneceğim. Bunu hak edecek."

Gibson homurdandı ve suyundan bir yudum aldı.

"Ama siz," dedi, masada oturan diğerlerini işaret ederek. "Bunu düşünmeniz gerekiyor. Birini bulmayı. Yuva kurmayı. Bu sizin için iyi olur."

"Bir bira içmek için dışarı çıkmak bana iyi gelir mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi omzumu dürterek. "Tıpkı bunun gibi, ama daha iyisi. Hadi ama Jame, görüştüğün o kızı ailenle tanıştırmaya bile getiremiyorsan sayılmaz."

"Onu artık görmüyorum," dedim.

"Ne?" diye sordu. Scarlett sesini birkaç oktav yükselterek sordu. Devlin onun arkasında durakladı, sanki yaklaşması mı yoksa güvenli olup olmadığını görmek için beklemesi mi gerektiğinden emin değildi. "Ne zamandan beri?"

Gözlerimi devirdim ve biramın üzerine eğildim. Mekânın yarısı artık açıkça bize bakıyordu. Diğer yarısı ise dinlemek için zorlanıyordu.

"Tanrım, olay çıkarma," dedim. "Uzun zaman önce bitti. Sorun yok."

Maryland'de yaşayan Willa Sawyer adında bir kızla birkaç yıldır görüşüyordum. Bir dargın bir barışık bir ilişkiydi. Uzun mesafeli. Bazen buraya gelip beni görüyordu; bazen de ben ona gidiyordum. Hiçbir zaman ciddi bir ilişki olmadı ama birlikteyken iyi vakit geçirdik. Benim ona verebileceğimden daha fazla bağlılık istediğine karar verdi. Başka biriyle tanıştı ve yakında evlenmeyi planlıyordu. Beni çok fazla

Ama onun adına sevinmişim. İyi bir kızdı, böyle bir şeyi hak ediyordu.

Scarlett, "Bize söyleyebilirdin," dedi. "Ben de onu bir nedenden dolayı sır olarak sakladığınızı sanıyordum. Belki de bizden utanıyordun."

Devlin yanına yaklaşmanın güvenli olduğuna karar vermiş gibiydi. Scarlett'in yanına yaklaştı ve kolunu onun beline doladı.

"Aptal olma Scar," dedim. "Sır saklamıyordum ve sizden utanmadığımı biliyorsunuz. Sadece önemli bir şey değildi."

"Bitmesi çok kötü oldu," dedi Gibson. "İyi gidiyor gibi görünüyordun. İstedğin zaman biraz aksiyon yaşıyordun ve hiçbir saçmalık yoktu."

"Senin de tam olarak sahip olduğun şey bu değil mi?" Scarlett, Gibson'ın randevu alışkanlıklarını -ya da bunların yokluğunu- küçümseyen ses tonuyla sordu. "İstedğin zaman hareket. Saçmalık yok... Yani, kimseye bağlılık ya da bağlantı yok."

Gibson, "Scarlett, siz aşık köpek yavruları gibi davranıyorsunuz diye geri kalanımız da gidip kendimizi bağlatmak zorunda değiliz," dedi.

Scarlett gözlerini devirdi ve ona arkasını döndü. "Peki ya sen, June? Gözün özel birinde mi?"

June kitabının üstünden baktı. "Hayır."

"Jonah?" diye sordu.

"Üzgünüm, Scarlett," dedi Jonah. "Pek sayılmaz."

Scarlett oflayıp pufladı ve Devlin'in kolunu yakaladı. "Hiç eğlenceli değilsiniz. Hadi, gidip bilardo oynayalım."

Scarlett'in yokluğunda masamız oldukça sakinleşmişti. Bilardo masasının etrafında hoplayıp zıplıyor, Devlin'e kıcını sallıyordu. Devlin'in onu izleyişi hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu ve kendime Scarlett'in artık onun sevgilisi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Ona böyle bakabilirdi. Gerçek şu ki, ona öyle bakmalıydı.

Scarlett'in hayatındaki hiçbir erkeğin kazanamayacağını düşünüyordum, hele biz onun kardeşiymen. Eğer ona o aç gözlerle bakarsa, suratını dağıtmak isterdik. Ama ona öyle bakmasaydı, onu yeterince takdir etmediği için ondan nefret ederdik.

Arkamdaki televizyon dikkatimi çekti ve bardaki gürültü seviyesi bir kademe düştü. Nicolette kanalı bir reality şov olan *Roughing It'e* çevirmişti.

Konusu o kadar da heyecan verici değildi. Ormanda bir yerde bir kulübede sıkışıp kalmış bir grup küçük ünlü, çok fazla şey yapmadan idare etmeyi bekliyorlardı.

modern kolaylıklar. Çoğunlukla, ormanda beceriksizce dolaşırken oyuncular arasında bir sürü drama vardı. Kesinlikle normal şartlar altında izleyeceğim bir şey değil.

Ama benim ve Bootleg'deki diğer herkesin ilgisi Leah Mae Larkin'in programda yer almasından kaynaklanıyordu.

Leah Mae bizden biriydi. Bir Bootlegger. On iki yaşına kadar burada yaşamıştı. Sonra annesi babasından boşanmış ve onu buradan götürmüştü. Ondan sonra bir süre yazları burada geçirmiş - en azından dünyanın geri kalanı onun ne kadar güzel olduğunu keşfedip model olana kadar. Mae ismini bırakmış, artık Leah Larkin ismini kullanıyormuş.

Hâlâ Leah Mae olduğu zamanlarda, tek arkadaşlarımdan biriydi. Belki de en iyi arkadaşımdı.

Onu uzun zamandır görmemiştim. Ve ona karşı aptalca karşılıksız duygular beslemiyordum. O artık ünlü biriydi. Sadece neler yaptığıyla ilgileniyordum çünkü bir Bootlegger her gün televizyona çıkmıyordu.

Koltuğumda kayarak ekrana baktım. Leah Mae aynanın önünde durmuş, uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Hep televizyona çıkmak istemişti. Çocukken onunla birlikte sayamayacağım kadar çok saat geçirmiş, oyunlar uydurmuş ve oynamıştık. Giyinip kuşanır ve etrafta dönerdi. Bana nasıl ünlü bir aktris olacağını anlatırdı.

Sahne, balık tutmak için yakındaki göle giden oyunculara kesildi. Belki de bu onları sürekli zorladıkları yarışmalardan biriydi. İnsanlar her hafta programdan eleniyordu ve şimdiye kadar Leah Mae her seferinde elenmeyi başarmıştı.

Dikkat etmemeye çalıştım ama Leah Mae'yi oltasıyla boğuşurken gösterip durdular. Sanki hangi ucun hangisi olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu ama durum böyle olamazdı. Leah Mae herkesten daha iyi balık tutabilirdi ve bunu hepimiz biliyorduk. Elbette, şu anki göz alıcı yaşam tarzıyla, fotoğraflara poz verip defilelerde yürüdüğünden, muhtemelen balık tutmaya pek çıkmıyordu. Ama balık tutmak bisiklete binmek gibiydi. Öylece kalkıp unutamazdınız.

Teknedeki adam yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Brock Winston. Şu gitar çalan ibne. Müziği berbat değildi ama onu Leah Mae'nin programında gördüğüm ilk andan beri ondan nefret ediyordum. Bir aktrisle evliydi ama Leah Mae'ye, zaten bir kız arkadaşı olan bir erkeğin yapmaması gereken bir şekilde yakınlaşıyor gibiydi.

Lanet ünlüler. Ünlü bir kız bu adama yetmemiş mi? Başka biriyle flört etmek zorunda mıydı?

Brock direğini sabitledi ve kamera yakınlaştırdı. Gözleri beni yakaladı, sımsıkı tuttu. Çocukluğumuzda, rol yaparken gözlerinde hep bir ışıltı olurdu. Ama şimdi ışıltı yoktu. Düzdü. Hâlâ çok güzeldi ama bu Leah Mae değildi. Ona benzemiyordu, bir zamanlar tanıdığım kıza. Kafese kapatılmış, numaralar yaptırılan bir kıza benziyordu.

Leah Mae bakışlarını Brock'a çevirdi ve kamera onu taradı. Ona çok iyi tanıdığım bir bakış atıyordu. Bu *gece seni becermek istiyorum* bakışı. Bütün erkeklerde bu bakıştan vardı ve dikkat edersek birbirimizde bunu fark edebildik. Brock Winston da Nicolette'in aptal büyük ekran televizyonunda Leah Mae Larkin'e aynen böyle bakıyordu.

Birama geri döndüm. Gerisini pek görmek istemedim.

Rhett Ginsler arkamdan, "Bahse girerim bu ikisi kameralar kapalıyken arkada meşgul oluyorlardır," dedi.

"Sence?" Trent McCulty sordu.

"Kesinlikle," dedi Rhett. "Utangaç davranıyor ama on dolarına ve bir kavanoz kaçak içkiye bahse girerim ki gecelerini Brock denen herifle sevişerek geçiriyordur."

Sırtımdaki kaslar kasıldı ve biramı daha sıkı kavradım. "Belki de sadece kamera için rol yapıyordur," dedi Trent.

"Olabilir," dedi Rhett. "Leah Mae zaten ilgi orospusunun teki."

O kadar hızlı kalktım ki taburem arkamdan geriye doğru düştü ve büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Oraya nasıl geldiğimin pek farkında olmadan, ellerimi yumruk yapmış bir halde Rhett ve Trent'in arkasında durdum.

"Sanırım onun hakkında saçma sapan konuşmayı bırakmalısın," dedim, sesim kısık bir hırıltıya dönüşmüştü.

Ben konuşmamı bitirmeden Bowie ve Gibs beni kuşatmış, saldırmaya hazır bekliyordlardı. Muhtemelen beni bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorlardı ama umurlarında da değildi. Biz işleri böyle yapardık. Birbirimize destek olurduk. Onları aptalca bir şeye bulaştırırsam daha sonra kıcıma tekme basabilirlerdi - gerçi genellikle Gibson geri kalanımızı aptalca bir şeye bulaştırırdı, beni değil. Sonuçlarına katlanmaya hazırdım. Kimse Leah Mae'nin adının geçtiği bir cümlede *fahişe* kelimesini kullanmazdı. Benim kulağıma gelmedi.

Rhett taburesinde kaykıldı ve yüzünü bana döndü. "Sana ne bundan?" "O bizden biri."

Homurdandı ve birasından bir yudum aldı. "Sanırım. Bootleg'e ayak basmayı ne kadar oldu ki?"

Bowie, "Fark etmez," dedi ve Gibson da homurdanarak onayladı. "Jameson haklı."

"Ve sanırım bu konuda bir şeyler yapacağını düşünüyorsun?" Rhett sordu.

Gözler üzerimizdeydi. Çizgiler çekiliyordu. Birkaç adam daha yakınımızda duruyordu, açıkça Rhett'in tarafındaydılar. Sanki umurumdaydı. Jonah, Gibson'ın sağında duruyordu. Burada büyümemişti ama anlıyordu.

"Çok haklısın, bu konuda bir şeyler yapacağım," dedim.

Rhett tabureden indi. Yaklaşık benim boyumdaydı, gözlerimin içine bakabiliyordu. Ben de ona baktım, yüzüm sert, çenem gergin.

Nicolette, "Sertleşiyorsanız barımdan uzak dursanız iyi olur," dedi.

"Kahretsin." Scarlett'in sesi.

Devlin'in Bowie'nin yanına geldiğini gördüm. Kollarını sıvamıştı ama daha da yaklaştı ve nefesinin altından konuştu. "Dikkat edin çocuklar. Beladan uzak durmanız gerekiyor."

"Kaçak adalet, Dev," dedi Bowie, gözleri Rhett ve Trent'ten hiç ayrılmadan.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Devlin.

Aptal değildim. Eğer kaçınabiliyorsan, ilk vuruşu yapmak kötü bir fikirdi. Ama ilk vuruşu yapmazsam.

"Neden burada takılıyorsun ki Rhett?" Ben sordum. "Kız arkadaşına göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"Bu da ne demek oluyor?" Rhett sordu.

Omuz silktim. "Kasabada Misty Lynn'in Wade Zirkel'le takıldığı söyleniyor. Sanırım sen yeterince erkek değilsin, bu yüzden başka bir yere bakmak zorunda kaldı."

"Seni orospu çocuğu." Rhett yumruğunu geri çekti ve ben de yumruğun gelmesine izin verdim. Çeneme geldi.

Rhett'in yumruğu aradığım davetiyeydi. Etrafımda kıyamet koparken burnunun ortasına bir yumruk indirdim. Rhett yüzünü tutup bağırdı, çenesinden kan akıyordu. Gibson ve Bowie, karşılırlarına çıkmaya cüret eden herkesi itip yumruklamaya başladılar. Dev ve Jonah bile olaya dahil oldu.

İtiş kakış çabucak sona erdi ve birinin beni geri çekmesine izin verdim. Rhett'in burnunu kanattım ve bundan memnundum. Kimseye çok fazla yumruk inmiş gibi görünmüyordu. Sadece Rhett'in burnu kanamıştı ama Trent'in burnu da moraracak gibi görünüyordu. Gibson parmaklarını birkaç kez esnetti. Diğer herkes birbirine kötü kötü baktı ve yerlerine döndüler.

"Jameson, ne halt ediyordun sen?" Scarlett sordu. Çeneme dokundu ve yaralı olup olmadığımı anlamak için yüzümü eğdi.

"Rhett'in kendini hatırlamaya ihtiyacı var, hepsi bu," dedim çenemi onun ulaşamayacağı bir yere doğru sallayarak. "Ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz."

"Eğer eve gitmeyi o kadar çok istiyorsan, gidebilirdin. Birinin suratına yumruk atmana gerek yoktu," diye arkamdan seslendi Scarlett.

Beni takip eden gözleri görmezden gelerek dışarı çıktım. Evet, bir bar kavgası başlatmak insanların bakacağı ve konuşacağı anlamına geliyordu. Gerçi Lookout'ta bir itiş kakış Cuma gecesi için oldukça normaldi. Ama Rhett Ginsler'ın Leah Mae hakkında böyle konuşmasına tahammül edemezdim. O bir zamanlar benim arkadaşımdı ve bu benim için hâlâ bir anlam ifade ediyordu. O ahmağın terbiyesini hatırlaması gerekiyordu.

Eve döndükten sonra Instagram'ında biraz gezinmiş olabilirim. Bu da son zamanlarda edindiğim bir alışkanlık olabilirdi. Aptalca bir alışkanlıktı ve bunu biliyordum. Leah Mae yaz tatilinde babasını ziyarete gelen normal bir kızken onunla aramızda hiçbir şey olmamıştı. Şu anda da aramızda bir şey olma ihtimali yoktu.

LEAH MAE

T Manzara yeşil ve kahverengiden oluşan bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Yolculuğa çıkmayı dört gözle bekliyordum - uzun zamandır buraya gelmemiştim- ama tek düşünebildiğim *Kabalaşmak* dün geceki

"Bunu bana nasıl yapabildiler?" diye sordum.

Kelvin'in elleri kiralık arabamızın direksiyonundaydı, telefonu ön panelde Bootleg Springs'e giden yolu gösteren bir haritanın bulunduğu beşikteydi. Ralph Lauren marka bir gömlek ve gri bir pantolon giymişti, burnunda Versace marka bir güneş gözlüğü vardı. Mankenlik kariyeri olan bendim ama Kelvin Graham da öyle görünüyordu. Henüz on altı yaşındayken böyle başlamıştı. Abercrombie ve Fitch'in güzel çocuk görünümüne sahipti. Koyu renk saçlar ve ela gözler. Sıkı bir fiziği vardı. Mükemmel kemik yapısı.

Ama modelliğin iş tarafını kamera önünde olmaktan daha çok seviyordu. İnsanların ona ne yapacağını söylemesinden hoşlanan bir adam değildi. Artık kendi ajansının sahibiydi - benim kariyerimin yanı sıra düzinelerce başka modelin kariyerini de yönetiyordu - ve bu şekilde kirli sakalını uzatabilir, saçını kesebilir ya da fazladan birkaç kilo yağsız kas alabilirdi ve kimse ona yapmamasını söyleyemezdi.

"Bebeğim, boş yere heyecanlanıyorsun," dedi bana bakmadan. "İkimiz de Brock'la flört ediyormuşsunuz gibi göstereceklerini biliyorduk."

"Ama biz değildik," dedim. "Ve sana söylüyorum, o olta beni kırmak için ayarlanmıştı. Balık tutmayı biliyorum ve beni bir balıkçı gibi gösterdiler."

salak."

"Harika görünüyordun," dedi bana gülümseyerek.

Telefonuma baktım. Dedikodu sütunlarında Leah Larkin ve Brock Winston arasında *Roughing It*'te bir şeyler olup olmayacağı konuşuluyordu. Leah, Brock'u elma şekeri kadar tatlı karısı Maisie Miller'dan uzaklaştıracak mıydı?

Bu bende öğürme isteği uyandırdı. Brock çekimler sırasında iyi birine benziyordu ama ikimiz de bekâr olsaydık bile onunla ilgilenmezdim. Çok düz biriydi. Çok tek boyutluydu. Güzel bir sesi vardı ama kendi müziğini yazmıyordu. O kadar yaratıcı değildi. Şovu çekerken onunla vakit geçirdiğimde, kafasında orijinal bir düşünce olup olmadığından emin değildim.

Ve Brock kesinlikle bekar *değildi*. İkisi de *Talent USA*'de ünlü jürilerken Maisie Miller'la herkesin gözü önünde bir aşk yaşamıştı. Tüm ülke onların tatlı bakışlarına ve kamera önündeki fısıltılı flörtlerine hayran kalmıştı. Paparazziler bir gece onları gözden uzak bir bistroda öpüşürken yakaladıklarında herkes çılgına dönmüştü. İnsanlar onların birbirlerine aşık olmalarını istiyordu ve bu gerçekleştiğinde, dünyanın beklediği sonsuza dek mutlu son gerçekleşmiş gibi oldu.

Şimdi herkes benim cadaloz olacağımı tahmin ediyordu. Mükemmel aşk hikayesini bozacak kadın.

Ama yapmamıştım. Dizinin çekimleri çoktan tamamlanmıştı ve bildiğim kadarıyla Brock Maisie ile birlikte Los Angeles'a dönmüştü. Onlar sosyal medyada sessizdi ama tüm oyuncular sessizdi. Sözleşmelerimiz tüm bölümler yayınlanmadan önce neleri açıklayıp neleri açıklayamayacağımızı belirtiyordu, bu yüzden yapılacak en kolay şey bir süre ortalıkta görünmemektir.

Sol elimdeki yüzüğe baktım. Dünya bilmesede ben de bekâr değildim. Kelvin, *Roughing It*'in sezon finali yayınlanana kadar nişanlılığımızı gizli tutmamız konusunda ısrar etmişti. Diziyi çekmeye gittiğimde yüzüğümü evde bırakmıştım ve annemle üvey babam dışında kimseye söylememiştik. Onlar da bunu gizli tutmaları gerektiğini biliyorlardı.

Şimdi babama söylemek için memleketime gidiyorduk.

Bootleg Springs, Batı Virginia'da büyümüştüm ve ailem boşandıktan sonra yazları babamla birlikte orada geçiriyordum. Bootleg'le ilgili çok güzel anılarım vardı. Güneşin altında limonata ve tatlı çay yudumlayarak geçirilen uzun günler. Banyo suyu kadar sıcak olan göle atlamak. Ormanda gezintiler. Gün batımında aç, kirli ve yorgun bir şekilde eve dönmek.

On altı yaşımdan beri Bootleg Springs'e gitmemiştim. O yaz Callie Kendall ortadan kaybolmuştu. O da benim yaşımdaydı ve yazlarını Bootleg'de geçirirdi. Annem onun kaybolduğunu duyar duymaz Jacksonville'e dönmem için ısrar etmişti.

Bundan kısa bir süre sonra modellik kariyerim başladı. Sürekli seçmeler, oyuncu seçmeleri, fotoğraf çekimleri ve defileler oluyordu. Her şey çok hızlı gelişti ve hayatım neredeyse bir gecede değişti. Batı Virginia'ya gitmektense, nerede olursam olayım babamın beni ziyarete gelmesini sağlamak daha kolay olmuştu.

Ama bu yıl babamın durumu pek iyi değildi. Sigarayı yıllar önce bırakmış olmasına rağmen akciğer sorunları devam ediyordu. Geçen kış zatürreeden hastaneye kaldırılmış ve eve gidene kadar bana söyleme zahmetine katlanmamıştı. Benden sakladığı için ona hâlâ kızgındım ama endişelenmemi istemediği konusunda ısrar etmişti.

O benim babamdı. Tabii ki endişelenecektim.

Onu daha önce görmeye gelmediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Ama *Roughing It*'in çekimleri araya girmişti ve sonrasında da bir dizi fotoğraf çekimini tamamlamam gerekiyordu. Ama şimdi Kelvin ve ben bir sonraki kariyer hamlemi düşünürken öngörülebilir bir gelecek için programım açıktı. Bu nadir boş zaman ve nişanımızla birlikte Bootleg Springs'i tekrar ziyaret etme zamanının geldiğine karar verdim.

Onlarca yıldır buraya gelmemiş olmama rağmen yol hâlâ tanıdık geliyordu. Kasabaya girdiğimizde zamanda geri adım atmış gibiydik.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Kelvin, ilk binalar görüldüğünde etrafına bakınarak.

"Ne?" Ben sordum.

Güneş gözlüklerini indirdi. "Bir şey yok. Sadece... Batı Virginia'da küçük bir kasaba olduğunu söylemiştin. Sanırım *Batı Virginia*'da *küçük* bir kasaba demek istediğini anlamamışım."

"Hadi ama Kelvin, züppelik yapma. Bu büyüleyici." "Ben o kelimeyi kullanmazdım," dedi. "Ama tamam."

Gözlerimi devirdim ve pencereden dışarı baktım. Babamın evine giden yol şehrin dışından geçiyordu. Daha sonra Kelvin'e etrafı göstermem gerekecekti. Görebildiğim kadarıyla Bootleg Springs hatırladığım kadarıyla aynı görünüyordu. Babam bana turistlerin kaplıcaları keşfetmesiyle büyüdüğünü söylemişti. Ama şu ana kadar hâlâ o çok iyi hatırladığım cazibesini koruyordu.

Babam kasabanın beş dakika dışında yaşıyordu. Çakıllı araba yolundan aşağı döndüğümüzde Kelvin bana sorgulayan bir bakış attı ama yorum yapmadı. Ev görünene kadar uzun yolda zıplayarak ilerledik.

Babamın evi hatırladığımdan biraz daha yıpranmıştı. Ahşap çiteler yıpranmıştı ve ön verandada daha önce olmayan hafif bir sarkma vardı.

Babamı görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Her zaman olduğu gibi ön verandadaki eski sallanan sandalyesinde oturuyordu. Kelvin arabayı durdurdu ve ben de atladım.

"Hey, baba."

Sandalyesinden ne kadar yavaş kalktığını gördüğümde kalbim sıkışmıştı. Buna bir de burnunun altındaki oksijen tüpüne bağlı tüpü ekleyince, onu görmek beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

"Leah Mae günışığı," dedi kollarını uzatarak. Saçları artık sarıdan çok griydi ve gözlerinin kenarlarındaki ve alnındaki çizgiler derinleşmişti. Solmuş bir ceviz rengi gömlek ve daha iyi günler görmüş bir kot pantolon giymişti.

Gıcırdayan basamakları çıktım. "Baba, bana oksijen kullandığını söylememiştin."

"Oh, bu mu?" diye sordu şeffaf kauçuk hortumu çekiştirerek. "Bu bir şey değil. Sadece küçük bir ekstra yardım. Daha fazla ihtiyacım olmayacak."

Dikkatlice kucağına girdim ve kollarımın onu ne kadar sardığına şaşırdım. Babam her zaman iri bir adam olmuştu; uzun boylu, fıçı gibi bir göğsü ve çok çalışmaktan kalınlaşmış kolları vardı. Boyu hiçbir yere gitmemişti, 1.80'di ama 1.80'lik boyuyla beni hâlâ küçük bir kız gibi hissettiriyordu. Ama kendini çok daha küçük hissediyordu; yaşı ya da hastalığı nedeniyle kalınlığı azalıyordu.

Daha elli dört yaşındaydı; bunun için çok gençti.

"Seni görmek çok güzel," dedim uzaklaşırken. Arkamdaki merdivenler Kelvin'in ayaklarının altında gıcırdaydı. "Baba, bu Kelvin Graham. Kelvin, bu benim babam, Clay Larkin."

Babamın gülümsemesi yüzünü terk etti ve doğruldu. Kelvin'le arasında beş santim mesafe vardı ve görünüşe göre bu mesafeyi kullanmaya niyetliydi.

"Bay Larkin," dedi Kelvin, elini sıkamak için uzatırken sesi yumuşaktı.

Babam elini sıkmadan önce bir an tereddüt etti. "Kelvin, ha?"

Kelvin'in gözleri bana kaydı, sanki nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibiydi. "Evet, sonunda seninle tanışmak güzel. Sanırım Leah'yı en son ziyaret ettiğinizde iş için uzaktaydım."

"Sanırım," dedi babam.

Babamın ilk başta Kelvin'e karşı biraz soğuk davranmasını bekliyordum. Bootleg babasının tarzı buydu. Yakında ona ısınacaktı.

Umuyordum.

"Baba, içeri gelebilir miyiz? Havaalanından buraya uzun bir yolculuk oldu."

Babamın gülümsemesi geri döndü. "Elbette tatlım. İçeri gel."

Kelvin elleri ceplerinde geride durmuş, eski eve bakarken, babası oksijen tüpünü arkasına takmış, ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

Ev temiz ve rahattı, köşede bir odun sobası ve üzerinde battaniye olan yıpranmış bir kanepe vardı. Hafif çam ve tarçın kokuyordu. Duvarlarda uyumsuz çerçeveler içinde küçük bir kızken çekilmiş birkaç fotoğrafım asılıydı.

Babam eski deri koltuğuna gitti ve kendini aşağıya bıraktı. Tüplerini yerleştirmesi bir saniyesini aldı. Kelvin beni takip etti ama ben kanepeye otururken ayakta kaldı.

"Ev güzel görünüyor," dedim. "Hâlâ Betsy Stirling'den yardım alıyorsun, değil mi?"

"Evet, Betsy düzenli olarak uğrar," dedi. "Beni kontrol ediyor ve burayı düzenli tutmama yardımcı oluyor."

Babam evde ona yardım edecek birini işe almakta tereddüt etmişti ama hastaneye yattıktan sonra ben ısrar etmişim. Ve Betsy Stirling mükemmel biriydi. Bootleg Springs Kliniği'nde yarı zamanlı hemşirelik yapıyordu ve kendisini meşgul edecek bir ek iş arıyordu. Babama market alışverişi ve ev temizliği gibi işlerde yardım ediyor ve onun sağlığını takip ediyordu. Onun yanımda olması beni çok daha iyi hissettirdi.

"Şehirde ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" Babam sordu. "Birkaç gün," dedi Kelvin.

Kaşlarımı kaldırarak Kelvin'e baktım. Los Angeles'a dönüş uçağımız bir hafta sonraydı. Ama o Pittsburgh'a gidip gelmekte ısrar ettiği için -Sanki Batı Virginia'daki havaalanlarında bir sorun varmış gibi Bootleg Springs'ten Cuma günü öğleden sonra ayrılmamız gerekiyordu. Yine de bu *birkaç günden* fazlaydı.

"Aslında Cuma gününe kadar buradayız."

Kelvin boğazını temizledi ama benimle tartışmadı.

"Her neyse baba, Kelvin ve benim seninle konuşmak istediğimiz bir konu var." Kalbim daha sert çarpmaya başladı ve parmaklarım karıncalandı. Ona evleneceğimi söylerken neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Anneme söylemek zor olmamıştı. Ama onun nasıl tepki vereceğinden daha çok emindim. Peki ya babam? O her iki şekilde de davranabilirdi. Ne kadar zayıf görünse de onu çok fazla şok etmek istemedim.

"Pekâlâ," dedi ellerini kalçalarının üzerine koyarak. Bakışları bir an için Kelvin'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Biliyorsun Kelvin ve ben birkaç yıldır görüşüyoruz," dedim. "Evlenmeye karar verdik."

"Huh," dedi babam. "Öyle mi?"

"Evet," dedim sesimi parlak tutmaya çalışarak. "Henüz bunu herkesin önünde konuşamayız ama hazır buradayken sana da söylemek istedik."

Babam kollarını kavuşturdu ve Kelvin'e sert bir bakış fırlattı. "Onu çoktan istedin mi?"

Kelvin gözlerini kırptırdı. "Elini mi istedi? Evlenmeye karar verdik, evet." "Unuttuğun bir şey yok mu oğlum?" Babam sordu.

"Anladığımdan emin değilim."

"Bana gelip benden izin istediğini hiç hatırlamıyorum," dedi babam.

Kelvin'in kaşları çatıldı ve küçük bir gülümseme yayıldı. "Şey, hayır, ama bu çok eski moda bir gelenek, öyle değil mi?"

"Buralarda işler böyle yürür," dedi babam.

"Tamam..." Kelvin dedi ki. "Ama Leah yirmi sekiz yaşında bir kadın, çeyizle teslim edilecek bir kız değil."

"Baba," dedim elimi dizine koyarak, "Kelvin bunun senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Bu artık herkesin yaptığı türden bir şey değil. Bu benim hatam; ona söylemeliydim."

Babam bana baktı, gözleri benimkilerin derinliklerine dalmıştı. "Bu adamla evlenmek mi istiyorsun?"

"Şey, evet."

Bakışlarını bir süre daha üzerimde tutarak beni inceledi. Kıpırdamamaya çalıştım. İçini çekti, sanki tatsız bir şeyi kabullenmiş gibiydi. "Düğün ne zaman?"

"Henüz bir tarih belirlemedik."

"Programımıza bağlı," dedi Kelvin. "Muhtemelen süslü bir şey için zamanımız olmayacak. Ben sadece Vegas'a gideriz diye düşünüyordum."

Roughing It yayınlanıyor."

Kelvin'e şaşkınlıkla baktım. Daha önce Vegas'ta evlenmekten hiç söz etmemişti. "Düğün istemiyor musun?"

"Yine de düğün yapabiliriz bebeğim," dedi. "Ama bu şekilde, ikimiz de birkaç gün boş kaldığımızda bunu yapabiliriz. Hadi ama, Elvis tarafından evlendirilmek istemiyor musun?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır, Elvis'le evlenmek istemiyorum."

Gülümsedi. "Biliyor musun, haklısın. Eğer büyük bir düğün yaparsak, bunu büyük bir halkla ilişkiler fırsatına dönüştürebiliriz. Düğün fotoğraflarının haklarını satabiliriz."

Ona bakakaldım. "Düğün fotoğraflarımızın haklarını satmıyoruz. Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu konuyu açtığına sevindim," dedi Kelvin. "Bunu yapmamak için deli olmalıyız. Bu kaçırılmış büyük bir fırsat. Gösterideki görünürlüğünüzden faydalanmak istiyorsak hemen planlama yapmalıyız."

Dışarı çıktı ve giderken telefonunu çıkardı. Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Gerçekten mi?" Babam sordu.

İçimi çektim. "Biliyorum, fırsatçı biri gibi görünüyor. O böyle biri işte. Bu yüzden bu kadar başarılı."

Babam kaşlarını kaldırdı. Buna inanmıyordu. "O sadece... Bootleg tipi bir adam değil," dedim.

"Hayır, değil."

"Ama bu onun başka iyi nitelikleri olmadığı anlamına gelmez," dedim. "O sadece senin alıştığından farklı."

"Leah Mae, şu anda birlikte çalıştığın türden insanları gördüm," dedi. "Kurnaz büyük şehir insanları. Güzel konuşanlar. İtiraf etmeliyim ki bunların hiçbirisi umurumda olmadı. Ama bu senin hayalin ve ben seninle gurur duymaktan başka bir şey yapmıyorum. Ve eğer istediğin buysa, senin adına mutlu olacağım."

"Sağ ol baba." Elini sıktım. "Dinle, neden Kelvin'i kasabaya götürüp ona etrafı gezdirmiyorum. Kulübemize yerleşmeden önce hepimiz için akşam yemeği hazırlayıp buraya döneriz. Bakkala ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

Ona inanmadım. Her ihtimale karşı ona birkaç şey alacaktım. "Birazdan döneriz."

Kalktım ve Kelvin'i ön verandada telefonunda bir şeyler yazarken buldum. Muhtemelen asistanına mesaj atıyor, düğüne bakmasını istiyordu.

mekanlar. Tekrar iç çektim. Kelvin böyleydi işte, hep son sürat giderdi. Vegas'a kaçma fikrinden bu kadar kolay vazgeçtiği için mutlu olmam gerektiğini düşündüm. Fikrini her zaman bu kadar çabuk değiştirmezdi.

"Hadi, kasabaya gidelim," dedim. "Akşam yemeğini geri getiririz."

"Paleo ve glütensiz bir yer bulabilecek miyiz?"

İç çekmemek için kendimi zor tuttum. Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşüktü ama daha her şeyi görmeden onu memleketimden soğutmak istemiyordum. Zaten o sadece bir sağlık delisiydi; gerçek gıda intoleransları yok gibiydi. "Emin değilim. Sanırım etrafa bakmamız gerekecek."

Arabaya geri döndük ve şehre doğru yola çıktık.

JAMESON

T Pop In kalabalıktı. Yılın bu zamanında, özellikle de Cumartesi günü bu normaldi. Bootleg yaz aylarında turistlerle dolup taşar, çoğu göl çevresindeki kulübelerde kalırdı. I

Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmayı planlayarak içeri süzüldü.

Çenem bugün iyi hissettirdi. Rhett o kadar da sert vurmamıştı. Kardeşlerimden birden fazla kez daha kötüsünü yemiştım. Morarma bile olmadı.

Mağazaya girdim ve ihtiyacım olan şeyleri aldım. Çıkış yapmak için sıra yoktu, ben de aldıklarımı tezgâhın üzerine koydum ve cüzdanımı çıkardım. Opal Bodine kasada çalışıyordu.

"Hey, Jameson," dedi.

"Opal."

"Bunların hepsi senin için mi?"

Aldıklarına göz gezdirdim. "Sanırım tatlı bir şeyler kullanabilirim. Güzel bir şey var mı?"

"Emin olabilirsin," dedi. "Eğer istersen iki tane daha tarçınlı çöreğim var."

İkisini de alıp birini Jonah'a götürmeyi düşündüm ama bana sadece bu kadar çok şeker yemememiz gerektiğini söylerdi. Tabii eğer ikisini de alırsam ve o kendininkini yemezse, benim de onun yerine yemekten başka çarem kalmazdı.

"İkisini de alacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Hemen döneceğim."

Biri yanımdan geçerken bana sürtündü ve ben de irkildim. İnsanların bunu yapmasından nefret ederdim. Mağaza o kadar da küçük değildi.

İnsanlara çarparak. Şöyle bir baktım ama tanıdığım biri değildi ve zaten kapıdan çıkıp gidiyordu. Omuz silktim ve Opal'ın tarçınlı çöreklerimle gelip gelmediğini görmek için baktım.

Arkamda bir kız sıraya girmişti ve onu gördüğümde çenem yere kadar düştü. Ya da çenem böyle bir şey yapabilseydi yapardı. Leah Mae Larkin'di.

Uzun boylu ve söğüt gibiydi, kolları kilometrelerce uzanıyordu. Uzun sarı saçları dökülmüş ve dalgalıydı. Burnunun üzerinde birkaç çil bulunan bal-limon rengi bir teni vardı. Yeşilin şaşırtıcı bir tonu olan parlak gözleri iki kez bakmanıza neden oluyordu.

Sertçe yutkundum, bakmaktan başka bir şey yapmakta son derece zorlanıyordum. "Jameson?"

Sesi yumuşak ve melodikti ve gülümsediğinde ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu fark ettim. Her zaman vardı ve bundan nefret ederdi ama bir model olarak bu onun alametifarikası haline gelmişti.

"Merhaba, Leah Mae," dedim, sesimin boğuk çıkmasından nefret ederek. Güzel bir kızın yanında dilimin tutulması alışılmadık bir şey değildi ama bu tamamen başka bir şeydi.

"Jameson Bodine?" diye sordu, sanki adımlı zaten söylememiş gibi.

Aksanının gittiğini fark ettim. Dizide de fark etmişim ama burada, Bootleg Springs'te konuşmasındaki o kuzeyli tonu duymak daha da öne çıkardı.

"Evet," dedim. *İyi iş, aptal. Cazibenle onu gerçekten kazanacaksın.*

"Vay canına, uzun zaman olmuş," dedi Leah Mae, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Birden Jonah'ın beni onunla çalışmaya ikna etmesine izin verdiğim için memnun oldum ve

Devlin. Genelde formumu korurdum ama son zamanlarda biraz kas yapmışım.

Önemi yoktu. O Leah Mae'ydi, etkilemeyi umduğum bir kız değil.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeler yoktu. Lanet olsun. Bu sorunu çok yaşadım. Aklımda bir sürü şey vardı, sadece bazen kelimeler beynimden ağzıma gitmek istemiyordu.

Gibson ne yapardı? Hayır, bakılacak kişi o değildi. Bowie mi? Hayır, Bowie ilgilenmiyormuş gibi davranırdı. Jonah'ı bir kızla yeterince görmemişim ki nasıl davranacağını bileyim. Ve Dev... Şey, o kız kardeşime aşıktı, bu da durumu garipleştiriyordu.

Lanet olsun. Hâlâ bir şey söylemiyordum. "Uzun zaman oldu," dedim.

"Nasılsın?"

Babam öldü ve şimdi Callie Kendall davasında şüpheli kişi. Hayır, öyle söyleme. Tanrım, Jameson, senin neyin var?

"Ben iyiyim. Sen?"

"İyiyim," dedi. "Buradayken sana rastlayıp rastlamayacağımı merak ediyordum."

"Şehirde babanı ziyaret ediyor olmalısın?"

Başını salladı ve kollarındaki eşyaları düzeltti. "Evet, daha bugün geldim."

"Dur, yardım edeyim." Somun ekmeği, yarım galon sütü ve diğer birkaç eşyayı ondan aldım. Dirseğimi kullanarak kendi eşyalarımı taşıdım ve onunkiler için tezgahta yer açtım.

"Oh, teşekkür ederim," dedi.

Bana gülümsedi ve kalbim durdu. Pop In'de yere düşmediğime şaşırmıştım. Kalbin seni bıraktığında yaşamaya devam edebilir misin?

"Bir şey değil."

Bir saniye daha öylece durdum, Opal'a acele etmediği için minnettar olup olmadığımı karar veremiyordum. Leah Mae'yle *konusmayı* kesmeyi özellikle istemiyordum -her ne kadar *konusmak* olan biten için gevşekçe kullandığım bir terim olsa da. Ama bu işte oldukça başarısız oluyordum ve acıma bir an önce son verilmesi iyi olurdu.

"Şovunu izliyordum," dedim.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Elbette. Tüm kasaba seninle gurur duyuyor." "Evet, kasaba," dedi.

"Bir Bootlegger'ın televizyona çıkması her gün olan bir şey değil."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Vay canına, buradaki herkesin bunu görebileceğini düşünmemiştim."

"Evet, herkes çok heyecanlı. Lookout'ta gösteriliyor ve birkaç kişinin izleme partileri düzenlediğini duydum."

Yanakları hafifçe pembeleşti ve dişlerini alt dudağının üzerine çekti. Gergin olduğunda bunu hep yapardı. "Sanırım... Umarım herkes eğleniyordur."

"Öyle diyebilirim." Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı gitti ve artık rahatlamaya başladığım için kelimelerim biraz daha kolay geliyordu. "Uzakta olmana rağmen nasıl olduğunu görmek ilginçti."

Tekrar gülümsedi ve bu sefer ben de ona gülümseyebildim.

Yanına bir adam geldi ve gülümsemem soldu. Koyu renk saçları ve güçlü bir çenesi vardı. Gözleri dükkânın etrafına oldukça küçümseyici bir şekilde bakıyordu. Bana, biz yerlilerden daha iyi olduklarını düşünerek kasabadan geçen bazı zengin turistleri hatırlattı. Kıyafetlerine bakılırsa, bizimki gibi gözden ırak bir kasabadaki küçük bir markete değil de bir ofise aitmiş gibi görünüyordu.

"Hey bebeğim, her şeyi aldık mı?" diye sordu.

Leah Mae'ye yakın durdu ve işte o zaman neyi kaçırdığımı anladım. Parmağında bir yüzük vardı.

Daha önce de kalbimin durması konusunda yanılmıştım. Durmamıştı. Sabit bir ritimle atmaya devam etmişti. Ama şimdi durdu. Göğsümde ölü gibi durdu.

Adama hızlıca bir göz attım. Yüzük takmıyordu, bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya henüz evlenmemişlerdi ya da evlenmişlerdi ve adam yüzük takmıyordu. Eğer ikincisiyse, o bir hödüktü. Birincisiyse, hâlâ biraz umut vardı.

Umut mu? Ne için? Leah Mae ve benim 12 yıl sonra yeniden bir araya gelmemiz için mi? Sanki birlikte dolaşp çocukluğumuzu yad edecekmişiz gibi. Ya da ergen olduğumuz yazları konuşacaktık ve ben harekete geçmek için çok utangaçtım.

Ben olsam yapmazdım. Ben ve Leah Mae sadece arkadaştık. Her zaman öyleydik.

Kahretsin, yine çok fazla *konusmuyordum*. Opal hangi cehennemdeydi?

Leah Mae beni işaret ederek, "Kelvin, bu Jameson Bodine," dedi. "Burada birlikte büyüdük."

Kelvin ilk kez beni fark etmiş gibiydi. Hızlı bir göz hareketiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Onun gibi süslü ve sofistike giyinmemiştim. Ama temiz bir tişört ve düzgün bir kot pantolon giyiyordum - atölyemde giydiğim hiçbir şeyi giymiyordum. O şeyler her zaman yanık delikleriyle doluydu.

"Jameson, bu Kelvin Graham," dedi Leah Mae.

"Leah'nın nişanlısı," dedi Kelvin.

Leah Mae, söylediği bir şey onu şaşırtmış gibi ona baktı. Kelvin çenesini bana doğru eğdi.

Büyük adam olmaya ve elini sıkımayı teklif etmeye karar verdim. Bazı şeylerin bir centilmen gibi halledilmesi gerekiyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kelvin elimi sıkıca kavradı, tam o sırada Opal nihayet ortaya çıktı. Leah Mae ve Kelvin'e, sonra tekrar bana baktı ve bir omzunu silkerek kaldırdı.

"Bebeğim, bu kasabadaki tek mağaza burası mı?" Opal alışverişlerimi saymaya başlarken Kelvin Leah Mae'ye sordu.

Onlara sırtımı döndüm ve paramı çıkarmaya odaklandım. Yaptıkları konuşmayı duymazdan geldim. Ödedim ve Opal çantayı bana uzattı.

"Sonra görüşürüz Jameson," dedi.

Başka bir şey söylemeden gitmeye başladım ama gururum beni alt etti. Leah Mae'ye söyleyecek başka bir şeyim vardı ve bu şekilde gitmeyecektim. Duraksayarak ona baktım ve o da gözlerime karşılık verdi.

"Oltanın senin hatan olmadığını biliyorum," dedim. "Sahte görünüyordu, eğer söylememde bir sakınca yoksa."

Yavaşça başını salladı. "Evet, teşekkür ederim."

"Seni tekrar görmek güzel, Leah Mae," dedim. "Umarım ziyaretinizden keyif alırsınız."

Gülümsemesi dünyayı aydınlattı. "Teşekkürler Jameson. Seni görmek de güzel."

Çantamı tutarak başımı salladım ve kapıya doğru döndüm. Bir centilmen olduğum için omzumun üzerinden baktım ve çenemi nişanlığına doğru eğdim. "Kevin."

"Ben Kelvin-"

Söyleyeceği şeyin geri kalanını duyamadan kapı arkamdan kapandı.

Kamyonetime binip alışveriş malzemelerimi diğer koltuğa kaydırırken nabzım hızla atıyordu. Gerçekten de Leah Mae Larkin'i Pop In'de mi görmüştüm? Yoksa çocukluk arkadaşımın hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğu ve başka bir adamın yüzüğünü taktığı garip ve korkunç bir rüyanın ortasında mıydım?

Lanet olsun. Bu bir rüya değildi, ama geri kalanı doğrudu.

Başımı salladım, sanki sersemliğimden kurtulabilirmişim gibi. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Elbette bugünlerde Leah Mae ile karşılaşacaktım. Babası burada yaşıyordu, bu yüzden bir gün ziyarete gelme ihtimali vardı.

bir noktada. Ve birimizin nişanlı ya da evli olmasının belirgin bir olasılık olduğu yaşlardaydık.

Daha önce hiçbir kızla bu kadar yakın olmamıştım. Lisedeyken Cheyenne Hastings'le bir süre çıkmıştım ama o beni Cody Wyatt için terk etmişti. Ondan sonra birkaç kızla daha çıkmıştım ama hiçbiri uzun sürmemişti. Sonra Willa Sawyer vardı. Ama o pek bir ilişki sayılmazdı. İhtiyacım olduğunda başvurabileceğim biriydi ama ikimiz de diğerinden fazla bir şey beklemiyorduk. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorduk.

Leah Mae buradaydı ve nişanlıydı. Bu iyiydi. Onun için mutlu olmalıydım. Ne de olsa o benim arkadaşımdı. Arkadaşlarınızın başına iyi bir şey geldiğinde onlar için mutlu olmanız gerekmez miydi?

Ama evime dönerken hissettiğim şey mutluluk değildi.

LEAH MAE

T Güneş, kiralık kulübemizdeki küçük mutfağı aydınlatıyordu. Lavabonun başında durmuş göle bakıyordum. Dünyanın her yerinde bulunmuştum ama Batı'daki bir dağ gölü gibisi yoktu.

Virginia'da. Özellikle de bir yaz gününde. Su parıldıyor ve ağaçlar esintiyle dalgalanıyordu. Taze, temiz havayı biraz içeri almak için pencereyi açtım, gözlerimi kapatıp içime çektim.

Kelvin mutfak masasında bilgisayarının başındaydı. Bu hafta *izinli olmamız* gerekiyordu ama o iznin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Biraz daha rahatlamasını umuyordum ama şu ana kadar Los Angeles'a dönmüşüz gibi meşguldü.

Birkaç gündür buradaydık ve Cuma öğleden sonra ayrılmak zorunda olduğumuzun farkındaydım. Ne kadar kısa bir zaman. Yapmak istediğim şeylerin dörtte birini bile yapmamışız gibi geliyordu. Şimdiye kadar zamanımızın çoğunu burada, kulübede geçirmiştik. Öğleden sonraları babamı ziyaret ediyordum ama bunun dışında pek dışarı çıkmamıştık. Kelvin yerel restoranlarda paleo ve glütensiz seçeneklerin olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı, bu yüzden akşam yemeklerini burada pişiriyordu. Çalışmakla o kadar meşguldü ki, pek fazla çevre gezisi yapmamıştık.

Isık çalan çaydanlığı ocaktan aldım ve bardağıma su doldurdum. Çay poşetini birkaç kez daldırdım. Kelvin'in parmakları klavyesinde tıkırdarken açık pencereden gelen çam kokusu havayı doldurdu.

Jameson'ı bir daha görmemiştim. Pop In'de onun arkasında sıraya girdiğimden beri. Hatırladığımdan biraz farklı görünmesine rağmen onu hemen tanımıştım. Hâlâ kısa siyah saçları ve tatlı mavi gözleri vardı. Ama

Olgunlaşmıştı; yüz hatları daha sert bir görünüm kazanmış, güçlü Bodine çenesi kirli sakallarla kaplanmıştı. Artık aynı çocuksu yüze sahip değildi. O artık bir erkekti.

Jameson Bodine. Küçük bir kızken babamdan sonra en sevdiğim kişiydi. Yaşıtlım olan diğer kızlarla arkadaşım ama Jameson'la aramızda özel bir bağ vardı. Birlikte sonsuz saatler geçirmiştik, patikalarda yürümüş, gölde yüzmüş, çamur birikintilerinde su sıçratmıştık. Çoğu insanın yanında sessiz bir çocuktuk ama birlikte olduğumuzda açılıyordu. Benimle her türlü şey hakkında konuşurdu. Bu beni çok özel hissettirmişti. Sanki bir sırrı biliyormuşum gibi. Kimsenin görmediği bir şeyi görüyordum, içinde sakladığı şeyleri.

Bu sorumluluğu çok ciddiye almıştım. Onun sırlarını -küçüklüğümüzde olduğu gibi- özenle korudum. Onları sadece benim için olan küçük hediyeler gibi kalbimin içinde saklamıştım. Okulda ders sırasında ona baktığımı, başını öne eğerek kâğıtlarını karalamasını izlediğimi ve Jameson Bodine hakkında kimsenin bilmediği şeyleri bildiğim için dünyanın en özel kızı olduğumu hissettiğimi hatırlıyorum.

Annemle babam boşanacaklarını ve annemle benim taşınacağımızı söylediklerinde kalbim kırılmıştı. Florida'ya, o kadar yer varken. Babamı ve okuldaki arkadaşlarımı özleyeceğimi biliyordum. Bootleg Springs bildiğim tek yerdi, tek evimdi.

Ama Jameson Bodine'den ayrılmak hepsinden daha kötü olmuştu. Ona taşınacağımı söylediğimde yüzünde beliren kederli ifade hâlâ hafızamda yer ediyor. Mavi gözleri kararmış ve fırtınalı bir hal almıştı, çenesi sıkılmıştı. Gözyaşlarına karşı koymuştu, bu da beni bir bebek gibi ağlatmıştı. Sonra on iki yaşındaki sıksa çocuk kollarını bana dolamış ve sıkıca sarılmıştı - bana her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Bir sonraki yaz babamla kalmak için geri döndüğümde, doğruca Bodine'lerin evine gitmiştim. Sanki Jameson ve ben bir günden fazla ayrı kalmamıştık. Uzun yaz günlerini kasabada, göl kenarında, ormanda dolaşarak geçirmiştik. İlk başta, geçen okul yılında neler olduğunu konuştuk. O bana Bootleg'le ilgili dedikoduları anlattı; ben de ona Florida'daki hayattan bahsettim. Ondan sonra aramızdaki şeyler her zamanki gibi devam etti. Günlerimizi birlikte geçiriyor, kasabadaki diğer tüm çocuklar gibi gün batımında eve koşuyorduk.

Sonraki birkaç yıl boyunca da böyle devam etti. Okul yılını Jacksonville'de annemle yaşayarak geçiriyordum. Okulda arkadaşlarım vardı. Tiyatro kulübüne katıldım ve oyunlarda oynadım. Yetenek gösterilerinde yer aldım. Ödevlerimi yaptım ve telefonda çok fazla konuştum - normal genç kız şeyleri.

Ama yazları Bootleg Springs'e babamın yanına gittiğimde yaşadım. Kasabadaki ilk günümde Jameson beni evinin ön merdivenlerinde beklerdi ve sanki hiç ayrılmamışız gibi kaldığımız yerden devam ederdik.

Callie Kendall'ın kaybolduğu yaz her şey değişmişti. Annem haberi duymuş ve bulabildiği ilk uçakla Batı Virginia'ya gitmişti. Callie ve ben aynı yaşlardaydık ve annem Bootleg'in aniden tehlikeli olduğuna ikna olmuştu. Kızının benim gibi gözetimsiz olması için çok tehlikeliydi. Babam bütün gün çalışırken bile nadiren yalnız kaldığımı söylemem işe yaramamıştı. Çünkü ilk kez yazlarımı *Bodine'lerden biriyle* koşturarak geçirdiğimi fark etmiş gibiydi.

Annemle babamın kavga ettiğini duymuştum, bu yüzden Jameson'ı bulmak için kasabaya doğru yürüdüm. Moonshine'da benimle bir masaya oturdu. Kendimi daha iyi hissetmem için bana çikolatalı bir shake aldı. Ertesi gün annemle birlikte eve gittim. O zamandan beri geri dönmedim.

Jameson'ı yıllar boyunca pek çok kez düşünmüştüm. Nasıl olduğunu merak ettim. Hayatının nasıl olduğunu. Onu hâlâ burada bulmak içimi rahatlatı. Jameson Bodine Bootleg Springs'i terk etmiş olsaydı, burası büyüünden bir şeyler kaybederdi. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek beni rahatlatı.

Ellerimi sıcak kupama sararak dışarı çıktım. Esinti yüzümde yumuşacıktı ve güneş suyun üzerinde parılıyordu. Burası başka hiçbir yerde olmayan bir şekilde yaz kokuyordu. Bana burada geçirdiğim o büyülü yazları hatırlattı. Bana Jameson'ı hatırlattı.

Onu tekrar görmek istiyordum. Sadece bir markette kısa bir buluşma değil. Onunla konuşmak istiyordum. Şu anki hayatını öğrenmek. Numarası bende yoktu ya da nerede yaşadığını bilmiyordum ama öğrenmek çok zor olmayacaktı. Kaldığımız kulübe onun küçük kız kardeşi Scarlett'e aitti. Onunla konuşmamıştım - rezervasyonu Kelvin'in asistanı yapmıştı - ama onunla temasa geçmenin bir yolunu bulabileceğime emindim.

Jameson'ın nerede yaşadığını öğrenmeye ve gidip merhaba demeye karar verdim. Muhtemelen bugün olmazdı ama yarın kesin olurdu. Kelvin zaten meşguldü. Jameson'ın ne zaman vakti olduğuna bağlı olarak, onunla öğle yemeği için buluşabilir ve

sonra babam. Ya da babamla ögle yemeği yer, öğleden sonra Jameson'la kahve içerdim. Kelvin'le akşam yemeği için zamanında dönerdim.

Planımdan memnun bir şekilde çayımı alıp içeri döndüm ve Kelvin'in karşısındaki masaya oturdum. "Seni bu kadar meşgul eden ne?"

Gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından ayırmadı.

"Pek çok şey." "Ne gibi?"

"Milyonlarca dolarlık bir mankenlik ajansını yönetmek dışında mı?" diye sordu. "Ve kariyerini kurtarmaya çalışmak?"

"Kurtarma mı?" Ben sordum. "Ne demek kurtarmak?"

"Bir yol ayırımındasın," dedi. "Gençleşmiyorsun ve hiçbir zaman süper model statüsüne ulaşamadın. Modellik kariyerinin bu kadar uzun sürmesi bir mucize."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu kişisel bir şey değil, Leah," dedi. "Bir modelin kariyerinin gidişatını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Genç ve taze yüzlüyken başarısın. Güncel kalmak için elinizden geleni yaparsınız. Şanslı birkaç kişi zirveye ulaşır ve yirmili yaşlarının sonunda hala iş bulabilir. Daha da azı bunun ötesine geçer. Harika bir dönem geçirdin ama o seviyede değilsin bebeğim. Ve her yıl, sahneye daha fazla yeni yüz çıkıyor. Kusursuz cilde sahip gençler. Rötüşa gerek yok."

"Çok yaşlandığım için özür dilerim," dedim, sesim alaycı bir tonda çıkıyordu. "Bana bakmaya dayanabilmene şaşırdım."

Gözlerini devirdi. "Böyle yapma. Neden bu oyunculuk işini senin için yapmak için kırım yırttığımı sanıyorsun? *Roughing It* mükemmel bir zamanda geldi, ama ilgiden yararlanmak için hızlı çalışmamız gerekiyor."

"Gördüğüm ilginin iyi olduğundan pek emin değilim. Sanırım insanlar benden nefret etmeye başladı. Brock'u Maisie'den uzaklaştırmaya çalıştığımı düşünüyorlar."

"Güzel."

"Ne?"

İnatçı bir çocuğa bir şey açıklıyormuş gibi iç çekti. "Herkes bir kötü adamdan nefret etmeyi sever. Bu tür bir reklamı satın alamazsın. Eğer şanslıysan, dizide Brock'la aranda bir ilişki uydururlar. Bebeğim, sana teklif yağıacak."

Ona bakakaldım. "Dünyanın Brock Winston'ı baştan çıkardığımı ve onu karısını aldatmaya ikna ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Kimin umurunda?"

"Evet. Çünkü bu korkunç bir şey," dedim. "Ben bunu asla yapmam. Bu ben değilim." "Aktris olmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Eğer senin küçük tatlı

Roughing It'teki cadaloz rolünün altından kalkabilirsen, her rolün altından kalkabileceğini kanıtlayacaksın."

Uzun bir nefes aldım. Haklıydı. Sözde bir reality şov olmasına rağmen, kesinlikle bir rol oynamıştım. Yapımcılar beni belli bir şekilde davranmam için eğitmişlerdi, ben de öyle yaptım. Bana seks kedisi rolü verilmişti - şovdaki tüm erkeklerle flört eden boğucu bekar kız. Bu ben değildim ama bunun iyi bir alıştırma olduğunu düşünmüştüm. Halk şovun gerçekte nasıl sahnelendiğini bilmeseydi bile, casting direktörleri ve yapımcılar bilirdi.

Bu yüzden programa çıkmayı kabul etmiştim. Kelvin modellik kariyerimin azaldığı konusunda haklıydı. Mankenlik yıllarında yaşıyordum. Moda dünyasındaki kariyerimin bir son kullanma tarihi vardı ve hızla yaklaşıyordu. Oyunculuk her zaman yapmak istediğim şeydi, bu yüzden bu geçişi yapmak için mükemmel bir zamandı.

Kelvin beni seçmelere sokmaya çalışıyordu ama *Roughing It'e* kadar hiçbir şey gelmemişti. Nedenini anlayamıyordum. Ben güzel bir yüzden başka hiçbir özelliği olmayan silik bir model değildim. Yıllarca oyunculuk dersleri almıştım. Appalachian twang'inden kurtulmak için lehçe koçluğu. Gençliğim boyunca oyunlarda ve müzikallerde rol aldım.

Kelvin bana *Roughing It'te* olmanın kapıları açacağına dair güvence vermişti. Programın henüz yarısı bitmişti ama şu ana kadar hiçbir kapının açıldığını görmemiştim. Ve daha fazlasının kapanmaya devam edeceğinden korkuyordum.

"Bu işin düşündüğümüz gibi gitmeyeceğinden endişeleniyorum," dedim. "Eğer nefret edilen bir cadaloz olursam, kimse benimle çalışmak istemeyecek. Burberry'den haber geldi mi? Kış koleksiyonu hakkında?"

"Seni pas geçiriyorlar."

"Ne?" On yıldır Burberry için çalışıyordum. "Beni es mi geçtiler? Neden?"

"Bebeğim, bunu konuşmuştuk," dedi. "Er ya da geç olacaktı."

"Bunun benim yaşım ile ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Şovla ilgili değil mi?" "Muhtemelen ikisi de."

Ayağa kalktım, sandalye ahşap zemine sürtünüyordu. Kariyerim parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başlamıştı. Bunun olduğunu hissedebiliyordum. Kelvin bana her şeyin yoluna gireceğini, oyunculığa sorunsuz bir geçiş yapacağımı ne kadar söylerse söylesin, endişelenmekten kendimi alamıyordum. Bu benim geçim kaynağımdı.

Ve babamın sağlığıyla nasıl m¼cadele ettiğini g¼rmek, çalışmaya devam etmemi daha da ¼nemli hale getirdi. Birinin ona bakması gerekiyordu ve buna ihtiyaç duyacağı zaman d¼ř¼nd¼ę¼mden daha çabuk yaklaşıyordu. Betsy'den geçen Noel'den beri yarı zamanlıdan fazla çalışmadığını ¼ęrenmiřtim. Kendini daha ne kadar geindirebileceğini bilmiyordum.

Başka kimsesi yoktu. Hiç evlenmemişti ve benim de erkek ya da kız kardeşim yoktu. Ona bakmak bana kalmıştı.

Kelvin diz¼st¼ bilgisayarını kapattı ve ¼n¼mde durmak için yanıma geldi. Ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bebeğim, endişelenme. Gerçekten heyecan verici bazı çalışmalarım var. İyi olacaksın."

Başımı salladım. Son on yılın çoğunda kariyerim konusunda ona g¼venmiřtim. Ona g¼venmeye devam etmem gerekiyordu.

Biri kapıyı çaldı ve Kelvin inledi. İlk g¼n sessiz geçmişti ama d¼n Millie Waggle bir tabak kekle uğramış, Maribel Schilling de patatesli g¼ve getirmişti. Bunun Bootleg usul¼ olduğunu anlatmaya çalışmıştım. İçki kaçakçıları hem dost canlısı hem de meraklıdırlar. Millie'nin keklerini yemeyi reddetmesi benim suçum değildi. Onun kaybıydı. Onlar harikaydı.

"Tak, tak," diye neşeli bir kadın sesi geldi ¼n kapıdan. "Evde misiniz? İçeri girebilir miyim?"

Atleti ve kısa şortuyla içeri giren minyon esmere g¼l¼msemekten kendimi alamadım. "Scarlett Bodine?"

"Leah Mae," dedi. "Biliyor musun, burada kalanın sen olduğunu duydum ve inanıp inanmamakta kararsız kaldım. Ne de olsa rezervasyonun hiçbir yerinde adın geçmiyordu. Ama işte buradasın. şu haline bak, Leah Mae Larkin, bir resim kadar g¼zelsin. Ve ¼nl¼s¼n."

"Seni g¼rmek çok g¼zel. Burası senin mi? Kendin için iyi şeyler yapıyorsun gibi g¼r¼n¼yor."

"şikayet edemem." İçeri girdi ve folyoya sarılmış bir paketi tezgâhın ¼zerine koydu. "Bunu yemek g¼venli, Moonshine'daki Clarabell'den aldım. Pepperoni roll."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, yıllardır b¼yle bir şey yememiştim."

Scarlett dilini şaklatarak başını salladı. "Tatlım, sen çok şey kaçırıyorsun."

"Teřekk¼r ederim. Çok nazıksınız."

"Elbette," dedi neşeyle. "Kabin sana iyi davranıyor mu?"

"Evet, çok güzel." Ekleyecek bir şeyi olup olmadığını anlamak için Kelvin'e baktım, ama o masaya dönmüş, dizüstü bilgisayarıyla uğraşıyordu. "Scarlett, bu Kelvin Graham."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Scarlett.

Kelvin başını kaldırıp onayladı ve dizüstü bilgisayarına geri döndü.

"Peki o zaman, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. "Seni tutmayacağım. Sadece henüz uğramadığım için kendimi kötü hissettim. Pek komşuluk sayılmaz ama yoğun bir hafta geçirdim."

Scarlett'in hemen arkasından kapıya doğru yürüdüm. "Sağ ol, geldiğine sevindim." Bir an durakladım, bu konuyu açtığım için birden sinirlendim. "Scarlett... Kardeşin Jameson'ı merak ediyordum."

Scarlett dondu kaldı ve yavaşça topuğunun üzerinde döndü. "Peki ya kardeşim Jameson?"

"Onu görmenin iyi olacağını düşündüm. Merhaba deyin."

Scarlett'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Numarasını ister misin?" "Bu harika olur." El çantamdan telefonumu çıkardım ve kapının yanında. "Eğer onun için sorun olmayacağını düşünüyorsanız, tabii."

"Hayır, Jameson'ın bir şey demeyeceğinden eminim," dedi. "İstersen sana onun adresini de verebilirim."

"Evet, lütfen." Neden bu kadar kocaman gülümsediğinden emin değildim ama Jameson'ın numarasını ve adresini telefonuma girdim. "Çok teşekkür ederim. Onunla biraz hasret gidermek güzel olurdu. Uzun zaman oldu."

"Öyle," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Kendinize iyi bakın. Ziyaretinizin tadını çıkarın."

Scarlett gitti, ben de mutfağa döndüm. Kelvin bana baktı. "Ne?" diye sordum. Ben de sordum.

"Kaç kişi elinde yiyeceklerle kapımıza dayanacak?" Omuz silktim.

"Söylemesi zor. En azından birkaç kişi daha."

Gözlerini devirdi. "Bu kasabanın nesi var böyle?"

Onu görmezden geldim ve telefonumdaki kayda baktım. Jameson'ın adını görünce kalbim biraz çarptı. Bu aptalcaydı. Çocukken arkadaşımdı, ama artık bir yabancıydı.

Yine de o mavi gözleri aklımdan çıkarmak zordu. "Babamı görmeye gidiyorum," dedim. "Akşam yemeği için döneceğim."

Kelvin bir şeyler mırıldandı, dikkati dağılmış gibiydi. Arabanın anahtarlarını ve el çantamı aldım ve bir güneş gözlüğü taktım. Belki de babamın evinden Jameson'ı arayacaktım. Ya da sabaha kadar beklerdim. Artık numarası bende olduğuna göre, kullanmak konusunda birden

gerildim. Ya beni aramak istemezse?

Beni gördün mü? Yoksa çok mu meşguldü? Onu gördüğüm tek zamanın Pop In kuyruğunda geçirdiğim birkaç dakika olması büyük bir hayal kırıklığı olurdu.

Cesaretimi toplamam için kendime biraz zaman verirdim ve sonra arardım. Ya da belki ona bir mesaj gönderirdim. Bu daha çok Jameson'ın tarzı gibi görünüyordu. Telefonda konuşmayı hiç sevmezdi ve muhtemelen yabancı bir numaraya cevap vermezdi.

Bunu aklıma yerleştirdikten sonra kiralık arabamıza bindim ve babamın evine doğru yola çıktım.

JAMESON

T

Demirhanenin sıcaklığı beni dövüyordu. Alnımda boncuk boncuk ter damlacıkları oluştu ve omurgamdan aşağı kayd. Atölyemin sessizliği etrafımı sarmıştı. Metalin metal üzerinde şingirtısından başka bir şey

metal, demirhanedeki alevlerin alçak gürültüsü. Burada huzur içindeydim, işimle baş başaydım.

Metal diski ağır bir maşa yardımıyla sıcaktan çıkardım ve örsün yanına getirdim. Bir zamanlar bir makine parçasının parçasıydı, uzun zaman önce atılmıştı. Ama biraz ısı ve şekillendirme ile ona yeni bir hayat verecektim. Yapmayı sevdiğim şey buydu. Atılmış bir şeyi alıp güzel bir şey yapmak için kullanmak.

İki takım maşa ile diski soğurken büküm ve şekillendirdim. İstedğim gibi görünmesi için ısıdan birkaç kez geçmesi gerekiyordu. Hurda ile çalışmak zahmetli olabiliyordu. Parçalarım her zaman muazzam miktarda ayrıntı eklerdim. Ama kafamda bu şekilde var oluyorlardı. Her kıvrımı ve açığı görebiliyordum. Mesele sadece zihnimdeki vizyonu hayata geçirmekti.

Telefonum çalışma masasının üzerinde çaldı. Maşayı yere bıraktım ve ön kolumun arkasıyla alnımdaki teri sildim. Aramayı kontrol ettim.

Arayan Deanna Silvers'tı, sanat simsarım. Çalışmalarımı birkaç yıl önce keşfetmişti ve şimdi benim için alıcılar buluyordu, özellikle de büyük parçalarım için. Charlotte, Kuzey Carolina'da yepyeni bir bina için üzerinde çalıştığım bir enstalasyon siparişi almıştı. Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük ve en pahalı işti. Müşteri bana şaşırtıcı derecede yaratıcı bir özgürlük vermişti, sadece şöyle görünecek bir parça istemişti

Binasının önünde çok güzel duruyordu. Tarzımı beğendi ve harika bir şey ortaya çıkarmam için bana güvendi.

Bana ödediği paraya göre, muhteşem olması gerekiyordu.

Telefonumu açtım ve cevap verdim. "Hey, Dee."

"Merhaba, Jameson." Hafif bir New York aksanı vardı. "Parça nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi." Biraz çekiniyordum, çünkü bitmiş parçanın neye benzeyeceğinden hala tam olarak emin değildim. Geçen haftaya kadar her şeyi çözmüştüm. Ama kafamda bir türlü kurtulamadığım başka bir hayal vardı. Bu işe odaklanmamı zorlaştırıyordu. Genelde her parçanın neye benzeyeceğini tam olarak bilirdim ama bu sefer farklıydı.

"Eğer zamanında teslimatta sorun yaşayacaksanız, mümkün olan en kısa sürede bana haber vermeniz gerekiyor" dedi. "Bu komisyon oyunun kurallarını değiştirecek. Müşteri işinizi çok seviyor, ancak teslim tarihinin kaçırılmasını pek affedeceğini sanmıyorum."

"Evet, biliyorum. Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Pekâlâ," dedi, ama emin olmadığı belliydi. "Sana söylemem gereken bir şey daha var ve bundan hoşlanmayacaksın."

Telefonu omzumla kulağıma dayayarak ayarladım. "Ve bu?"

"Binada büyük bir açılış olacak," dedi. "Senin eserini o zaman ortaya çıkaracaklar. Ve senin de orada olman gerekiyor."

"Ah, kahretsin, Dee. Bana orada ihtiyaçları yok."

"Bu da anlaşmanın bir parçası Jameson. Arada bir yüzünü göstermen gerekiyor. İnsanlar sanatın arkasındaki dehayı görmek ister."

"Ben dahi değilim."

"Aynı fikirde değilim," dedi. "Gerçi bunun farkında olmamanız da cazibenizin bir parçası. Şimdilik bu konuda endişelenme; zamanımız var. Ben de orada olacağım. İstedğin başka birini de getirebilirsin, istersen kız arkadaşını."

"Kız arkadaşım yok."

"Belki de sana bir tane almalıyız," dedi. "Senin gibi bir adam bekâr olmamalı."

"Sanat simsarım olmanızın özel hayatım hakkında yorum yapmanızı gerektirdiğinden emin değilim," dedim, sesim hafifti, böylece ona takıldığımı anlayacaktı. *Her zaman* benim özel hayatım hakkında yorum yapardı. Ya da eksikliğim hakkında, olduğu gibi.

Güldü. "Sana karşı kendimi ne kadar tuttuğumu bilmiyorsun Bodine. Çöpçatanlık yapmayı çok isterdim. Birkaç kız tanıyorum-"

"Hayır, teşekkürler," dedim ve devam edemeden sözünü kestim.

"Benim için bu kadar zahmete girmene gerek yok."

"Peki," dedi. "Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver. Yeğenim _."

"Hayır, Dee." Bu konuşmayı zaten birçok kez yapmıştık. "Ben Yeğeninizin çok hoş olduğu kesin ama bana birini ayarlamana ihtiyacım yok."

"Pekâlâ, işimize dönelim. Gelişmelerden beni haberdar et. Ve Ekim'de Charlotte'a bir gezi ayarla. Oraya gelip seni de yanımda sürüklemem gerekse bile gideceksin."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. "Not edildi. Kendine iyi bak, Dee." "Yakında konuşuruz."

Jonah kapıdan kafasını uzattığı anda telefonu kapatıp yere bıraktım.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Birazdan Bowie'nin evinde olmamız gerekiyor." "Evet, tabii. Bir dakikaya geliyorum."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Ailemizin avukatı Jayme soruşturmayla ilgili bilgi vermek için bizi arıyordu, bu yüzden hepimiz Bowie'nin evinde buluşuyorduk. Polis Scarlett'in bulduğu kazağı almış ve babamın evini aramak için izin çıkartmıştı. Şimdiye kadar yeni bir şey bulup bulmadıklarını ya da babamın evine ne zaman dönebileceğimizi öğrenememiştik. Umarım Jayme'in bizim için iyi haberleri vardır.

Deri önlüğümü çıkardım ve bir kancaya astım. Atölyem evimin yanındaki yeniden düzenlenmiş eski bir ahırda bulunuyordu. Bir demir ocağı ve birkaç çalışma tezgahı vardı. Topladığım tüm hurdaları koymak için ağır hizmet tipi raflar inşa etmiştim ve daha büyük parçalar üzerinde çalışabileceğim büyük bir açık alan vardı. Süslü bir şey değildi ama amaçlarıma gayet uygundu. Burayı seviyordum, sessizliği seviyordum. Bir şeyler yaratırken kendimde oluyordum. Bazen hayatın geri kalanı bir sürü kesintiden ibaretmiş gibi geliyordu.

Ben eve girdiğimde Jonah mutfaktaydı. Hayır diyemeyecek kadar sarhoşken ev arkadaşımın bana dayatılması için söyleyebileceğim tek şey -Jonah yemek yapabiliyordu. Yanıma taşınmadan önceki halimden çok daha iyi yemek yapıyordum.

Yanından geçerken, "Üstümü değiştirmem gerekiyor," dedim.

Kot pantolonumda birkaç yanık deliği vardı ve oldukça terlemiştim, bu yüzden temiz kıyafetler gerekiyordu. Duşta durulandım, sonra bir tişört ve yeni bir kot pantolon giydim. İş kotumu değil, dışarı çıkarken giydiğim kotu. İş kıyafetleri her zaman yanıklarla ve yanık delikleriyle sonuçlanırdı. Ellerim ve kollarım da yara izlerinden nasibini almıştı. Çoğunlukla küçük yaralar... Kendimi hiçbir zaman ciddi şekilde yaralamamıştım ama sürekli sıcak metalle çalışıyorsanız küçük yanıklar hayatın bir parçasıydı.

Jonah ve ben Bowie'nin evine kadar arabayla gittik. Bootleg'in merkezinde, liseden çok da uzak olmayan bir yerde, dubleks bir evde oturuyordu. Gibson'ın Charger'ı çoktan dışarıdaydı, ama Scarlett'in kamyonetini görmedim. Bowie bizi içeri aldı ve buzdolabından birer bira aldı. Kanepeye oturdum ve bir yudum aldım.

Gibson kanepenin diğer tarafında oturmuş, telefonunda bir şeylere bakıyordu. Ona sorunun ne olduğunu sormamam gerektiğini biliyordum. Ya bu konuda konuşmak istemez ve bana çenemi kapatmamı söylerdi ya da kendi kendine bize haber verirdi. Gibs için ikisi arasında pek bir şey yoktu.

Jonah bir sandalyeye yerleşirken, "Düşünüyordum da," dedi. "Bootleg'de bir 5K koşusu düzenlemek istiyorum. Ne dersiniz? İnsanlar buna katılır mı?"

"Bunu bir kaçak içki koşusu yapmalısın" dedim. "Bitirenler sonunda bedava içki alır."

"Her şey kaçak içki etrafında mı dönmek zorunda?" Jonah sordu.

Bowie de ben de çatık kaşlarla ona baktık.

"Normal bir 5K koşusunu her yerde yapabilirsiniz," dedim. "Burası Bootleg Springs."

"Anlaşıldı," dedi Jonah.

Scarlett kocaman bir gülümsemeyle içeri daldı. Beni sinirlendiren türden bir gülümseme. Bir şeylerin peşindeydi.

"Hey, millet," dedi. "Bilin bakalım şu anda kim şehirde, benim kiraladığım evlerden birinde kalıyor?"

Yukarı baktım. "Leah Mae Larkin?"

Yüz ifadesi düştü, ağzı açık kaldı ve omuzları çöktü. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Onu Pop In'de gördüm."

"Bir kızın eğlencesini mahvetmenin yolu." Kollarını kavuşturdu. "Sana sürpriz yapmayı umuyordum."

"Özür dilerim."

Scarlett'in sırtışı geri döndü. "S o r u n d e ğ i l . Çünkü dahası da var." Durakladı, hiç şüphesiz olayı daha da dramatik hale getirmeye çalışıyordu.

"Devam et," dedi Bowie, devam etmesini işaret ederek. "Seni sordu," dedi parmağıyla burnumu göstererek. "Beni mi?"

"Evet, sen," dedi, gözleri neşeye parlıyordu. "Ve ona senin numaranı verdim."

Kız kardeşime göz kırptım, ağzım kısmen açıktı. Buna söyleyecek bir şey bulamadım.

Jonah, "Burada kaçırdığım bir şey var," dedi.

Scarlett, "Jameson ve Leah Mae Larkin çocukken arkadaşlardı," dedi. "Şimdi o bir model ve televizyonda."

"Televizyon kısmını biliyordum," dedi Jonah. "Sanırım geçen gece Rhett'le neden tartışmaya başladığınızı şimdi anlıyorum."

Koltuğumda büzüldüm. "Sadece doğru değildi, hepsi bu."

Scarlett, "Hmm," dedi. "O zaman seni aradığında telefonuna cevap versen iyi olur."

Ona kayıtsız bir homurtu verdim.

"Jayme arıyor mu, aramıyor mu?" Gibson sordu.

Bowie telefonunu çıkardı. "Onu arıyorum. Herkesin burada olmasını bekliyordum. " Telefonu çevirdi ve hoparlöre aldı.

"Bodines," dedi Jayme cevap verdiğinde. "Herkes burada mı?" "Evet efendim," dedi Bowie.

"Pekâlâ, işte son durum" dedi. "Kazakta kan testi pozitif çıktı. Kanın kime ait olduğunu belirlemek için daha fazla DNA testi yapılacak, ancak Callie Kendall'a ait olmama ihtimali zayıf görünüyor. Yine de yapabileceğimiz tek şey adli tıp raporunu beklemek."

"Tamam," dedi Bowie. "Peki ya ev?"

"Yakında işleri bitecek," dedi. "Onları oradan çıkarmak için bastırıyorum. Yeterince zamanları oldu. Bir şey bulacak olsalardı şimdiye kadar bulurlardı."

"Yani başka bir şey bulamadılar mı?" Bowie sordu.

"Eğer bulmuşlarsa da benim bundan haberim olmadı," dedi. "Cesedini arka bahçede gömülü olarak bulmadıkları kesin, yoksa hepimizin haberi olurdu."

"Hey," diye bağırdı Gibson. "Bu konuda bu kadar duyarsız olmana gerek yok."

Gibson'ın gözlerine baktım ve başımı salladım. Gibson haklıydı. Callie bir Bootleg kızıydı ve hepimiz onu önemsiyorduk. Ölü ya da diri, kendimizinkini savunurduk.

Jayme cevap vermeden önce durakladı. "Özür dilerim. Demek istediğim, büyük ihtimalle yeni bir şey bulamadılar."

"Burada neye bakıyoruz?" Bowie sordu. "Babam hiçbir şeyle suçlanamaz, değil mi? Ölü bir adamı cinayetle yargılayamazsınız."

"Hayır, yapamazsınız," dedi Jayme. "Çok büyük kanıtlar olsa bile, suç duyurusunda bulunulmaz. Ama bu bir kayıp vakası olduğu için, cesedini bulup bulamayacaklarını ve olaya karışan başka biri olup olmadığını belirlemek için olanları yeniden yapılandırmaya çalışacaklar. Endişelenmeniz gereken bir diğer konu da Yargıç ve Bayan Kendall."

"Peki ya onlar?" Scarlett rahatsız olmuş gibi kollarını kavuşturarak sordu.

Jayme, "Babanızın mirasına karşı potansiyel olarak bir sivil haksız ölüm davası açabilirler," dedi.

"Bir süveterin üzerine mi?" Scarlett sordu.

Jayme, "Haksız ölüm davalarında ispat yükümlülüğü ceza davalarından farklıdır," dedi. "Kazağı bulmak yeterli olur mu bilmiyorum ama bu da farkında olunması gereken bir olasılık."

Gibson kaşlarını çatı. "Onun mülkü. Almaya değer bir şeyi yokmuş gibi." Scarlett, "İşte ev," dedi.

"Aceleci davranmayalım," dedi Jayme. "Şimdilik ortalıkta g ö r ü n m e . Ve bar kavgaları çıkarmayı bırakın."

Herkesin bana baktığını biliyordum ama gözlerimi yere indirdim.

"Şimdilik bu kadar," dedi Jayme. "Babanın evine dönebileceğin zaman sana haber veririm."

"Teşekkürler Jayme," dedi Bowie. "Zaman ayırdığın için minnettarım." "Elbette," dedi ve veda etmeden telefonu kapattı. "Ne boktan bir şey," diye homurdandı Gibson.

Bowie, "Bence her şey yoluna girecek," dedi.

Her zaman iyimser olan kardeşim. Her şeyin yoluna gireceğinden o kadar emin değildim ama çenemi kapalı tuttum. Daha önce söylenmemiş fazla bir şey yoktu.

"Burada işimiz bitti mi?" Gibson çoktan ayağa kalkmış ve kapının yolunu yarılamıştı. Scarlett, "Hoşça kal Gibs," dedi.

Gibson çıkarken homurdandı.

Bowie, "Sanırım bu umabileceğimiz en iyi haber," dedi.

"Akşam yemeği yemek ister misiniz?" Scarlett sordu.

Telefonum cebimde çaldı ve içime bir adrenalın dalgası yayıldı. Scarlett gerçekten Leah Mae'ye numaramı vermiş miydi? Yoksa bunu sadece benimle dalga geçmek için mi söylemişti?

Scarlett, Bowie ve Jonah ile akşam yemeği planları yaparken, telefonumu dikkatle cebimden çıkardım ve ekrana baktım. Bir mesaj vardı ama numarayı tanıımıyordum. Ellerim biraz titredi ama dikkat çekmek istemedim.

Başparmağımı ekranda gezdirdim. Metne dokundum.

Selam Jameson. Ben Leah. Umarım sana mesaj göndermemin bir sakıncası yoktur. Belki bir araya gelip sohbet edebiliriz diye düşündüm. Yarın mı? Ne dersin?

Kimse telefonuma bakıp görmesin diye ekranı hızla kapattım. Şu anda bu konudaki sorulara cevap vermek istemiyordum.

"Peki ya sen Jameson?" Bowie sordu. "Akşam yemeği mi? Devlin bizimle orada buluşacak."

Ayağa kalktım, telefonumu cebime koydum ve gözlerimi yerden ayırmadım. "Bu gece olmaz."

Scarlett, "Ah, hadi ama, Jame," dedi.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Jonah sordu.

"Yok, ben iyiyim" dedim. "Size iyi eğlenceler. Son zamanlarda atölyeme o kadar çok kapandım ki biraz hava alsam iyi olacak. Eve yürüyeceğim."

Scarlett, "Sanırım biraz dışarı çıkmaya itiraz edemem," dedi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Peki, Scar," dedim omzumun üzerinden ona gülümseyerek. "Hepinize iyi geceler."

Dışarıdaki hava nihayet serinlemeye başlamıştı. Bir bok uydurmuyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Ama çok fazla çalıştığım için değil. Leah Mae'den gelen küçük bir mesaj avuçlarımı terletti.

Çok saçmaydı. O sadece eskiden tanıdığım bir kızdı. En azından kendime böyle söylüyordum.

Scarlett'e beni sorduğunu tahmin etmiştim. Pop In'deki o karşılaşmadan sonra onu bir daha görmeyeceğimi sanmıştım.

Derin bir nefes alarak ve bunun gerekli olduğu için kendimi aptal gibi hissederek telefonumu çıkardım. Meraklı kardeşlerimden biri çıkabilir diye sokakta yürümeye devam ettim.

Hey Leah Mae. Evet, bunu isterim. Ne zaman boşsun?

Leah Mae: Gerçekten mi? Oh güzel! Öğle yemeği nasıl olur?

Ögle yemeği kulağa harika geliyor. Öğlen kaçak içki?

Leah Mae: Mükemmel. Görüşürüz o zaman.

Kendimi neredeyse *bu bir randevu* yazarken buldum ama durdum. Bu bir *randevu* değildi. Sadece iki eski arkadaşın hasret gidermesiydi. Zaten yakında şehirden ayrılacağını tahmin ediyordum. Hayatı burada değildi. Ünlü olmaktı. Başka biriyle evlenmek.

Yine de onunla biraz zaman geçirmek güzel olurdu. Gerçekten nasıl olduğunu öğrenmek. Belki gözlerinin neden eskisi gibi ışıltamadığını anlayabilirdim. Kafesteki kızın görüntüsünü kafamdan çıkarıp odaklanabilirdim. Çünkü şu anda tek görebildiğim oydu.

JAMESON

T Böyle zamanlarda, keşke içimde biraz daha Gibson olsaydı diyorum. Ya da Bowie. Kardeşlerimin benim gibi gergin olduklarını hayal bile edemezdim. En azından bir kız için. Özellikle de

sadece bir arkadaşı.

Tabii ki ikisi de benden büyüktü ve ikisi de yuva kurma belirtisi göstermiyordu. Belki de örnek alınacak kişiler onlar değildi.

Yine de kalbim küt küt attığı ve gerginlik midemi rahatsız ettiği için kendimi aptal gibi hissediyordum. Moonshine'ın aşağısındaki sokağa park ettim ve Leah Mae'nin henüz gelip gelmediğini görmek için dışarı baktım. Birkaç kişi sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu ama ondan bir iz yoktu.

Tam sokağın karşısına bir araba park ederken dışarı çıktım. Leah Mae ve nişanlısının arabadan inişini izlerken kalbim ayaklarımın altındaki betona gömüldü. Kahretsin, o da mı buradaydı?

O beni görmeden kamyonetime binip gidebileceğim düşüncesi aklımdan geçti. Ama aklıma geldiği kadar çabuk vazgeçtim. Sadece ikimiz olacağımızı düşünmüş olsam bile, onu ayağa kaldırmaktan daha iyi bir terbiyem vardı. Aynı şey değildi ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Kafamı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Gülümsedi ve başımın belada olduğunu anladım. Kahretsin, çok güzeldi.

Ellerimi ceplerime sokarak onunla buluşmak için kaldırımdan aşağıya doğru yürüdüm. Ya da onlarla, olduğu gibi.

"Merhaba Jameson," dedi. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Elbette." Kelvin'e baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana ters ters bakıyordu.

Gözleri arkamdaki yere kaydı. "O da ne?"

Bootleg'in kasaba tavuğu Mona Lisa McNugget, kaldırımda gagalayarak ilerliyordu. Ayağımın yanında durdu ve yerdeki küçük bir parçayı aramak için tırmaladı.

"Bu bir tavuk," dedi Leah Mae, sesi eğlenerek.

"Bunun bir tavuk olduğunu biliyorum," dedi. "Burada ne işi var?" "Bu Mona Lisa McNugget," dedim.

"Kasabada dolaşan bir tavuk mu var?" diye sordu.

Mona Lisa sanki onun küçümsemesini hissetmiş gibi Kelvin'e doğru saldırdı ve bileğini galamaya başladı. Kelvin geriye doğru sıçradı, sanki Mona Lisa sıradan bir tavuk değil de dev bir örümcekmiş gibi. Mona Lisa onun peşinden gitti, kafasını salladı, gagasını salladı.

"Bu da ne?" diye sordu. "Bu tavuk bana saldırmaya çalışıyor."

Leah Mae gülmeye başladı ve ağzını kapattı. Ellerimi ceplerime sokmuş, onu izliyordum. Mona Lisa'nın birinin peşinden böyle gittiğini hiç görmemiştim. Muhtemelen onu ikna edip uzaklaştırabilirdim ama müdahale etmeye pek hevesli değildim.

"Hey millet," dedi Bowie arkamdan ve sırtıma bir şaplak attı. "Neler oluyor?"

"Fazla değil," dedim.

"Biri şu tavuğu üzerimden alsın," dedi Kelvin, bir o yana bir bu yana zıplayarak.

"Kelvin, yoldan çekil," dedi Leah Mae. "Seni rahat bırakacaktır."

"Gördüğüm Leah Mae Larkin mi?" Bowie sordu. "Merhaba Bowie," dedi Leah Mae.

Gibson diğer yönden geldi. Hâlâ Kelvin'i galamaya çalışan tavuğa yarım bir bakış attı ve hepimizin önünde durdu.

"Leah Mae," dedi başını sallayarak, sanki onun burada olması olağandışı bir şey değilmiş gibi. Ya da belki de umursamıyordu. Gibs'e bunu söylemek zor. Bana ve Bowie'ye baktı. "Yemek yiyor muyuz, yemiyor muyuz?"

"Hepinizin burada ne işi var?" diye sordum. Bowie omuz silkti. "Öğle yemeği vakti."

Aman Tanrım. Bütün ailem gelecek miydi? "Hey, millet!"

Gözlerimi kapadım ve Scarlett'in sesini duyarak başımı salladım. Elbette o da burada olacaktı.

"Ne kadar eğlenceli, değil mi?" dedi Scarlett. Devlin'le kol kola yürüyerek yanlarına geldi. "Yeniden bir araya gelmiş gibiyiz."

"Tekrar merhaba, Scarlett. Millet, bu Kelvin Graham." Leah Mae Kelvin'e eliyle işaret etmeye çalıştı ama o Mona Lisa McNugget'ın amansız gagalamasından kaçmaya çalışarak kaldırımdan aşağıya doğru zıplıyordu. "Kelvin, ne yapıyorsun?"

"Bu lanet tavuk beni rahat bırakmıyor," dedi.

"Gidip bir masa bulalım," dedi Bowie. Kelvin'e başıyla selam verdi. "Memnun oldum, Kevin."

Kelvin durdu. "Ben *Kelvin*. Bu da ne?" "Ona zarar vermeyin," dedi Leah Mae.

Gülmek için kendimi zor tutuyordum ama yine de sessiz kaldım. Gibson, Scarlett ve Devlin, kaldırımda meydana gelen tavuk saldırısını görmezden gelerek Bowie'yi Moonshine'ın içinde takip ettiler.

"İçeri gelip öğle yemeği yemek ister misin?" Leah Mae Kelvin'e sordu. "Yoksa kulübeye dönüp biraz çalışmak mı?"

Kelvin bize doğru birkaç hızlı adım attı ve Mona Lisa McNugget'ın kaldırımdaki bir şeyle dikkatinin dağılmasına neden oldu. "Tanrım, burası çılgın bir yer. Ben burada yemem. Kulübeye geri döneceğim."

Leah Mae bana baktı ve göz kırptı. "Tamam, eğer eminsen."

Kelvin tavuğa baktı. "Evet, olumlu. Sadece öğle yemeği mi yiyorsun?"

"Evet, bunu sana zaten söyledim," dedi gözlerini devirerek. "Ve sen şehre gelmek zorunda değildim. Kendim de gelebilirdim."

Bana sert bir bakış fırlattı. Yüzümü boş tutarak bakışlarını karşıladım. Leah Mae söz konusu olduğunda benden korkmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Başka bir adamın kızıyla uğraşacak türden biri değildim. Ama o bunu bilmiyordu ve ben de açıklığa kavuşturmaya gerek görmedim. Leah Mae'ye güvenmiyorsa, bu onun sorunuydu, benim değil.

"İşin bitince beni ara," dedi. "Gelip seni alacağım." "Tamam," dedi kadın.

Onu belinden yakaladı ve alnına bir öpücük kondurdu. Belki benim hayal gücümdü ama sanki kaskatı kesilmiş gibiydi. Bana bir kez daha baktıktan sonra arabasına doğru döndü. Mona Lisa McNugget bileğinin peşinden gitti.

Bu yüzden aceleyle caddenin karşısına geçti. Arabasına bindi ve tavuk kasılarak yola devam etti.

"Mona Lisa McNugget bunu hep yapar mı?" Leah Mae sordu.

"Yok, o genelde çok tatlıdır," dedim. Leah Mae güldü ve ben de Moonshine'in içine baktım. Kardeşlerim bir masada oturuyorlardı, içkiler çoktan masaya konmuştu. "Pop In'den bir şeyler almak ister misin? Göle ineriz ve tüm bunlardan kaçınırız..." Bodine'lerle dolu masayı işaret ettim. Ve Devlin'i. Ama o da artık bizden biriydi, her ne kadar soyadımızı almayacak olsa da. Tabii Scarlett sonunda onun kendi soyadını almasını sağlayabilirdi.

"Bunu önerebileceğinizi umuyordum," dedi.

Biraz rahatlamış bir şekilde Leah Mae'yi sokağın yukarısındaki Pop In'e götürdüm. Bize sandviç ve içecek aldım. Bu bir randevu değildi ama yine de ödeme yapmakta ısrar ettim. Sonra göle doğru yürüdük ve açık bir piknik masası bulduk.

"Buranın bu kadar tanıdık olması şaşırtıcı," dedi masanın diğer tarafına yerleşirken. "Bazı şeyler biraz farklı ama burası hâlâ Bootleg Springs. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

"Elbette öyle," dedim. "Sanırım cazibesinin bir parçası da bu."

"Özlüyorum." Sandviçinin paketini açtı. "Babanın vefat ettiğini duydum. Gerçekten çok üzüldüm."

"Teşekkürler," dedim. "Beklenmedik bir şey değildi." "Yine de zor olmalı."

Başımı salladım. Callie'den bahsetmeyi pek istemiyordum ama Leah Mae zaten bilmiyorsa bunu ilk benden duysun istiyordum. "Evet. Konuşulanları duydun mu bilmiyorum ama Callie Kendall'ın yıllar önce kaybolmasıyla babamın bir ilgisi olabileceğini düşündüren bazı kanıtlar var."

Dudakları aralandı ve sandviçini yere bıraktı. "Aman Tanrım."

"Scarlett Callie'nin kazağını babamın evindeki eski bir sandıkta buldu." Boğazıma dolan mide bulandırıcı hissi geri yuttum. "Polis yine araştırma yapıyor, evini didik didik etmiş. Kasabada yeterince uzun kalırsan, insanların spekülasyonlarını duyarsın."

"Vay canına. Bu korkunç. Kazağın neden babanın evinde olduğuna dair bir fikrin var mı?" Cevap vermemi engellemek istercesine elini kaldırdı. "Özür dilerim, bu kaba bir soruydu. Tabii ki nedenini bilmiyorsun."

"Bilmiyorum. Şaşırtıcı aslında. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmak istiyorum. Onun bu işe karışmadığına. Bunca yıldan sonra bunu söylemek zor. Ve bu kesinlikle baban hakkında düşünmek isteyeceğin bir şey değil."

Gözleri sıcaklıkla dolu, nazik bir gülümseme sundu. "Hayır, tabii ki değil. Babanı hatırlıyorum ve her zaman çok iyi biri olmadığını biliyorum. Ama sanmıyorum ki..." Derin bir nefes alarak durakladı. "Her ne olduysa, umarım bir gün gerçeği öğrenirler ve herkes biraz huzur bulur."

"Teşekkürler. Ben de öyle umuyorum." Uzanıp elini sıkmak için içimden gelen dürtüye direndim. Artık babam hakkında konuşmak istemiyordum. "Annen bugünlerde nasıl?"

"O iyi. Hâlâ Jacksonville'de yaşıyor. Ben liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra yeniden evlendi. Adı Stan Michaels. İyi bir adam, sigorta acentesi işletiyor. Sanırım mutlular."

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Öyle," dedi gülümseyerek. "Modelliğe başladığımda tüm dünyayı dolaşmama alışmak zorunda kaldı. Artık Bootleg Springs için o kadar endişelendiğini sanmıyorum."

"Bu çok iyi." Annesinin Bootleg'le ilgili histerisinin son derece yersiz olduğunu düşünmüşümdür hep. Callie Kendall'ın kaybolmasına rağmen burası çoğu yerden çok daha güvenliydi. Buralarda insanlar birbirlerini kollarlardı. "Peki ya sen? Bugünlerde nerede yaşıyorsun?"

"Los Angeles," dedi. "Aslında Kelvin bizi yeni bir eve taşıdı. Henüz görmedim bile. Her şeyle o ilgilendi ama benim eşyalarım hâlâ kutularda. Ben diziyi çekerken aldı ve o zamandan beri seyahat ediyorum ve otellerde yaşıyorum."

O bu düzenlemeden memnun görünüyordu ama bir şey beni rahatsız etti. "Görünüşe göre köksüzsün."

"Evet, sanırım bu doğru." Sandviçinden bir ısırık aldı, ben de aynısını yaptım. "Dinle Jameson, iletişimde kalma konusunda daha iyi bir iş çıkaramadığım için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Ben de o kadar iyi değildim." Doğrusu da buydu. Birbirimizden uzaklaşmamız muhtemelen ondan çok benim hatamdı. Arkadaşlığımızı en azından e-posta üzerinden sürdürebilirdik. Ama o Florida'da bir erkek arkadaş edinmişti ve ben de Cheyenne Hastings'le çıkmaya başlamıştım. Leah Mae'yi özlemiştim ama o zamanlar boşvermek daha kolay gelmişti. Modellik yapmaya başladığında, sanki başka bir yere taşınmış gibiydi.

bir dünya. Bootleg Springs'teki hayatımdan bir daha arkadaş olamayacağımız kadar uzak bir dünya.

"Sanırım," dedi. "Ama daha çok çabalayabilirdim. Sanki her yıl ziyarete gelmek istiyordum ama her yıl bir işim çıkıyordu."

"Oldukça iyi bir hayat sürmüşsün," dedim. "Buralarda olup biten her şeyden çok daha havalı."

"Her zaman görüldüğü kadar süslü değildir," dedi. Gözlerinde yine o gördüğüm şey vardı. Işığında bir körelme. "Komik ama burada olmak bana bir şeylerle bağlantımı kaybetmişim gibi hissettiriyor. Uzun zamandır o kadar meşguldüm ki, yavaşlamanın ve sadece *olmanın nasıl bir şey olduğunu* unuttum."

"Bootleg bunun için iyidir."

"Gerçekten öyle." Sandviçinden bir ısırık aldı, sonra tekrar yerine koydu. "Peki ya sen? Ne iş yaptığını bile bilmiyorum."

"Ben bir sanatçıyım," dedim omuz silkerek.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gülümsemesi yüzünü aydınlatarak. "Hayatını sanatınla mı kazanıyorsun?"

"Elbette."

"Bu harika," dedi. "Bir uzmanlık alanınız var mı?"

"Metal heykeller. Evde bir atölyem var." "Vay canına," dedi. "Eserlerinizden bazılarını görmek isterim."

İnsanları bilerek atölyemden uzak tutmasam da çok sık davet de etmiyordum. Ama ona etrafı gezdirme fikri hoşuma gitti.

"Gitmeden önce vaktin varsa, belki benim eve gelip bir göz atabilirsin."

"Bu eğlenceli olurdu," dedi. "Ayrılmadan önce zamanım olup olmayacağından emin değilim. Yarın öğleden sonra Pittsburgh'a gitmemiz gerekiyor. Sana mesaj atabilir miyim?"

Ona gülümsedim. Leah Mae'nin yanında gülümsemek son derece kolaydı. "Evet, tabii ki yapabilirsin. Her zaman."

O da gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. "Sürekli baktığım için özür dilerim. Seni tekrar görmek çok güzel. Geri döndüğümde seni verandanın merdivenlerinde otururken bulduğum o yazlar gibi hissediyorum. Hep orada oturmuş beni beklediğini hayal ederdim."

"Öyleydin."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Okulun son gününden sen kasabaya gelene kadar her gün orada oturdum." Gözlerimi kaçırdım, utanmıştım. İnanamıyordum.

Az önce bunu ona
söylemiştim. "Bu
gerçekten çok tatlı."

Öğle yemeğimizi yedik ve biraz hayatlarımızdan konuştuk. Model olarak yaşadığı bazı deneyimlerden bahsetti. Bana çok çalışmış ama bundan zevk almaya pek vakti olmamış gibi geldi. Benim hakkımda her şeyi duymak istiyordu ama anlatacak pek bir şey yoktu. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Öğleden sonra ilerledi ama ben zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Konuşmaya devam ettik. Orada onunla sonsuza kadar oturabilirdim ama sonunda geri dönmesi gerektiğini söyledi. Beni bırakması için Kelvin'i arayacağını söyledi ama ben onu kulübelerine götürmekte ısrar ettim. Uzak değildi ve benim için sorun değildi.

Onunla fazladan birkaç dakika geçirmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Onunla kapıya kadar yürümedim -başka biriyle nişanlı olduğu için biraz fazla geldi- ama arabayı sürmeden önce içeri girmesini bekledim. Kapıyı kapatmadan önce bana el salladı. Ben de el salladım, kalbim ağırlaşmıştı. Birbirimize haberleşmeye devam edeceğimize söz vermiştik ve ben de bunu kastetmiştim.

Ama onu şimdiden özledim.

LEAH MAE

"W

şapka giyiyorsun?" Kelvin sordu.

Aşağıya baktım. Eski bir elbiseden modifiye ettiğim bol turkuaz bir gömlek ve en sevdiğim çift ayakkabımı giymiştim.

skinny jean. Bir hevesle dün bir çift kovboy çizimleri almıştım ve kıyafetimi mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

"Kıyafet giyiyor gibi görünüyorum."

"Kovboy çizimleri mi?" diye sordu. "Lütfen bana onları burada bıraktığını söyle." "Asla olmaz. Bu çizimler harika."

Başını salladı ve anahtarları aldı. "Sanırım dışarı çıkıyoruz. Botlarla."

"Sıkıcı ayakkabılar giymek istiyorsan, buyur giy. Ben, kendi adıma, yeni şirin botlarımla biraz eğleneceğim."

Arabaya gittik, akşam havası taze ve serindi. Jameson beni bıraktıktan sonra Kelvin kavga çıkarmaya çalışmıştı. Beni almayı planladığını söylemişti. Jameson'ın teklif ettiğini ve bunun onun için hoş bir şey olduğunu söylemiştim. Kızması aptalcaydı.

Kelvin'in bugün Jameson'la görüşmemi neden bu kadar büyüttüğünü anlayamıyordum. Ona öğle yemeği için eski bir arkadaşımın buluşacağını söyleyene kadar çalışıyordu. Birdenbire ne yaptığımın ilgilenmeye başlamıştı. Jameson Bodine olduğunu söylediğimde, neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. Beş dakika önce meşgul olduğundan yakınmasına rağmen beni şehre götürmekte ısrar etmişti.

Her şey çok saçmaydı. Sürekli başka erkeklerle birlikteydim. Beni soyup soğana çeviren ve tekrar giydiren erkekler. Erkekler

Tanrı aşkına, her *yerde* vücut tüylerime ağda yapan bir adam vardı. Tabii ki, moda dünyasındaki erkeklerin çoğu eşcinseldi. Ama yine de. Kelvin hiç böyle olmamıştı.

Yemek boyunca huysuzdu, ben de onunla ya da onsuz dışarı çıkmaya karar verdim. Ona bir şeyler içmek için Lookout'a gideceğimi söylediğimde, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi gideceğini söyledi.

Barın bulunduğu tepeye doğru arabayla gittik. Ona kasabanın içki kaçakçılığı geçmişinden ve Gözcü'nün gölden Maryland'e kaçak içki ve kaçak içki sokulurken nöbet tuttukları yer olduğundan bahsetmiştim. Sıkılmış görünüyordu, sonra hikayenin doğru olup olmadığını sorguladı.

Dışarı çıktım ve gömleğimi düzeltiltim. Botlarıma baktım. Çok sevimliydi, Kelvin'in ne dediği umurumda değildi. Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni girişe doğru götürdü.

Kelvin kapıyı açtığında müzik akşam havasına yayıldı. Küçük bir heyecan patlaması hissederek içeri adım attım. Daha önce hiç Lookout'a gitmemiştim. Bootleg Springs'e en son gittiğimde çok gençtim.

Küçük bir Batı Virginia kasabasındaki bir barda hayal edebileceğiniz her şey vardı, sadece daha iyisi. Neon bira tabelaları. Yerde fıstık kabukları. Gibson Bodine ve diğer iki kişi küçük bir sahneden müzik çalıyordu. Dansçılar önlerindeki dans pistini doldurmuştu. Masalar dolusu insan, bilardo oynayanlar ve isteyebileceğiniz kadar kot pantolon ve kovboy çizimleri vardı.

Bayıldım.

Kelvin daha az etkilenmiş görünüyordu. Sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi yüzünü buruşturarak etrafına bakındı.

"Hadi," dedim. "Kapının yanında durmayalım."

Müziğin sesinden onu duyabilmem için yakınımaya eğildi. "Bu gece yapmak istediğin şey bu mu?"

"Evet. Çalışmaktan başka bir şey yapmadın. Hadi bir şeyler içelim. Biraz yaşayalım."

"Pek çok yerde *biraz yaşadım*," dedi. "Milano, Paris, Londra, New York. Listeye Batı Virginia'nın taşrasını eklememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Sen imkansızsın."

Jameson'ın burada olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım, ama onu göremedim. Scarlett'i gördüm, iki kadınla birlikte bir masadaydı - Cassidy ve June Tucker. Scarlett gülümseyip el salladı, ben de masalarına gittim.

"Leah Mae," dedi Cassidy gülümseyerek. "Scarlett bize senin şehirde olduğunu söylüyordu. Seni tekrar görmek güzel."

Herkesi Kelvin'le tanıştırdım. Neyse ki kibardı, her ne kadar yüzünde yarı dehşete düşmüş bir ifadeyle etrafına bakıp dursa da.

"Brock Winston ile yasadışı bir ilişki yaşadığınız doğru mu?" June sordu. "Yoksa bu, yapımcılar tarafından daha iyi reyting uğruna çatışma yaratmak için tasarlanmış bir uydurma mıydı?"

"Ah, June," dedi Scarlett.

"Sorun değil," dedim. "Program kesinlikle daha iyi reyting için kurgulanmış." "Ortalama bir insanın reality şovların daha iyi reyting getirdiğine inanmasını büyüleyici buluyorum.

hiçbir şekilde gerçek değil," dedi June.

Çekimler sırasında ne kadar koçluk aldığımı itiraf etmemem gerekiyordu. Programdaki her şeyin tamamen gerçek olduğunu korumam talimatı verilmişti. Kimseye yalan söylemek istemediğim için standart cevapsızlığımı sürdürdüm. "Programı çekmek ilginç bir deneyimdi."

"Sözleşme gereği muğlak yanıtlar vermek zorunda mısınız?" June sordu.

Güldüm ve Cassidy araya girdi. "Madem öyleydi, o zaman bırakalım öyle kalsın."

Scarlett, "Peki öyleyse," dedi. "Mona Lisa McNugget ile aranız nasıldı, Kevin?"

"Ben *Kelvin*," dedi. "Ve biri akşam yemeği için o tavuğu pişirmeli."

Scarlett ve Cassidy'nin nefesleri kesildi.

Scarlett, "Şerif Yardımcısı Tucker, sanırım az önce sevgili Mona Lisa McNugget'ımızın hayatını tehdit etti," dedi. "Elbette bu tutuklanmayı hak eden bir suçtur."

Cassidy kollarını kavuşturarak, "Mona Lisa McNugget iyi bir tavuk," dedi. "Yerinizde olsam, kasabamızın tavuğuna karşı boş tehditler savururken dikkatli olurum."

Gülmemek için ağzımı kapattım. June hepimizi görmezden geldi.

"Ben... ne?" Kelvin sordu.

"Belki de bir şeyler içmeliyiz," dedim kolunu okşayarak.

"Ben giderim." Başını sallayarak uzaklaştı.

Bar ka la ba l ı k t ı ; servis alması biraz zaman alacaktı. Cassidy benim için fazladan taburelerden birini itti ve ben de oturdum.

"Tişörtüne bayıldım," dedi Cassidy. "Çok sevimli. Nereden aldın bunu?"

"Oh, ben yaptım," dedim. "Şey, sıfırdan değil. Eskiden bir elbiseydi ama ben onu değiştirdim."

Cassidy, "Lanet olsun, ben de bir tane alabileceğimi umuyordum," dedi.

Scarlett, "Ben de öyle," dedi. "Ben olsam onu giyerdim. Gerçi benden bir karış daha uzun olduğuna yemin edebilirim. Yine de üzerimde elbise gibi dururdu."

Cassidy, "Bu senin kışını zar zor kapatır," dedi.

Scarlett omuz silkti. "Bir çift botla yine de hoş olurdu."

"Aynen öyle." Ayağımı uzattım ki hepimiz kovboy çizmelerime bakıp *ahh* ve *ooh* çekebilelim.

"Televizyona çıkmak falan nasıl bir şey?" Cassidy sordu. "Oldukça heyecan verici olmalı."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama duraksadım. Ona bunun harika olduğunu söylemek istedim. Sonunda hayalimi yaşamaya çok yaklaştım. Hayatımın ne kadar harika olduğunu anlatmak istedim. Ama kelimeler bir türlü gelmiyordu.

"Sorun değil," dedim. "Gösteri tam olarak düşündüğüm gibi olmadı. Ama yine de yeni kapılar açacağı konusunda umutluyum."

"Brock Winston gerçekten nasıl biri?" Scarlett sordu. "Çok şeker bir adam. Bir kaya kadar aptal mı?"

Güldüm. "Oyuncu arkadaşlarım hakkında konuşmamam gerekiyor. Ama kayıt dışı olarak, evet."

Scarlett, "Biliyordum," dedi ve birasından bir yudum aldı. "Yukarıda pek bir işi varmış gibi görünmüyor."

"Maisie Miller'ın onda ne bulduğundan hiçbir zaman emin olamadım," dedi Cassidy. "Sen de onunla tanıştın mı?"

"Hayır," dedim. "Programda olması gerekiyordu ama bacağını kırdı ve çekimler için orada olamadı."

Scarlett bara doğru bir göz attı, sonra bana baktı. "Jameson'la öğle yemeği nasıldı? Moonshine'da sizi özledik."

Yanaklarım ısındı ve ışığın kimsenin fark edemeyeceği kadar loş olmasını umdum. Jameson'ın adının geçmesi bile yüzümün kızarmasına neden olmamalıydı. "Öğle yemeğimizi göle götürmeye karar verdik. Çok güzeldi."

Scarlett, "Hmm," dedi ve bir içki daha aldı.

Cassidy, "*Hımm*lamayı bırak," dedi.

"Sanırım Leah Mae'nin Jameson'la ilgili romantik niyetleri olduğunu ima ediyor," dedi June. "Ya da muhtemelen tam tersi."

Yanaklarım daha da kızardı.

Scarlett sırtarak, "Öyle bir şey demek istemedim," dedi.

"Kurnazca," dedi Cassidy.

"Biz de tam arayı kapatıyorduk," dedim.

Scarlett, "İyi adam Jameson," dedi. "Sessiz olabilir, ama güvenilirdir. Ve sanatını gördünüz mü? Kesinlikle inanılmaz."

"Görmedim," dedim. "Atölyesini görmek için zamanım olmasını umuyordum ama göreceğimden emin değilim."

"Seni atölyesine mi davet etti?" Scarlett gözleri büyüyerek sordu.

"Elbette," dedim. "Bu alışılmadık bir

şey mi?" "Hiç görmedim," dedi

Cassidy.

Scarlett, "Sanırım özel hayatından hoşlanıyor," dedi. "Onu çalışırken gördüm, ama kız kardeşi olduğum için pek sayılmaz. Onu ziyarete gitmelisin, Leah Mae. Bu teklifi yapması çok hoş."

"İsterdim, ama-"

Barın yakınındaki ani bir gürültü beni yarı yolda bıraktı. Scarlett ve Cassidy arkalarını döndüler ve ben de neler olduğunu görmek için onlara baktım.

"Aman Tanrım," dedim ve yerimden sıçradım.

Üzerinde Bootleg Cock Spurs yazan tişörtler giyen kırmızı suratlı iki adam ona doğru yaklaşırken Kelvin bardan uzaklaşıyordu.

Scarlett nazikçe bileğimi tuttu. "İşleri kendi haline bırakmak en iyisi."

"Ne yapacaklar?" diye sordum.

"Duruma göre değişir" dedi.

"Ne üzerine?"

"Yaptığı şey üzerine."

Kolumu Scarlett'in elinden çektim -beni çok sıkı tutmuyordu- ve Kelvin'e doğru koştum.

"Affedersiniz." Adamların dikkatini çekmek için elimi salladım. "Her ne o l d u y s a , eminim üzgündür. Bu gece hepimiz iyi geçinebilir miyiz?"

"Ben olsam yoldan çekilirdim hanımefendi," diye homurdandı içlerinden biri. Onu tanıdığımı sandım.

"Otto? Otto Holt mu?"

Bana baktı. "Evet."

"Sen olduğunu sanmıştım," dedim. "Ben Leah Mae Larkin. Beni hatırladınız mı? Clay Larkin'in kızı."

Otto bana baktı ve diğer adam kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Elbette, hatırlıyorum," dedi Otto.

"O benimle," dedim Kelvin'in kolunu okşayarak. "Belki de yapmak üzere olduğunuz şeyi... yapmayabiliriz. Siz ikiniz gidip gecenizin tadını çıkarın, biz de yolunuza çıkmayalım."

İri adam kollarını kavuşturmuş, Kelvin'i aşağı yukarı süzüyordu; pasaklı suratında acımasız bir çatıklık vardı.

Otto gözlerini kıstı. "Zaten bu zahmete değmez." "Bu insanlar çıldırmış," dedi Kelvin.

Kelvin'e doğru eğildim. "Belki de konuşmayı kesmelisin."

Otto bara doğru geri döndü. Öfkeli arkadaşı Kelvin'e saldıracakmış gibi yaptı, sonra Kelvin irkilince güldü. Ama neyse ki o da geri çekildi.

"Gidiyoruz," dedi Kelvin, sesi keskindi.

İçimi çektim. Elbette artık gitmemiz gerekiyordu. O adamları kızdıracak ne yaptığını bilmiyordum, ama ikinci kez ona izin vermeyeceklerine dair bir his vardı içimde. Scarlett, Cassidy ve June'a el sallayarak veda ettim, sonra Kelvin'i kapıya kadar takip ettim.

Kapıyı sertçe iterek açtı ve Jameson yerinden sıçradı.

Kelvin beni bileğimden tutarak arabaya doğru çekti.

"İyi misin, Leah Mae?" Kelvin beni otoparka doğru sürüklerken Jameson bize doğru adım atarak sordu.

"Evet, iyiyim," dedim omzumun üzerinden. Kelvin'in elinden kurtuldum ve durakladım. "Sadece içeride küçük bir sorun var. Gitmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi. "Eğer eminsen."

"Arabaya bin, Leah," dedi Kelvin.

"Eminim," dedim. "Sadece huysuzlanıyor."

Kelvin inledi ve arabanın kapısını arkasından çarparak bindi.

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Orada ne oldu bilmiyorum ama gururunu incitti. Sakinleşecektir."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" Jameson bir adım daha yaklaştı. "Yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır, ben iyiyim," dedim. "Söz veriyorum."

"Tamam," dedi Jameson ama sesi şüpheli geliyordu. "Bu arada güzel görünüyorsun. Çizmelerini beğendim."

Gülümsedim ve yolcu tarafındaki kapıyı açtım. "Teşekkürler. İyi geceler."

"Sen de."

"İşin bitti mi?" Kelvin ben binerken sordu.

"Neyi bitirdi? Beni arabaya sürüklemenı izledi. Onu görmezden gelseydım daha mı iyi olurdu?"

"Bu kasaba delirmiş." "Orada ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi. "İçecek sipariş etmeye çalıştım."

"Bir şey oldu," dedim. "Birinin botuna mı bastın?" Bana kaşlarını çattı.

"Hayır."

"Ne sipariş ettiniz?"

Arabayı çalıştırdı ve geri geri gitti. "Bir Manhattan sipariş ettim ve barmen buralarda yeni olup olmadığını sordu. Evet dedim, o da kaçak içkiyi denemek isteyip istemediğini sordu."

"Peki sen ne dedin?"

"Cahil bir içki isteseydim, sipariş ederdim dedim."

Elimi alnıma götürdüm. "Söylediğin şey tam bir pislikti. Ve o adamlar seni duydu mu? Bu yüzden mi seni dışarı sürükleyecekmiş gibi bakıyorlardı?"

"İçlerinden biri 'Burada hiç cahil yok' dedi, ben de ona ve arkadaşına üzerinde *Bootleg Cock Spurs* yazan horozlu tişörtler giydiklerini, bunun da aksini gösterdiğini söyledim."

"Neden böyle bir şey söyledin ki?" Omuz silkti. "Bu doğru."

"Hayır, değil," dedim. "Burası iyi insanlarla dolu güzel bir kasaba. Bütün haftayı herkesten daha iyiymişsin gibi davranarak geçirdin."

"Kimseden daha iyiymişim gibi davranmıyorum," dedi. "Bütün haftayı kıcımlı yırtarak çalışarak geçirdim. Senin için, diye de ekleyebilirim. Buraya gelip babanı görmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bu sorun değil. Ama Tanrım, gerçek dünyaya döndüğüme memnun olacağım."

Koltuğumda geriye yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Ondan alabileceğim en yakın özür buydu - ki bu özür bile sayılmazdı. Bootleg konusunda neden bu kadar aptalca davrandığını anlamıyordum. Yani biraz farklıydı. Farklı olan pek çok yerde bulunmuştuk ve o hiç böyle bir pislik gibi davranmamıştı.

Telefonum bir mesajla çaldı, ben de kontrol etmek için çıkardım.

Jameson: İyi olduğuna emin misin?

Evet, söz veriyorum. Ama kontrol ettiğin için teşekkürler.

Jameson: Ne zaman istersen.

Kelvin kulübeye giderken başka bir şey söylemedi. Döndüğümüzde, göt herif beni soyabileceğini düşünme cüretini gösterdi. Ona tek başıma banyo yapacağımı söyledim ve kendimi banyoya kilitledim. İstedığı kadar homurdanabilirdi. Gecemi mahvetmişti ve yapacağım son şey onunla yatmaktı.

Ilık banyo suyunun içinde yatarken zihnimin dolaşmasına izin verdim. Keşke Lookout'ta kalabilseydim. Belki birkaç şarkıda dans ederdim. Kelvin benimle dans etmezdi ama eminim kızlar ederdi. Jameson da tam biz çıkarken gelmişti. Eğer kalsaydık onunla bir süre konuşabilirdim.

Ama gitmemiştik ve yarın şehirden ayrılıyorduk. Babamı son bir kez görmeye gidecektim ve sonra Pittsburgh'a geri dönmemiz gerekecekti, böylece Cumartesi sabahı erken bir uçuşla Los Angeles'a dönebilecektik. Belirsiz bir geleceğe.

Geç saatlere kadar, Kelvin yattıktan çok sonra, kaybolmuş hissederek ve hayatımda tam olarak ne yaptığımı merak ederek uyanık kaldım.

LEAH MAE

I Babamın evinin önünde durdum, yolcu koltuğunda kahverengi bir kâğıt torba içinde kahvaltımız duruyordu. Kelvin'i kulübede bırakmıştım. Dün gece için ona hâlâ kızgındım. Ayrıca, işler onunla babam arasında gerginlik vardı. Babamın Kelvin'i tanıdıktan sonra ona ısınacağını ummuştum. Şimdi onları ayrı tutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Babam ondan nefret ediyor gibi görünmüyordu ama o kadar etkilenmiş de değildi. Ve babamla son ziyaretimin iyi geçmesini istiyordum.

Doğrusu, şu anda Kelvin hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Belki de sadece kavga ettiğimiz içindi ve dün gece yüzünden hâlâ sinirliydim. Daha önce de tartışmıştık ama bu seferki farklıydı. Sanki içimde bir şeyleri kırıp açıyordu. Bu duygudan biraz korkuyordum - ne anlama gelebileceğiyle yüzleşmekten korkuyordum.

Kelvin'e çok şey borçluydum. Yirmi yaşımıdayken ve yeni bir menajere ihtiyacım varken tanışmıştık. Onun ajansı ile anlaşmıştım ve kariyerimi geliştirmemde etkili olmuştu. İki yıl öncesine kadar aramızda romantik bir şey olmamıştı. Ama ilişkimiz, çoğunlukla birlikte geçirdiğimiz zaman nedeniyle doğal bir şekilde büyümüştü.

Çok seyahat ettim, bir yerden bir yere taşındım, hayatımda çok az sabit vardı. Özellikle de insanlar söz konusu olduğunda. Uzun bir dizi model oda arkadaşım oldu, geçici kiralık evlerde yaşadım, her zaman değişen yüzler deniziyle çevriliydim.

Kelvin değişmez biriydi. Beni havaalanında karşılayan oydu. Seyahat planlarımdan bir sonraki kariyer hamlelerime kadar her şeyi planlamama yardım ediyordu. Programım beni yorduğunda ya da hayal kırıklığına uğrattığında.

Model olmanın o kadar da göz alıcı olmayan tarafı çok fazlaydı. Aradığım kişi oydu. Anlayan kişi. O da benim gibi bu işi yaşıyordu. Aynı yaşam tarzını paylaşmayan insanlarla ortak bir şeyler bulmak zordu ve modellik dünyası bir bağlantı sağlamıştı.

Ama ilişkimizin ne kadarı benim başarıma dayanıyordu? Yarın kariyerim bitse -hiçbir oyunculuk işi gelmese ve bilinmezlik içinde kaybolup gitsem- Kelvin beni hâlâ önemser miydi? Bana her zaman benimle ilgilenecek biri varmış gibi hissettirmişti. Ama aynı zamanda ona çok para kazandırıyordum. Para kesilirse ne olacaktı? Artık onun yıldız müşterisi olmasaydım? O zaman beni hâlâ ister miydi?

Peki bu sorunun cevabını bilmemem ilişkimiz hakkında ne söylüyordu?

Arabadan inip kahvaltımızı aldım. Güneş tenimi ısıtıyordu ve arkadaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Babamın evi kasabadan çok uzakta değildi ama evinin üzerine yumuşak bir sessizlik çökmüştü. Yüzüğüm güneş ışığında parlıyordu ve durup elime baktım.

Kelvin'le evlenmeyi kabul ettiğimde, bu kolay bir karar gibi görünmüştü. Geleneksel anlamda gerçekten evlenme teklif etmemişti. Bu fikri ortaya atmıştı ve bunun ne kadar mantıklı olduğunu konuşmuştuk. Los Angeles'ta, New York'tan yeni dönmüş ve *Roughing It* filmini çekmek için Wyoming'e uçmaya hazırlanırken, evlenmek bir sonraki adım gibi görünüyordu. Nişan yüzüğüm için gözlerim parıldamıyor ve çılgılık atmıyordum. Yüzüğün kendisi sonradan aklıma gelmişti, birkaç gün sonra başka şeyler almak için alışverişe çıktığımızda almıştım. Ama evlenmek mantıklı görünüyordu.

Her şey bir iş anlaşması gibiydi. Mankenlik ajansı ile sözleşme imzalamak gibi, ama ömür boyu.

Ama muhtemelen dün gece Lookout'ta olanlar yüzünden dramatik davranıyordum. Kelvin kendi ortamının dışındaydı ve evet, bu konuda bir tür pislik gibi davranıyordu. Ama her zaman böyle değildi. Bootleg Springs ona umduğum kadar iyi gelmemişti ama burası ona göre bir yer değildi. Los Angeles'ta doğup büyümüş şehirli bir adamdı o. Ona göre bir milyondan az insanın yaşadığı bir şehir *küçük bir kasabaydı*. Bootleg Springs gibi bir yer onun gözünde ancak bir mahalle sayılırdı. Ben burada büyüdüğüm için nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Onda aynı nostalji yoktu. Sırf ben çocukken burada yaşadım diye buraya aşık olmasını bekleyemezdim.

Los Angeles'a döndüğümüzde her şeyin normale döneceğinden emindim. Bir sonraki kariyer hamlemi çözecekti, evlenecektik ve her şey yoluna girecekti. Söylediği gibi, bir dönüm noktasındaydım. Gelecek için heyecanlanmalıydım.

Bu arada, babamı son bir kez ziyaret edecektim.

Açarken ön kapıyı çaldım. Tabii ki kilitli değildi.

Bootleg'de insanlar kapılarını kilitlemezdi. Öyle yapılmazdı.

"Selam baba," dedim içeri girdiğimde. "Kahvaltı getirdim."

Ön verandasına çıkmamıştı -ki bu garipti çünkü hava çok güzeldi- ve koltuğunda da değildi. Kamyoneti dışarıdaydı, bu yüzden evde olması gerektiğini biliyordum. Ama etrafa baktığımda onu göremedim.

"Baba?"

Betsy Stirling arka yatak odasından çıktı. Elli yaşına yaklaşıyordu, güzeldi ve kısa sarı saçlarına biraz ak düşmüştü. "Oh iyi, ben de seni arayacaktım."

"Babam iyi mi?"

"Hem öyle, hem değil," dedi. "Bu sabah nefes almakta biraz zorlanıyordu. Ona Doktor Trevor'ı arattırdım. Doktor, dinlendiği ve durumu kötüleşmediği sürece Clay'in evde kalmasında bir sakınca olmadığını söyledi. Aksi takdirde hastaneye gidip kontrolden geçecekmiş."

"Oh, hayır."

"Her küçük şey için ayağa kalkmasını engellemekte çok zorlanıyorum," dedi. "Sana söylüyorum, Leah Mae, erkekler ya biraz üşütmekten başka bir şeyleri yokken ölüyormuş gibi davranırlar ya da ölümün eşiğindeyken ayağa kalkıp çalışırlar. İkisinin arası yoktur."

İçimi çektim ve yemeğimizi tezgâhın üzerine koydum. "Onu kontrol ettiğin için teşekkürler. Minnettarım."

"Hiç sorun değil, tatlım," dedi. "Şimdi izin verirsen, buradaki birkaç işi halledeceğim. Sen babanı yatakta tutma görevindesin."

"Anladım," dedim. "Teşekkürler."

Betsy'nin işine devam etmesine izin verirken ben de kahvaltılıklarımızı paketinden çıkarıp dolapta bulduğum bir tepsie koydum. Sadece kekti ama babamın kalkmadığından emin olmak istedim. Eğer dinlenmesi gerekiyorsa, bunu yapmasını sağlayacaktım.

Babam yataktaydı ve başını iki yastığa dayamıştı. Oksijen tüpü yatağın uzak tarafındaydı, lastik boru yatağın üzerinden geçiyordu.

yan tarafa. Teni solgundu, neredeyse kül rengiydi ve ben içeri girdiğimde öksürdü. "Selam baba." Tepsiyi şifonyerinin üzerine koydum. "Kahvaltı getirdim." Yine öksürdü ve sesi hiç hoşuma gitmedi. Çok hırıltılıydı.

"Teşekkür ederim, günışığım."

"Öksürüğün sesi pek iyi gelmiyor."

"Ben iyiyim," dedi.

İçimi çektim ve yemek yiyebilmesi için biraz daha oturmasına yardım ettim.

"Sanırım endişelenmeyeyim diye böyle söylüyorsun." Yatağın yanına bir sandalye çektim ve tabağımı alıp oturdum.

"Yaygara istemiyorum," dedi. Yemeye başlamadan önce tekrar öksürdü.

"Yaygara koparmamak kendini yine hastanede bulman anlamına gelebilir," dedim. Sadece homurdandı.

"Baba, kendini iyi hissetmediğini kabul etmende bir sorun yok."

"Sadece benim yüzümden planlarını değiştirmeni istemiyorum," dedi.

"Ben gayet iyi idare ederim."

"İşte bu konuda endişelenmeni istemiyorum," dedim. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"O da ne?"

"Dürüst olmanı istiyorum," dedim. "Eğer hastalanırsan beni aramalısın. Daha kötü hissedersen, bana anlat. Bırak sana yardım edeyim. Hasta olduğunu sonradan öğrenmem benim için daha kötü olur. Eve gelemesem bile etrafı arayıp ihtiyacın olan yardımı almanı sağlayabilirim. Ve eğer alamazsan, Betsy'ye seni gözetlemesi ve rapor vermesi için rüşvet vereceğim."

Gülümsediğinde gözlerinin köşelerindeki çizgiler derinleşti. "Pekâlâ, tatlım. Yapacağım."

"Söz mü?"

Nasırlı elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Söz veriyorum."

Kahvaltımızı bitirdik ve ben bir süre daha kaldım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden onu rahatsız etmedim ama gitmek de istemedim. Ön verandadaki sallanan sandalyesine oturdum ve ağaçları seyrettim. Esintiyi dinledim. Güzel bir gündü, çok sıcak değildi. Göle dalmak için mükemmel bir gündü. Ya da ormanda bir yürüyüş için.

Hâlâ çocuk olsaydık Jameson ve ben bugün nereye giderdik? Muhtemelen ormana. Hava çok sıcak olmadığında keşfe çıkmayı hep sevmişizdir. Belki bana yeni bir tırmanma ağacı gösterirdi. Ya da bulduğu bir kuş yuvasını. Diğer çocukların gözden kaçırdığı şeyleri fark etmekte çok iyiydi.

Gitmeden önce babamın bol miktarda yiyecek aldığından emin olmak için kasabaya koştum. Hazırlaması kolay olacak şeyleri stokladım. Babamın evine döndüğümde mışıl mışıl uyuyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden onu uyandırmadım. Los Angeles'a döndüğümde onu kontrol etmek için arayacağıma dair bir not bıraktım.

Babamdan ayrılmak zorunda kaldığım için çok üzuldüm. Ve Bootleg'den. Biraz rahatlatıcı yiyeceğe ihtiyacım vardı, bu yüzden Kelvin'e Moonshine'da yemek yiyeceğimi bildirmek için mesaj attım - onunla ya da onsuz. O da mesaj atıp benimle geleceğini söyledi, ben de onu almak için kulübeye doğru yola çıktım.

Moonshine, Bootleg Springs'te umabileceğiniz en iyi yemeklerden bazılarına sahip bir dönüm noktasıydı. Pirinç kırmızısı arı kovanı saç modeliyle gülümseyen Clarabell bizi pencerenin yanındaki bir kabine oturttu.

Clarabell siparişlerimizi almaya geldiğinde, "Aman Tanrım, Leah Mae Larkin," dedi. "Sizi tekrar Bootleg Springs'te görmek çok güzel."

"Teşekkürler," dedim. "Evde olmak güzel." Kelvin bana bir kaşını kaldırdı.

"Eve mi?"

Clarabell göz kırparak, "Bootleg Springs her zaman evimizdir," dedi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Ben köfte ve patates püresi alacağım," dedim.

"Glütensiz bir şeyiniz var mı?" Kelvin hâlâ menüye bakarak sordu.

"Hmm," dedi Clarabell, kalemini çenesine vurarak. "Korkarım burada, Bootleg'de glütteni yemeklerimizde tutmaya karşı değiliz. Salata önerebilir miyim?"

"Sadece bir şeyler sipariş et," dedim. "Açık yüzlü hindili sandviç al. Uğruna ölünecek bir şey."

"Böyle şeyler yemediğimi biliyorsun," dedi Kelvin.

İçimi çektim. "Arada bir hile yapmanın sana bir zararı olmaz. Gluten intoleransın varmış gibi görünmüyor."

"Şişiyorum," dedi alçak sesle fısıldayarak.

Clarabell sırtışını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Salata," dedi. "Sosu yanında."

Clarabell "Olur," dedi ve menülerimizi aldı.

"Hâlâ toplanman gerekiyor mu, yoksa hazır mısınız?" Kelvin sordu. "Yola çıkmak istiyorum."

Masanın yüzeyine küçük bir çizik attım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bütün gün bunu düşünmüştüm. Ama aynı zamanda Kelvin'in

Tartışalım.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim. "Henüz gitmem gerektiğini düşünmüyorum."

"Ne?" Kelvin sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sanırım bir süre daha kalmalıyım. Babam yine hastalanıyor. Daha da kötüleşirse, tekrar hastaneye yatabilir. Onu yalnız bırakma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Leah, kaç yıldır kendi başının çaresine bakıyor?"

"O yılların çoğunda hasta değildi," dedim. "Önümde bir iş yok, yani gidecek başka bir yerim de yok."

"Henüz değil," dedi, ağzı bir sırtışıla seğiriyordu. "Bu gülümseme ne için?"

"Verity Stüdyoları'ndaki yapımcıyla konuştum," dedi. "Bir şov planlıyorlar ve senin mükemmel bir uyum sağlayacağını düşünüyorlar."

"Ne tür bir program? Verity sadece reality TV yapmıyor mu?"

"*The Bachelor*'ı düşünün, sadece bir yerine altı erkek olsun" dedi. "Flört programları ölümüne yapıldı ama bu daha önce hiç görülmemiş bir değişiklik."

"Bekle, kafam karıştı. Az önce *flört programı* dediğin gerçeğine geri dönelim. Ne demek altı erkek? Yani her biri bir kadın mı seçiyor?"

"Hayır, yani hepsi birini seçiyor," dedi. "Ve bunun kim olacağı konusunda anlaşmaları gerekiyor."

"Altı erkek aynı kadınla mı birlikte?"

"Buna ters harem deniyor," dedi. "Çok ilerici. Kadın pozitif. Kadının eline çok fazla güç veriyor. İnsanlar bunu yiyip bitirecek."

Ona bakakaldım. "Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim."

"Kelvin, ben bir randevu programına çıkamam," dedim. "Altı farklı erkekle çıkmayı bir kenara bırak. Bu çok ayıp."

"Dramatik olma."

"Dramatik olmaya çalışmıyorum," dedim. "Böyle bir şeyi önerdiğine inanamıyorum."

"Stüdyo *Roughing It*'teki performansınızdan çok etkilendi," dedi. "Ve ilerleyen bölümlerde olacaklarla birlikte, seni bu şov için mükemmel bir şekilde hazırlayacak."

"İlerleyen bölümlerde ne olacak?"

"Herhangi bir ayrıntıya sahip değilim," dedi. "Sadece bana söyledikleri bu." "Kesinlikle hayır."

"Ne kadar ödediğini duymadınız."

"Ne kadar ödeyeceği umurumda değil," dedim. "Cevabım hayır."

"Size sözleşmeyi gösterdiğimde bunu söylemeyeceksiniz," dedi. "Bunun zor bir iş olduğunun farkındalar, bu yüzden sana tazminat ödemeye hazırlar. Ve Leah, gelen başka teklifler de yok değil."

"Bunun nedenini hayal bile edemiyorum. Belki de şu anki reality şovlarında bir kevaşeye benzediğim içindir."

Kelvin gözlerini devirdi. "Bunu çok abartıyorsun. Bu gösteri çok popüler olacak."

Clarabell yemeğimizi getirdi ama benim iştahım kaçmıştı.

"Reality TV fahişesi olarak tanınmak istemiyorum. Böyle bir program kariyerimi doğru yöne götürmez."

"Neden kariyerin için endişelenmeme izin vermiyorsun?" dedi. "Sen sadece güzel görünmeye devam et."

Ona bakakaldım. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Ayrıca, neden beni bir randevu programına çıkarmak istiyorsun ki? Nişanlandığımı sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi. "Ama dünyanın bunu bilmesine gerek yok. Gösteri bittikten sonra evlenebiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

"Ya altı bekarla birlikte olmayı ve haremimi kurmayı tercih edersem?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu almam gereken bir risk." "O şov için bana yer ayırtma."

"Zamanımız var," dedi. "Oyuncu seçimini önümüzdeki aya kadar tamamlamayacaklar."

Yemeğimi elime aldım ama tartışmaya devam etmedim. Reddetmeye devam edersem daha da inatlaşacaktı. Biraz bekler ve savunmaya geçmeyeceği bir zamanda konuyu tekrar gündeme getirirdim. Ya da belki daha iyi bir teklif gelirdi ve bu konuda endişelenmeme gerek kalmazdı.

"Bootleg'de kalma konusunda ciddiym. Bugün buradan ayrılmayacağım." Çenesi sert bir çizgiye oturdu. "Burada kalmanı istemiyorum."

"Bu senin kararın değil. Bu benim *babam*, Kelvin."

Bir an bana baktı ve bunu ne kadar zorlaştıracığını merak ettim. Ben de ona baktım.

Sonunda başını salladı ve uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ. Burada kal. Ama bir şey çıkarsa, Los Angeles uçağına binmeye hazır olmalısın."

"Bunu başara c a ğ ı m . Babamla da kalabilirim. F a z l a d a n yatağı yok ama kanepesinde uyurum."

Bir iç çekiş daha, ama bu seferki o kadar hırçın değildi. "Hayır, kabin sizde kalabilir mi bir bakayım."

"Scarlett'i arayacağım," dedim. "Eğer müsait değilse, o başka bir şey biliyor olabilir."

"Tamam. Ama burada fazla kalma. Aksanından kurtulmak için bir sürü lehçe koçluğu **y a p m a n g e r e k t i** . Bana taşralı gibi davranma."

"Hiçbir şey için endişelenmiyorsunuz," dedim en iyi Appalachian twang'ımla.

Kelvin sadece başını salladı.

JAMESON

IJonah'ı Moonshine'a kadar takip ederken hiç de isteksiz değildim. Taze kahve kokusu ve ızgaradaki krepler bizi karşıladı. Normalde erken bir Cumartesi gününe aldırmazdım.

aile toplantısı. Whit, Olamette County'deki en iyi waffle'ları pişirirdi ve bu bir gerçektir. Ancak kahvaltıda waffle vaadi bile bu sabahki ruh halimi hafifletmeye yetmedi.

Leah Mae dün kasabadan ayrılmıştı.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Onu şimdiden özlediğimi belli etmeyecektim. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? O benim özlemim değildi. Ait olduğu yere geri dönecekti. Böylesi herkes için daha iyiydi.

Aklım buna inanıyor gibiydi ama göğsümde kalbimin aynı fikirde olmadığını söyleyen bir his -geçmeyen bir ağrı- vardı.

Telefonuma tekrar baktım, veda edip etmeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen en çok canımı yakan da buydu. Ondan tek bir kelime bile duymamıştım. Dükkanımı görmeye gelecek zamanı olmamasını anlıyordum. Babası son zamanlarda hasta olduğu için emin olmadığını söylemişti. Bu beni rahatsız etmedi. En azından bana gideceğine dair bir mesaj göndermesini umuyordum. Ama tek bir ses bile duymadım.

Leah Mae ile ilgili tüm bu düşünceler beni kardeşlerimle sosyalleşme havasına sokmuyordu. Ama Jayme Bowie'yi arayıp babamın evine dönebileceğimizi haber vermişti. Yani bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Bowie elinde bir fincan kahveyle bir kabine oturmuştu bile. Jonah ve ben de Scarlett ve Devlin'in içeri girdiği sırada onun yanına kaydık. İkisi de yorgun görünüyordu.

Onları geç saate kadar ayakta tutan bir Şey olup olmadığını merak ettim ama hemen bilmek istemediğime karar verdim.

Scarlett, "Hepinize günaydın," dedi. "Clarabell, bu kızın kafeine ihtiyaı var, hem de çok fazla."

"Hemen geliyorum," dedi Clarabell.

Gibson içeri girdi ve çenesini Clarabell'e doğru eğdi. Bir sandalye çekti ve masanın ucuna oturdu. Clarabell fincanlarımızı doldurduktan sonra diğer m Ŗterilerini kontrol etmeye gitmeden önce herkesin sipariŐini aldı.

Jonah'ın bana attığı bakışı görmezden gelerek kahveme Şeker ekledim. Ne kadar Şeker yediğim konusunda bana hep kızardı.

Bowie, "O zaman işleri yoluna koyalım," dedi. "Jayme bugünden itibaren babamın evine dönebileceğimizi söyledi. Hâlâ ayıklanması gereken bir sürü eŐya var. Sonra da eşyaları gitmeleri gereken yere taşımak gerekecek. Çöplük, ikinci el dükkânı, ne varsa."

Scarlett, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "O zaman ben ve Gibs onu çevirmeye hazır hale getirebiliriz."

Yine de bu iş için hepinizin yardımına ihtiyaımız olacak.

Unutmayın." Bowie, "Yanınızdayız," dedi.

Jonah ve ben başımızı salladık. Gibson homurdandı ve kahvesini yudumladı.

"Başlamak için hangi gün herkes için uygun?" Bowie sordu. "Yarın tatil, Pazartesi de ayın beŐi, yani o gün yok."

Hepimiz başımızı salladık. Beş Temmuz Bootleg'deki herkes için gidilmemesi gereken bir gündü. Clarabell Moonshine'ı açacaktı, Pop In ve diğer birkaç yer de muhtemelen kapılarını açacaktı - çoğunlukla da işlerin nasıl yürüdüğünü anlamayan turistler için. Ancak 4 Temmuz'un ertesini günü buralarda çalışmak için uygun bir gün değildi. Bootleg Springs Bağımsızlık Günü kutlamalarını çok ciddiye alırdı. Bu da bol miktarda içki ve tatil sonrası ciddi akŐamdan kalmalar anlamına geliyordu.

"O zaman Salı günü için plan yapalım," dedi Bowie. " nce kahvaltı için burada buluŐalım, sonra evi ele alırız. O gün halledebileğimiz kadarını halledelim, ondan sonra karar verelim."

Clarabell kahvaltılarımızı getirdi, yiyeceklerle dolu tabakları dağıttı. Waffle'larım lezzetli görünüyordu ama yine de pek havamda değildim.

Scarlett, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Yardım etmek için orada olacağım," dedi Jonah.

Scarlett ona gülümsedi. "Sen iyi birisin, Jonah Bodine."

"Teşekkür ederim, Scarlett," dedi. "Bunu takdir ediyorum."

Kapı açıldı ve yukarı baktım. İçimde bir rahatsızlık hissettim. Yargıç Kendall karısıyla birlikte içeri girdi. Yuvarlak göbekli, iri bir adamdı. Saçları dökülmüş, kısa beyaz bir sakalı vardı. Gözleri restoranı taradı ve bir an bizim masamızda durdu. Karısı küçük sarı bir el çantası tutuyor ve gözlerini yerden ayırmıyordu. Adam karısını öne doğru itti ve kadın da onun önünde bir masaya doğru ilerledi.

Yargıç ve Bayan Kendall'ı gördüğümde kendimi hep biraz tuhaf hissetmişimdir. Yıl boyunca Bootleg Springs'de yaşamıyorlardı ama yazlarını burada geçiriyorlardı. Callie ortadan kaybolduktan sonra bile devam ettiler. Onlar için üzüldüm. Kızlarının son görüldüğü yerle - muhtemelen öldüğü yerle- yüzleşmek zorunda kalmalarına üzüldüm. Neden her yıl Bootleg'e gelmeye devam ettiklerinden emin değildim. Ama belki de yüzleşmek onlara bir şekilde yardımcı oluyordu. Emin olmak zor.

Kardeşlerim kahvaltı boyunca çoğunlukla yarın hakkında sohbet ettiler. Bootleg'de ayın dördünde bir sürü şey olacaktı ve Scarlett hepimizin kutlamalara katılacağından emin olmak istiyordu. Giderdim ama kutlama havasında olacağımdan, bu sabahki waffle havamdan daha fazla şüpheliydim.

Clarabell Yargıç Kendall'ın masasını terk etti ve o da yerinden kalktı. Bize doğru yürüdü ve masamızın yanında durdu.

Scarlett'in söylemek üzere olduğu şey, başını kaldırıp yargıca bakarken dudaklarında canlandı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Yargıç Kendall. Sesi alçak ve yumuşaktı - iri adamdan neredeyse yumuşak bir ses geliyordu. "Sadece kızımın başına gelenlerden babanızı sorumlu tutmadığımı bilmenizi istedim. Evinde ne bulunduğunun farkındayım, ancak eşim ve ben ailenize karşı hiçbir kötü niyet beslemiyoruz."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Bowie. "Bunu duyduğumuz için minnettarız."

Yargıç Kendall başını salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, soruşturmayı tamamen durdurmalarını isterdik. Bu eşim için çok zor. Kırılgan bir durumda ve bu olay acı dolu anıları canlandırdı."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Bowie.

Geri kalanımız sessiz kaldı ve Bowie'nin bizim adımıza konuşmasına izin verdi.

"Kızım... sorunluydu," dedi Yargıç Kendall. "Polise birçok kez söyledim. Korkarım bu durum anne tarafından geliyor." Gözlerini masaya dikmiş oturan karısına baktı. "Ona yardım etmeye çalıştık ama Bootleg bile onu iyileştirmeye yetmedi."

Callie Kendall benim yaşımdaydı ama onu pek iyi tanıımıyordum. Leah Mae dışında kızlarla konuşmak o günlerde en iyi becerim değildi. Fakat

Gölde ya da biz çocuklar yazın nerede takılıyorsak oradaydı. Sorunlu, Callie'yi tanımlamak için kullanacağım bir kelime olmazdı, yine de insanların ne sakladığını asla bilemezsiniz. Dalgın, belki. Bazen endişeli. Ama aynı zamanda tatlı ve arkadaş canlısıydı. Babası her zaman onun intihar ettiğini iddia etmişti ve bu konuda içime sindiremediğim bir şeyler vardı.

Elbette, eğer alternatif babamın onu öldürmüş olmasıysa, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. İntihar korkunç ve trajik bir şeydi. Ama babamın gerçekten on altı yaşında bir kızı öldürdüğünü öğrenmek korkunç olurdu.

Scarlett, "Sanırım tüm bunlar hakkında polisin ne karar vereceğini göreceğiz," dedi.

Scarlett yargıcın Callie hakkında yanıldığını düşünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Tam bir ateş topuydu, ama Yargıç Kendall'la sorun çıkarmayacak kadar da akıllıydı. Ama daha fazlasını söylemek için can attığı belliydi.

"Peki, sizi kahvaltılarınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım," dedi Yargıç Kendall. "Sadece aramızdaki sessizliğin gereğinden fazla uzamasına izin vermek istemedim. Callie'nin yaptığı şey trajikti ve umarım polis bu olayın peşini bırakır da karım ve ben biraz huzur buluruz."

"Teşekkür ederim, Yargıç," dedi Bowie. "Kendinize iyi bakın."

Yargıç Kendall başını eğerek masasına döndü. Scarlett alçak bir sesle, "Bu beklenmedik bir şeydi," dedi.

Bowie, "Sanırım bu, babamın mülkünü bir daha aramak için zorlamayacağı anlamına geliyor," dedi.

"Siz yine de mesafenizi korumalısınız," dedi Devlin sessizce. "Sadece kendi işinize bakın ve bırakın Kendall'lar da kendi işlerine baksınlar."

Koltuklarımızda kaykıldık ve kahvaltılarımıza geri döndük. Ama kimse konuşmak istemiyor gibiydi. Sanırım hepimiz içimizden birinin bu adama bu kadar pahalıya mal olmasından dolayı suçluluk duyuyorduk.

Yargıç yerine döndükten bir iki dakika sonra ilk ayrılan Gibson oldu. Tabağının yarısı hâlâ doluydu ama çalışmak zorunda olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, masaya biraz para attı ve gitti. Bowie kahvaltısını bitirdi ve gitmek için izin istedi. Jonah ve Devlin, Dev'in büyükannesi Louisa'ya bir konuda yardım etmek için ayrıldılar ve geriye Scarlett ile ben kaldık.

Scarlett, "Bu sabah çok sessizsin," dedi. "Tabii, sanırım sen her zaman sessizsin."

"Sanırım."

"Waffle'lar sana pek iyi davranmıyor mu?"

diye sordu. "İyiler, sadece aç değilim."

"Ayın dördünde dışarı çıkacak mısın?" diye sordu. "Daha önce konuştuğumuzda hiçbir şey söylememiştin."

Omuz silktim. Muhtemelen beni ikna etmek üzereydi ama şu anda bunu pek istemiyordum. "Olabilir. Kesin bir cevaba ihtiyacın var mı, yoksa işe yararsa gelebilir miyim?"

Bir parmağını tabağındaki şurupta gezdirdi ve yaladı. "Sanırım istersen sadece gelebilirsin. Ama ben isteyeceğini düşünüyorum."

Scarlett alarmım çaldı ama artık çok geç olduğunu hissedebiliyordum. Bir şeylerin peşindeydi. Onun oyununu oynamaktan başka çare yoktu. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Oh, bilmiyorum," dedi, sesi hafifti. "Leah Mae Larkin'i davet ettim ve o da geleceğini söyledi."

Kaşlarım çatıldı ve ona yan gözle baktım. "Leah Mae şehri terk etti."

Scarlett'in ağzı şeytani bir sırıtışla yukarı kalktı. "Bundan emin misin?"

"Şey, evet," dedim. "Oraya görmek için falan gitmedim."

Ama bugün onun uçuşuydu. Bunu biliyorum."

"Görünüşe göre fikrini değiştirmiş," dedi. "Dün beni arayıp kalış süresini uzatıp uzatamayacağını sordu. Kulübesi doluydu ama başka bir kulübede son anda bir iptal oldu, ben de dün öğleden sonra onu oraya yerleştirdim."

Scarlett'in yüzümde ne görebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hissettiğim her şeyi belli etmemek için çok uğraşıyordum, ama o kadar çok şey vardı ki. İçimde bir yıldırım gibi hızla akan pek çok duygu vardı. Endişeyle karışık bir rahatlama, en üstte de sevince çok yakın bir şey.

Boğazımı temizledim. "İkiniz için de işe yaramış gibi görünüyor."

"Elbette," dedi. "Tatil boyunca yalnız kalacağı için ona dışarı çıkıp herkesle birlikte kutlama yapması gerektiğini söyledim."

Tek başına. Bu nişanlısının gittiği anlamına mı geliyordu? Bilmek istiyordum ama sormak istemiyordum. Sormam *gerektiğinden de* emin değildim. Waffle'larımdan arta kalanları topladım.

Scarlett inledi. "Neden bana sormuyorsun?"

"Neyi sormuyorum?"

"Tam bir baş belasısın," dedi. "Bana Kevin'i ya da adı her neyse onu sor. Birlikte olduğu adamı."

"Neden sana onu sorayım ki?"

Gözlerini devirdi. "Demek böyle oynuyoruz? Güzel. Çünkü sen benim kardeşimsin ve aptal olmana rağmen seni seviyorum, sana söyleyeceğim. O gitti. Dün gitti. Yarın 4 Temmuz'da şehirde olsan iyi olur, yoksa gelip seni o lanet atölyeden çıkarırım. Ve eğer gerçekten inatçı olursan, Gibbs'i üzerine salarım."

"Tamam, tamam. Orada olacağım."

Scarlett kendinden memnun bir sırıtışla, "Güzel," dedi ve parmağındaki son şurubu yaladı. "O zaman benim buradaki işim bitti."

JAMESON

D Bootleg kasabası kırmızı, beyaz ve maviye bürünmüştü. Dekorasyon günler öncesinden başlamıştı ve şimdi tüm kasaba Bağımsızlık Günü için süslenmişti. Lake Caddesi trafiğe kapatılmıştı.

araç trafiğine kapatılmış ve gerçek bir karnavala dönüştürülmüştü. Yiyecek ve içecek satılan stantlar ve oyunlar caddenin her yerinde kurulmuştu. Krep kâğıtları ve helyum balonları -hepsi kırmızı, beyaz ve maviydi- her yerdeydi. Daha fazla stantta küçük bayraklar, düğmeler, iğneler ve diğer yenilikler satılıyordu ve göl kenarındaki havai fişek standında şimdiden en az yirmi kişilik bir kuyruk vardı.

Kalabalığın gürültüsü etrafımda vızılıyordu. Bootleg'deki hemen hemen herkes gelmiş gibiydi, hem yerliler hem de turistler. Bizimki gibi bir kasabada bu kadar çok insanın bir arada olması pek sık rastlanan bir şey değildi. Çocuklar, arkadaşları ve komşularıyla sohbet ederken ebeveynlerinin bacaklarının arasına girip çıkıyorlardı. Çoğu insanın elinde, kimin tuttuğuna bağlı olarak tatlı çay, limonata, kaçak içki ya da bira dolu kırmızı plastik bardaklar vardı.

Benimki sadece limonataydı, ancak bir fincan çilekli kaçak içki kulağa hiç de fena bir fikir gibi gelmiyordu. Kalabalıklar en sevdiğim şey değildi. Babam bana hep *çok hassas* olduğumu söylerdi ve belki de bu doğrudu. Ama insan kalabalığı beni bunaltmaya meyilliydi.

"Merhaba Jameson Bodine." Misty Lynn Prosser kalçalarını doğal olandan daha fazla sallayarak yürüdü. Saçları büyük, makyajı kalındı ve göğüsleri neredeyse *I heart America* tişörtünden fırlayacak gibiydi.

"Hey, Misty Lynn," dedim, sırtım sertleşmişti. Çabucak gitmesini umuyordum.

"Kardeşin nerede?" diye sordu.

"Hangisi?"

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Hangisi olduğunu biliyorsun." "Hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Pekâlâ." Sakızını birkaç kez şapırdattı. "Gibson'ı görürsen onu sorduğumu söyle."

"Bundan hiç vazgeçmeyecek misin?" Nefesimin altında mırıldandım. Bana baktı, ben de ona küçük bir gülümseme verdim. "Elbette, Misty Lynn. Rhett'in burnu nasıl?"

Bir omzunu kaldırdı. "İyi, sanırım. Sen kırmadın."

Neredeyse *bunun utanç verici olduğunu* söyleyecektim ama gitmesine izin vermenin daha iyi bir seçim olduğuna karar verdim.

Omzuma hafif bir dokunuşla arkamı döndüm. "Özür dilerim," dedi Leah Mae. "Seni korkutmak istememiştim."

Kendimi durduramadan ona aptal gibi sırtmaya başladım. Önünde birkaç küçük mavi çiçek işlenmiş sarı atletle şeker ve güneş ışığı gibi görünüyordu. Kesik kot pantolonu uzun bacaklarını gösteriyordu ve kırmızı ayak tırnakları sandaletlerinin arasından görünüyordu. Uzun saçları aşağıdaydı ve bir kulağının arkasına beyaz bir çiçek sıkıştırmıştı.

"Sorun değil," dedim. "Seni hâlâ burada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle," dedi. "Ama babamın durumu pek iyi değil. Ayrılmak doğru gelmedi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler." Saçının bir tutamıyla oynadı. "Bu sabah daha iyi görünüyordu. İyi bir kahvaltı yapmasını sağladım ve Betsy öğleden sonrayı onunla geçirecek. Kasabaya gelmek istedi ama öksürük nöbetinden sonra onu yatağına dönmeye ikna ettim. Yine de onu Doktor Trevor'ı çağırarak tehdit etmek zorunda kaldım."

Güldüm. Clay Larkin bana hiçbir zaman iyi emir alan bir adam gibi görünmemişti. "Umarım sen burada onunla ilgilenirsin, kısa sürede ayağa kalkar."

"Ben de öyle umuyorum," dedi gülümseyerek.

Scarlett birdenbire Leah Mae'nin yanında belirdi. "Hepiniz buradasınız! Güzel. Engelli parkurda koşmak için daha fazla insana ihtiyacımız var."

Leah Mae'nin elini ve benim bileğimi tuttu ve bizi peşinden sokağa çekti. Geçerken elimdeki bardağı sokağın köşesindeki çöp kutusuna attım.

"Ne engelli parkuru?" Leah Mae sordu.

Scarlett durmadı, bizi de yanında sürükledi. "Engelli parkuru daha önce yapmadınız mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Leah Mae.

Engelli parkuru kesinlikle hiç yapmamıştım. Aslına bakılırsa, parkur başlayana kadar hep ortalıkta görünmezdim, çünkü Scarlett gibi birinin bana bunu yaptırmaya çalışmasını istemiyordum.

Scarlett, "Bu bir süredir gelenek haline gelmişti, ama belki de sen buraya gelmeden önce başlamamıştı," dedi. Cin Rickey Park'a doğru döndü. "Bir ortağa ihtiyacın var, ama iki kişisiniz, yani bu iş çoktan halledildi."

İşte bu yüzden engelli parkurdan kaçtım. Kendi içinde zor görünmüyordu. Bir şeylerin üzerinden tırmanmak, çamurda debelenmek ve göle atlamak iyiydi. Beni uzak tutan ortak yönüydü. Parkuru sadece başka biriyle geçmiyordunuz. Bunu *partnerinize bağlı olarak* yapıyordunuz. Başka bir kişiye iple bağlı olmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyordu.

Ama Scarlett kursu Leah Mae ile yapmamı istiyorsa, bu şu anlama gelir.

"Dur bakalım, Scarlett-"

Scarlett, "Bu eğlenceli olacak," dedi.

Leah Mae, "Doğru ayakkabıları giydiğimi sanmıyorum," dedi.

Scarlett, "Bir şey olmaz," dedi. "Yalınayak yürümek daha iyi zaten."

Herkesin başlamak için hazırlandığı alanın kenarına geldik. Bernie O'Dell Amerikan bayrağı tişörtüyle yakınlarda duruyordu. Bir elinde megafon, diğer kolunda da uzun bir ip vardı. Bowie, Devlin ve Jonah'ın yanı sıra Cassidy ve June da oradaydı. Görünüşe göre Gibson uzak duracak kadar akıllıymış. Onu hiçbir yerde görmedim.

Scarlett, "Ayakkabılarınızı çıkarın ve ceplerinizi boşaltın," dedi. "Hey Dev, herkes için ipleri aldın mı?"

"Evet."

"Halatlar mı?" Leah Mae sandaletlerinden çıkarken sordu.

"Ah, kahretsın." Ayakkabılarımı çıkardım, telefonumu ve anahtarlarımı onların üzerine koydum. Leah Mae de kendi eşyalarını benimkilerin yanına koydu. "Evet, ipler."

Scarlett sesini yükselterek, "Pekâlâ, millet," dedi. "Devlin benimle. Jonah, sen June'la eşleş. Bowie, sen de Cassidy'yle ve Jameson da Leah Mae'yle takım olabilir. Bu işin nasıl yürüdüğünü hepiniz biliyorsunuz. Devlin ve ben herkesin kıcını tekmeleyeceğiz. Anladınız mı?"

Devlin her bir çifte uzun, pürüzsüz, örgülü ipler dağıttı. Bir tanesini aldım ve Leah Mae ile tam olarak göz teması kuramadığımı hissederek elimden sarkmasına izin verdim.

Jonah ve June karşı karşıya durdular ve ipi bellerine doladılar. Bowie, Cassidy'ye yeterince yaklaşmak için son birkaç adımı atmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. June gözlerini devirerek ipi onun elinden kaptı ve önüne geçti.

Scarlett beni ve Leah Mae'yi iterek, "Haydi Jame, benimle çalış," dedi. "Alabilir misin, yoksa senin için bağlamamı ister misin?"

Leah Mae ve ben birbirimize bakıyorduk, aramızda sadece birkaç santim vardı. Sertçe yutkundum. Tanrım, narenciye ve güneş ışığı gibi kokuyordu. Bunu nasıl yapacaktım?

"Ben, uh... Sanırım yapabilirim..."

Scarlett beni son bir kez iterek, "Gir şuraya," dedi. "Benim de içeri girmem lazım."

Neredeyse Leah Mae'ye çarpacaktım ve onu devirmemek için kollarımı ona dolamak zorunda kaldım. "Özür dilerim."

Vücudu benimkine dayanmıştı, yüzü yakındı. Yumuşak bir şekilde güldü, nefesi boynuma değiyordu. "Sorun değil. Birbirimize bağlanmamız mı gerekiyor?"

"Evet." İpi belimize doladım. Şimdi o bana yaslanmışken, bunun bitmesini pek istemiyordum. "Nasıl olduğunu bilirsin. Kaçakçılar normal bir şey yapamaz. Engelli parkuru bile."

İpi arkasına bağladım ve azgın ereksiyonumu sakınleştirecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Yanlış bir hareket yaparsam Leah Mae ona sürünecekti ve bu da beni oracıkta öldürebilirdi. Ama Tanrım, çok güzel kokuyordu.

"Hepiniz beni dinleyin," dedi Bernie O'Dell megafonundan. "İşte kurallar ve bunlara uymanızı istiyorum, bu yüzden hile yapmakla ilgili herhangi bir fikre kapılmayın. Ortaklar her zaman birbirlerine bağlı kalmalıdır. Herkes ayaklarını yere basmalı. Birbirinizi sırtlamak ya da taşımak yok. Parkur burada başlıyor ve gölde bitiyor. Hepiniz suya atlayacaksınız ama suya girdikten sonra eşinizi boğmayın. Anlaştık mı?"

Sahanın dört bir yanından vuuu sesleri yükseldi.

"Sıraya girin o zaman," dedi Bernie.

Herkesin partnerlerine bağılyken ilk hareket denemeleri en iyi ihtimalle duraksamaydı. İnsanlar gülerək tökezledi. Düşüklerinde ve kalkmak için mücadele ettiklerinde kıkırdadılar.

"Sanırım bu işin püf noktası yan yürümek," dedim.

Leah Mae ve ben yüzümüzü başlangıç çizgisine çevirdik. Kollarım garip bir şekilde yanlarımda sallanıyordu ama onlarla ne yapacağımđan emin değildim. Yan yan yürüyerek başlangıç çizgisine ulaşmayı başardık. Sadece yürümek o kadar da kötü değildi ama parkurun geri kalanının o kadar da nazik olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Bernie megafonunu tekrar kaldırdı. "Yerlerinize. Hazırlanın. Ve başlayın!" Jonah ve June daha başlamadan yanımıza düştüler. Cassidy ve

Bowie daha iyi bir başlangıç yaparak Scarlett ve Devlin'in hemen arkasından ilk engele doğru ilerlediler. Bu ikisi daha güçlü görünüyordu. Doğru fikir. Hızlı hareket edebilmek için birbirlerini sıkıca tutuyorlardı.

"Bak ne diyeceğim." Kollarımı beline doladım. "Sanırım yapmamız gereken

sadece teslim ol. Ve Scarlett'i alaşağı etmek istiyorum."

Kollarını boynuma doladı. "Hadi yapalım şunu."

Vücutlarımız birbirine kenetlenmiş halde tarlada yan yana ilerlemeye başladık. Birkaç adım sonra hızlandık ve çok geçmeden iyi bir hızla ilerlemeye başladık. Leah Mae gülüyordu ve saçları yüzüme geliyordu ama umurumda değildi. Tarladaki mesafeyi kat ettik ve Scarlett ve Dev'le aramızdaki boşluğun büyük bir kısmını kapattık.

İlk engel eski lastiklerden oluşan bir labirentti. Birbirlerine karşı yerleştirilmişlerdi, bu yüzden aralarından yolumuzu seçmemiz gerekiyordu. İkimiz de nereye gittiğimizi görebilmek için aşağı yukarı yanlamasına hareket ederek içeri ve dışarı zıpladık.

Scarlett ve Dev hâlâ önümüzdeydi, Cassidy ve Bowie de öyle. Arkamızda bir çığlık duydum ve hızlıca bakma riskini göze aldım. Sierra Hayes -yirmi beş yaşında olmasına rağmen saçlarını hâlâ örgü yapan bir kız- Amos Sheridan'la eşleşmişti ve bu hiç de hoş bir görüntü değildi. Adam önde giderken Sierra'nın geri geri yürümesini sağlamaya çalışıyor gibiydi ama kız sürekli lastiklerin kenarlarına takılıp düşüyordu.

"Bu işte oldukça iyiyiz," dedi Leah Mae, son lastikten önce bir bacağımızı sonra diğerini atlayarak çıktığımızda.

"Elbette öyle."

Bir sonraki engel uzun bir kirişti. Hepsi de aynı uzunlukta ve kalınlıkta, ancak iki kişinin çıkabileceği büyüklükte yarım düzine kiriş vardı. Cassidy ve Bowie her nasılsa bunlardan birine Scarlett ve Devlin'den daha hızlı tırmanmışlardı. Scarlett ve Devlin onun yanındakine binerken, onlar da aşağıya doğru kayarak indiler.

"Bu iş biraz denge gerektirecek gibi görünüyor," dedim. "Dengeyi sağlayabilirim," dedi Leah Mae.

Kirişin üzerine çıktık ve kollarını boynuma daha sıkı dolayarak yanağını yanağıma bastırdı. Dans etmeye çok benziyordu. Bir ayağımızı kirişin uzunluğunca aşağı kaydırdık, düşmeden gidebildiğimiz kadar uzağa. Sonra arka ayağımızı onunla buluşmak için yukarı kaldırdık. İyi bir ritim tutturmuştuk ve sonuna varmamız uzun sürmedi. Atlamak daha zordu ama ayaklarımızın üzerine inmeyi başardık.

Denge kirişlerinden sonra parkur sola saptı ve nedenini gördüm. Bootleg Springs İtfaiye Şirketi yangın hortumlarını kullanarak boş bir araziye devasa bir kahverengi çamur yığınınca dönüştürmüştü.

"Hadi Jameson," dedi Leah Mae. "Hadi kirlenelim."

Tanrım, yine sikim kalktı. Birbirimize o kadar sıkı yapışmıştık ki, fark edemeyecek kadar kursa odaklanmış olmasını ummak zorundaydım.

Cassidy ve Bowie de dahil olmak üzere birkaç çift bizi geçmişti. Yavaşlamadılar ama çamurun içine daldılar ve bedelini ödediler. Çamur kalındı ve Cassidy'nin ayağı sıkıştı. Bowie devam etti ve ikisi de çamurun içine devrildi. Scarlett ve Devlin önümüzden aşağı düştüler, kalkmaya çalışıp kayarken gülüyorlardı.

"Tamam, bunu halledeceğiz," dedim. "Birlikte, şimdi."

Leah Mae ve ben denge aletinin üzerindeymişiz gibi hareket ettik, her birimiz bir bacağımızı dışarı doğru hareket ettirdikten sonra arka bacağımızı ona doğru getirdik. Ayaklarımız kalın çamurda gıcırıyor, her hareketimizde emme ve şapırdama sesleri çıkarıyordu. Leah Mae güldü ve kahkahasıyla titreyen vücudunu hissetmek hayal edebileceğim en tatlı şeydi.

Bir sonraki adımı atmaya çalışırken çamur ayağımı emdi. Daha sert çektim ve ayağım kurtuldu ama dengem bozuldu.

"Uh oh," dedim ve Leah Mae boynuma daha sıkı sarıldı.

Üzerine düşmek istemedim, onun yerine geriye doğru eğildim. Doğruca çamurun içine düştüm ve kahverengi damlacıklar saçmaya başladım. Belimden bana bağlı olan Leah Mae, tam üstüme düştü.

"İyi misin?" diye sordu. Yanağında birkaç damla çamur vardı.

"Evet, sen?"

Başıyla onayladı. Yüzü çok yakındı ve vücudunun ağırlığı üzerimde iyi hissettiriyordu. Ama bu, devam etmem gereken bir düşünce dizisi değildi, bu yüzden bizi nasıl ayağa kaldıracağıma odaklandım.

"Şimdi bunun neden gölde bittiğini anlıyorum," dedi.

"Evet," dedim. "Neredeyse geldik. Bakalım kalkabilecek miyiz?"

Birkaç çift daha bizi geçti ama zaten bu noktada kazanma şansımızın pek olmadığını düşündüm. İşe yarayacak bir açı bulana kadar biraz yuvarlanmamız gerekti. Tanrı aşkına, Leah Mae Larkin ile çamurda yuvarlanıyordum. Ayağa kalktığımızda üstümüz başımız çamur olmuştu. Etrafımızda debelenen çiftlerin durumuna bakılırsa - ya hala çamurdaydılar ya da kendilerini çamurdan çıkarmaya çalışıyorlardı - hemen hemen herkes çamura düşüyordu.

Scarlett hemen önümüzde, "Haydi, biz hallederiz," diye bağırdı.

"Olmaz Scarlett Rose," dedim ve Leah Mae'yle birlikte iskeleye doğru yola koyulduk.

Yandan dörtnala suya indik ve iskelenin ahşap çıtalarının üzerine çıktık. Scarlett ve Dev de bizimle birlikteydi. Leah Mae'nin boyu -Scarlett'e karşı bacak boyu avantajımız vardı ve tam kenara geldiğimizde onları geçtik.

Belimizden birbirimize bağılyken boğulmaktan nasıl kurtulacağımızı umursamadan bizi rıhtımın ucundan denize bıraktım.

Önce ayaklarımızı ılık suya soktuk. Leah Mae kollarını omuzlarıma doladı ve ikimiz de tekmeledik. Başlarımız su yüzeyine çıktı ve gülerek yukarı çıktık.

"Kazandık mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Ona tutunmak istedim ama ikimiz için de suya basmak zorundaydım.

Yüzünden aşağı su damlıyor, güneş ışığında parlıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü asıl yapmak istediğim şey onu öpmekti. Islanmıştık ve gülümsüyorduk. Biraz zor nefes alıyorduk. Öpüşmek için mükemmel bir andı. Ya da işler farklı olsaydı öyle olurdu.

Ama işler farklı değildi. Leah Mae başkasının kızıydı, benim değil. Bunu ihlal edecek türden biri değildim. Ne kadar istesem de onu öpmek bana düşmezdi.

"Sahile gitmeliyiz," dedim.

Teknik olarak, yarış bittiği için o noktada kendimizi çözebilirdik ama suyun içinde zor olurdu. Bu yüzden yüzdük.

yanlamasına, çoğunlukla ayaklarımızı kullanarak bizi kıyı şeridine doğru itti. Çıkmak zor oldu ama başardık. Karaya geri döndüğümüzde ipi çözdük.

Scarlett sırlıslıkla bir halde yanımıza geldi ve bize beşlik çaktı. "Aferin size. İkiniz iyi bir takım oldunuz. Ama yine de biz kazandık."

Ona izin verecektim ama Leah Mae dudaklarında bir gülümsemeyle söze girdi. "Evet, hepiniz ikinciliği kazandınız."

Scarlett güldü ve gözlerime baktı. "Ondan hoşlandığımı biliyordum." Leah Mae'yi işaret etti. "Gelecek yıl rövanş, Larkin."

"Sıra sende Bodine."

Scarlett, Dev'le birlikte sahilde yürürken, Leah Mae ve ben giysilerimizdeki suyun bir kısmını silkeledik. Göle atlamak çamuru temizlemişti. Aletimin olay çıkarmaya çalıştığını düşünerek, çoğunlukla gömleğimi erkeklik organlarımı örtecek şekilde tutmaya çalıştım. Ama Leah Mae'nin vücudunun benimkine karşı verdiği his unutabileceğim bir his değildi.

LEAH MAE

DKaranlık Bootleg Springs'in üzerine çöktü ve havai fişeklerin patlama sesleri havayı doldurdu. İnsanlar günün büyük bölümünde bir şeyler patlatıyordu, ancak karanlık arttıkça havai fişekler

arttı. Çocuklar plajda maytap sallayarak koşturdu, yetişkinler ellerindeki bira şişelerinden şişe roketleri fırlattı. Daha büyük havai fişekler gölün üzerinde gürültülü patlamalarla patladı, kıvılcımlar durgun suya yansıdı.

Jameson ve ben sahilde bir battaniyenin üzerine oturmuş, izliyorduk. Giysilerimiz öğleden sonra güneşinde kurumuştu ve ayakkabılarımızı almak için parka geri dönmüştük. Sonra lahana salatalı sosisli sandviç yemek için durduk. Babam ve Betsy için fazladan almış ve yiyecekleri onun evine götürmüştük. Şenlikleri kaçırmış olmasına rağmen babamı iyi bir ruh halinde görmek beni mutlu etmişti. Kalmayı ya da en azından akşam yemeği için zamanında gelmeyi teklif ettiğimde, Betsy günün geri kalanında buralarda olacağını söylemişti. Verandadan havai fişeklerin bir kısmını görebileceklerdi. Ona eşlik ettiği için ona çok minnettardım.

Kasabaya dönmüş ve ilk kaçak içkilerimizi içmiştik. Jameson üçüncü kadehini içiyordu ama hiç sarhoş görünmüyordu. Ben sadece iki kadehten sonra çakırkeyif olmuştum, hatta yavaşça yudumlamıştım ama o kadar sık içmezdim ve Bootleg Springs kaçak içkisinin şakası yoktu.

Gölün üzerinde büyük bir havai fişek patladı ve etrafımızdaki kalabalıktan *"ooh"* ve *"ahh"* sesleri yükseldi. Gömleksiz, kıllı göğüslü ve bira göbeğini kot tulumuyla zar zor kapatan iri bir adam Amerikan bayrağı sallayarak koşarak yanımızdan geçti. Jameson'a baktım ve o da bana sırtıttı.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bence bu kadarı yeterli."

"Yeterince makul. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Jameson'ın kardeşi Gibson elinde bir alışveriş torbasıyla geldi. "Hadi Jame, vakit geldi."

"Ne için?" Jameson sordu.

"Biliyorsun." Gibson'ın ağzının kenarı bir sırıtıyla kapandı. En azından benim deneyimlerime göre, en yaşlı Bodine'de nadir görülen bir ifadeydi bu. Jameson'ın kardeşi her zaman çok asık suratlı görünürdü.

Jameson da gülümsedi. Gülümsemesine bayılmışım; tüm yüzü aydınlanmıştı. Daha önce göle atladıktan sonra sudan çıktığımızda, o anı yakalamak için bir kameram olmasını dilemişim. Gülümsemesi inanılmazdı.

"Sanırım biliyorum." Jameson bana döndü. "Hadi gel. Bu eğlenceli olacak."

Ayağa kalktı ve ayağa kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Sadece biraz eğildim ama ayaklarımdan emin olana kadar kollarımdan tuttu.

"İyi olduğuna emin misin?" Jameson sordu.

"Evet." Derin bir nefes aldım. Temiz havaya patlayıcı ve duman kokusu karışmıştı. "Ben iyiyim."

"Güzel," dedi omzumu sıvazlayarak.

Tam bir beyefendiydi. Bazı açılardan eski kafalıydı. Gerçi bu muhtemelen Bootleg Springs'de büyümekten kaynaklanıyordu. Buradaki erkekler böyleydi. Kapıları açık tutarlar ve sandalyeleri çekerlerdi. Üşüyen kadınların omuzlarına ceketlerini koyarlardı.

Jameson ve Gibson'ı sahilde takip ettim. Ateşte yemek pişiren, maytap yakan, gülen ve içen insan gruplarının yanından geçtim. Ortam şenlikli ve eğlenceliydi. Bir bakıma Kelvin'in burada olmamasına sevinmişim. Muhtemelen gürültüden şikâyet ederdi.

Yürürken Jameson'ın kolu benimkine sürtündü ve elini tutmak için aptalca bir istek duydum. Bu yanaklarımı ısıttı ve karanlığın örtüsüne sevindim. Jameson Bodine ile el ele tutuşma düşüncesi yüzünden yüzümün kızarmasına hiç gerek yoktu. Artık küçük bir kız değildim. Ve bekâr da değildim. Sadece biraz çakırkeyiftim ve uzun zamandır içinde bulunduğum en iyi ruh halindeydim. İşleri garipleştirerek bunu mahvetmek istemezdim.

İlerlemeye devam ettik ve insan kümeleri seyreldi. Karanlık koyulaştı ama ne Jameson ne de Gibson ışıklarını yaktı. Karanlıkta bir şeye takılıp düşebilirim diye endişelenmeye başladım. Ama tam daha ne kadar yürüyeceğimizi soracakken Gibson durdu.

Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla çantayı yere bıraktı. "Bu işi çabucak halletmeliyiz."

"Biliyorum," dedi Jameson. "Nerede patlatacağız?"

Gibson yine sırttı ve yakındaki bir çalının altından bir şey çıkardı. "Bir sal yaptım."

Tepede patlayan büyük bir havai fişek Jameson'ın yüzünü aydınlattı. Kardeşine sırtırken gözleri muziplikle parlıyordu. "Mükemmel."

Jameson çantadan bir şeyler çıkarmaya başladı. Çoğunlukla maytaplar ve birkaç rulo elektrik bandı vardı.

"Maytaplar mı?" Ben sordum. "Büyük havai fişekleriniz f a l a n var sanıyordum."

"Maytap bombalarından haberin yok mu?" Jameson sordu.

"Az önce *bomba* mı dedin?"

Jameson bana sırttı. "Bunları sıkıca paketle, bantla ve bir sigorta ekle. Patladığında çok gürültülü olur."

"Bu tehlikeli görünüyor," dedim.

"Evet, eğer aptalsan," dedi Jameson omuz silkerek. "Fünyenin yeterince uzun olduğundan emin olmalısın. Ayrıca, Gibson'ın küçük salıyla dışarı göndereceğiz. Bu, kırk fit yüksekliğinde bir su sütunu oluşturacak."

Gibson kıkırdarken Jameson'ın paketleri açmasına yardım etti. "İşte," dedi Jameson ve maytapları bana uzattı.

Ben tutamaçları tutarken o da onları bir araya getirdi ve demetin etrafına elektrik bandı s a r m a y a başladı.

"Mükemmel," dedi bandı etrafına sararken. "Bu işin püf noktası bandı güzelce ve sıkıca sarmak. Bir de yakalanmamak."

Gibson, "Henüz böyle bir şey olmadı," dedi.

"Uğursuzluk getirme dostum," dedi Jameson. "Geçen yıl Yargıç Carwell neredeyse bizi görüyordu."

Gölün üzerinde daha fazla havai fişek patladı-patlamalar ve patlamaların ardından tezahüratlar, haykırışlar ve bağırışlar g e l d i .

"Biraz yapmak ister misin?" Jameson sordu.

"Elbette," dedim.

Çoğunlukla bantlanmış maytap demetini aldı ve ben de bandı tepesine kadar sarmayı bitirdim. Ortasında bir fitil bırakmıştı. Gibson biz bitirirken izledi.

"İyi görünüyor," dedi Gibson. "Bu çok gürültülü olacak."

"Kesinlikle öyle olacak," dedi Jameson. "Hadi onu denize indirelim."

Gibson'ın salı küçük tahta parçalarından yapılmıştı. Onu suya koydu ve Jameson maytap düzeneğini üstüne yerleştirirken onu tuttu.

"Bu çok güzel," dedi Jameson. "Neredeyse havaya uçurmaktan nefret edeceğim." Gibson yine sırtarak, "Neredeyse," dedi.

Başımı salladım. Erkeklerin bir şeyleri havaya uçurmakla ne ilgisi vardı? Onlar da çocukken böyleydi. Ama karanlıkta onlarla birlikte muhtemelen yasadışı olan bir şey yapmanın heyecan verici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Esinti tam kıvamında," dedi Jameson. Bana doğru bir çakmak uzattı. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Tamam," dedim ve bana çakmağı uzattı. "Şimdi mi?" "Devam et ve yak," dedi Jameson.

Eğildim ve çakmağı çaktım. Uzun fünüye doğru hareket ettirdiğimde alev dans etti. Elim titriyordu ve fitil tutuşur tutuşmaz kaçmaya hazırdım. Jameson omzuma sabitleyici bir el koydu.

"Bir şeyiniz yok," dedi. "Patladığında çok uzakta olacağız."

Başımı salladım ve alevi fitilin ucuna doğru ittim.

"Gidelim," diye tısladı Gibson, sal yakalandığı anda. Küçük salı kıydan uzağa itti.

Jameson elimi tuttu ve bir de baktım ki parmakları benimkilere dolanmış, onun arkasında koşuyordum. Geldiğimiz yoldan geri dönmedik, ama ormanın içindeki dar bir patikadan aşağıya daldık. Bodine'lerin ikisi de nereye gideceklerini tam olarak biliyor gibiydiler, ben de Jameson'a tutunup arkasından gittim.

Toprak bir yola çıktık, arkamızda havai fişek sesleri vardı. Kasaba ışıklarının parıltısı çok ileride değildi. Bir dakika sonra, sanki az önce Pop In'e atıştırmalık almaya gitmişiz gibi sahile doğru yürüyorduk. Yersiz bir şey yoktu.

Jameson hâlâ elimi tutuyordu ve ben çekmedim. Sahile vardığımızda elimi sıktı ve eğilerek kulağıma fısıldadı. "Sanırım on saniye."

Kalbim hızla çarpıyordu. Gibson sahilin biraz aşağısındaki bir piknik masasında durmuş ve kalçasını masaya yaslamıştı. Suyun üzerinde birkaç havai fişek daha patladı ve ben kafamda ondan geriye doğru saydım.

İkiye kadar geldim ve nefesimi tuttum. Bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. "Kahretsin," dedi Jameson. "Sigorta atmış olmalı-"

Gecenin içinde o güne kadar duyduğum en gürültülü patlama oldu. Başka bir havai fişek tam zamanında patladı ve büyük bir su sütununu aydınlattı.

havada. Bazı insanlar kulaklarını kapattı, diğerleri irkildi ve ürktü. Daha fazlası yumruklarını havaya kaldırıp tezahürat yaptı.

Suyun aşağıya sıçrayışını, Gibson'ın ev yapımı salının etrafında geniş bir daire çizişini izledim ve güldüm. Patlama sesi ve büyük sıçrama garip bir şekilde tatmin ediciydi. Erkeklerin bu tür şeylerden neden bu kadar hoşlandıklarına dair küçük bir tat almıştım. Eğlenceliydi.

Jameson kardeşiyle hızlı bir gülümseme paylaştı, sonra Gibson vücut dili rahat ve sıradan bir şekilde diğer yöne doğru yürüdü.

Sağ tarafımızdan biri boğazını temizledi.

Jameson çenesini Şerif Tucker'a doğru eğerek, "Mutlu Dördüncü Yıllar," dedi. Elimi hâlâ tutuyordu.

"Dışarıdaki patlama hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Bodine?" Şerif Tucker sordu.

"Anladığımı söyleyemem efendim," dedi Jameson.

Şerif Tucker mırıldandı, boğazında çakıllı bir kuşku sesi vardı. "Kardeşlerinin bir şey bildiğini mi düşünüyorsun?"

Jameson omuz silkti. "Onlara sorman gerekir. Tatili burada eski dostum Leah Mae ile geçiriyorum."

Şerifin bakışları bana kaydı ve ifadesi yumuşadı. "Merhaba, Bayan Larkin. Sizi tekrar kasabada görmek çok güzel."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Özlemişim."

"Elbette öyle," dedi başını sallayarak. "Yaşamak için güzel bir yer, Bootleg Springs. Pekâlâ, siz ikinize iyi akşamlar."

Şerif sahilde yürümeye devam etti ve Jameson sonunda elimi bıraktı. Teninin sıcaklığının benimkine dokunmasından sonra soğuk gelmişti.

Jameson bana gülümseyerek, "O bunu pek bilmiyor," dedi. "Onu yakan sensin."

"Sadece beni de yanında götürdüğün için. Bu benim fikrim değildi."

Jameson güldü. "Ve kimse bu güzel yüzden şüphelenmez. Maytap bombası patlatmak için fazla tatlı görünüyorsun."

Gözlerimiz kilitlenmişti, gülümsemelerimiz soluyordu. Patlama beklentisi yüzünden kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Jameson'ın bana bakışı kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. Bakışları ağızma kadar indi. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım.

Gözlerini kırıştırdı ve ensesini ovuşturarak başka tarafa baktı.

Gitmek zorunda olduğunu söyleyeceğinden korkuyordum. Az önce ona bakışımın doğru olmadığını biliyordum. Aklımdan geçen düşünceler, nişanlı bir kadının onunla birlikteyken düşünmesi gereken şeyler değildi.

başka bir adam. Jameson sadece bir arkadaşı. Biraz kaçak içki içtikten sonra onunla karanlıkta koşturmak beni aptallaştırıyordu.

"Gidip oturalım ve havai fişek gösterisinin geri kalanını izleyelim mi?" diye sordu.

Rahat bir nefes aldım. Akşamı mahvetmemiştim. "Evet, tabii."

Battaniyeye geri döndük ve oturduk. Aramızda bolca boşluk bırakmaya dikkat ettim. Ama onunla sahilde oturup yüzümüzü gökyüzüne çevirdiğimizde bile suçluluk duygusu içimi kaplıyordu. Eski bir arkadaşla takılmak iyiydi ama düşüncelerim olmaması gereken yerlere sapıyordu.

Yapacağım en iyi şeyin kulübeme dönmek olduğuna karar vermeden önce çok beklemedim. Geç olmuştu ve eğlenceli bir gün geçirmiştik. Son zamanlarda yaşadığım en eğlenceli gündü... Ne kadar zamandır hatırlayamıyordum. Ama anlamadığım şeyler hissediyordum. Bu yüzüğü parmağıma takan kişi olmayan bir adam hakkında düşüncelerim vardı. Bu Kelvin'e haksızlıktı, Jameson'a da haksızlıktı. O benim için her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ve şimdi bunu mahvetmek istemiyordum.

Jameson benimle eve kadar yürümeyi teklif etti ama ben reddettim. Oturduğumuz yerden kulübemi görebiliyordum ve yürüyüş çok uzak değildi. Kapıya geldiğimde omzumun üzerinden baktım ve onun kalabalığın kenarında durup beni izlediğini gördüm. Sanki bekleyecek ve içeri sağ salım girdiğimden emin olacaktı.

Aslında, muhtemelen tam olarak yaptığı şey buydu. Tam bir centilmen.

Ona küçük bir el salladım ve o da elini kaldırdı. Bir yanım veda etmek istemese de içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

LEAH MAE

SKendimi televizyonda görmek düşündüğümde daha tuhaftı. Defilelerde yürürken çekilmiş videolarımı görmüştüm. Ve yaptığım bir fotoğraf çekimi modellik üzerine bir belgeselin parçası olmuştu. Fakat

bir TV programında olmakla aynı şey değildi. Sözde bir reality şov bile olsa.

Kendimi izliyormuşum gibi hissetmedim. Ekrandaki kız sanki başka biriymiş gibiydi. Kemikli dirsekleri ve iki ön dişi arasındaki boşlukla bana benziyordu. Sesi de bana benziyordu. Ama yayınlanan her bölümde, tanıdığım Leah Larkin'den biraz daha uzaklaştı. Kendimin olduğuna inandığım Leah Larkin.

Tuhaflığın bir kısmı muhtemelen şovun gerçek olması gerektiği içindi ama değildi. Rol yaptığımı biliyordum - tüm koçluk ve tekrar çekimleri biliyordum. Ama çoğu insan bilmiyordu, bu yüzden gördükleri Leah'nın gerçek olduğuna inandılar. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum, özellikle de kurguda diziyi ne kadar değiştirdiklerini düşününce.

Elimde kumanda, babamın kanepesinde oturuyordum. Jameson'ı maytap bombasını patlattığımız geçen Pazar gününden beri bir daha görmemiştim. Neredeyse bir hafta olmuştu - Cuma gecesi idi - ve bunu düşünmek beni hala gülümsetiyordu. Ne kadar aptalca bir şeydi. Çok çocukça. Ama engelli parkur, yemekler, havai fişekler ve Jameson ve kardeşiyle yaptığımız küçük gösteri arasında, yıllardır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.

"Neden gülümsüyorsun tatlım?" Babam sordu.

Koltuğunda oturuyordu, kucağında bir tepsi yemek vardı. Cilt tonu daha iyi görünüyordu ve hâlâ oksijen tüpüne bağlı olmasına rağmen nefes alıp veriyordu.

sesi çok daha net geliyordu. Muhtemelen yakında Los Angeles'a dönebilirim ve o da iyi olur.

Bu düşünce kalbimi sızlattı.

"Ah, nereye gitti?" diye sordu.

"Ne?"

"Gülümsemeniz," dedi.

Omuz silktim. "Ben iyiyim."

Bir an için bana baktı, sanki bana gerçekten inanmamış gibiydi. "Çıktığın bu program biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Neredeyse hepsi sahte," dedim. Babama yalın gerçeği söylemekten hiç çekinmiyordum. "Bana ne söylemem gerektiğini çok söylediler ve gördüğünüz tüm o yan röportajlarda bana koçluk yaptılar. Rol yapıyordum."

"Hmm."

Dizi tekrar başladı ve sırtım tutulmuş bir şekilde oturdum. Bölümleri kurgulama biçimleri ne olacağını tahmin etmemi zorlaştırıyordu. Kendi kliplerimi izlemek ve ne yaparken ya da söylerken gösterileceğimi bilmemek garip hissettiriyordu. Farklı anları ve konuşmaları nasıl bir araya getirdiklerini anlayabiliyordum - sektörde bunlara frankenbite deniyordu - ama çoğu izleyicinin bunu anlayamayacağını biliyordum.

Bölümün başlangıcı, geçen yıl NBA'den ayrılan profesyonel basketbolcu Rudy Barron ile zengin bir otel patronunun kızı olan Simone Prince'e odaklanıyordu. Çekimler sırasında iyi anlaşıyor gibi görünüyordlardı, ancak ilk bölümden itibaren görüntüler sanki düşmanmışlar gibi görünecek şekilde kurgulanmıştı. Simone'un kamera dışında bir şeye ters ters baktığı bir klibin hemen ardından Rudy'nin bir görüntüsü geliyordu.

Sonra ekrana geri döndüm. Herkes kulübede, mum ışığında oturuyordu. Bölümün mücadelesi sona ermişti ve Brock'un kazandığını ve elenmekten kurtulduğunu zaten biliyordum. Bu bölümün sonunu birkaç farklı şekilde çekmiştik. Versiyonlardan birinde ben elendim ama Brock cesurca dokunulmazlığından vazgeçti ve böylece ben kalabildim. Bir diğerinde ise başka biri eleniyor ve ben dramatik bir rahatlama gösterisi yapıyordum. Hangi sonu kullanacaklarını merak ediyordum.

Brock ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Kamera bana döndü, Brock'a benzeyen bir yöne bakıyordu. Başını eğdi, sanki birine -bana, görünüşe göre, bunu hatırlamasam da- işaret ediyordu ve arka odaya girdi.

Kamera oyuncuların geri kalanı üzerinde gezinerek, düşük ışıktaki işlerine devam ettiklerini gösterdi. Sanki herkesin meşgul olduğunu, kimsenin Brock'a dikkat etmediğini göstermek önemliymiş gibi.

Ayağa kalktım ve onunla birlikte arka odaya geçtim.

Midem altüst oldu. Brock'la birlikte oraya gittiğimi hatırladım. Yapımcılar karısından gelen bir mesajı iletmiş, ancak onu geri aramak için telefon talebini reddetmişlerdi. Kırık bir bacakla yatıyordu ve Brock onun için endişeleniyordu. Ama çekimler sırasında dış dünyayla iletişim kurmamıza izin verilmiyordu.

O gün erken saatlerde bana anlatmıştı ve üzgün olduğunu biliyordum. O yüzden oraya geri döndüğünde bir süre oturup onunla konuştum. Ekibin hâlâ çekim yaptığını fark etmemiştim.

Kapıdan alçak sesler geliyordu ama sanki mikrofonlar kelimeleri net olarak algılayamıyordu. Bir kadın ve erkek konuşuyor gibiydi ama gerçekte kim oldukları anlaşılmıyordu. Sahne, diğer oyuncuların kapının ardında olup bitenlerden hâlâ habersiz olduğunu göstermek için tekrar kesildi.

Kamera arka odaya geçti ve ekranın altında isimlerimizin yazılı olduğu altyazılar belirdi.

Leah: İyi olduğuna emin misin?

Brock: Evet, iyi olacağım.

Güzel. Buraya gel o zaman. Brock:

**Gerçekten yapmamalıyız. Leah:*

Kimse bilmeyecek.

Brock: Emin misin?

*Leah: Pozitif. *Güven bana. Brock: Oh f***, Leah.*

Vay anasını.

Midemde öfke kabardı. Söylemediğim kelimelerin ortasında lanet ekrana *bir fermuar sesi* koymuşlardı. Yanaklarım kızardı ve telefonu kapattım.

"Bu gerçek değildi baba," dedim, babamın az önce kızının bir depoda bir adama sakso çekmesini izlediğinin birdenbire farkına varmıştım. "Bunların hiçbirisi olmadı. Konuşan ben değildim. Hepsini uydurdular."

Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Ah, tatlım."

Gözlerim yaşardı ama ağlamak istemedim. Öfkeliydim ve gözyaşları bana hiçbir fayda sağlamayacaktı. Kalktım ve dışarı çıktım.

Kelvin'in numarası.

"Evet?" diye cevap verdi.

"O lanet programda ne yaptıklarını biliyor musun?" Ben sordum.

"Daha izlemedin mi?"

"Bebeğim, benden üç saat öndesin," dedi. "Henüz yayınlanmadı."

"Brock Winston'ı bir depoda patlatmışım gibi gösterdiler.

oda."

"Sakin ol," dedi. "Eminim o kadar da kötü değildir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Babam duymasın diye sesimi alçaltmaya çalıştım ama kendimi kontrol altında tutmak zordu. "Kelvin, sahte altyazı kullanmışlar. Pantolonunun fermuarını açıp onu sakso çekmeye ikna etmedim."

"Leah, biraz sakın ol."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum. Karanlığa bakakalmıştım, ağzım açık kalmış, tek kelime bile edememiştim.

"Bebeğim, dinle," dedi, sesi çileden çıkarak kadar sakindi, "bu bölümün reytingleri tavan yapacak. Bekle, bir şeyi kontrol ediyorum. Tanrım, Leah, bu mükemmel."

"Ne?"

"Brock seni sonunda kurtarıyor," dedi. "Spoilerlara bakıyorum. Seni kabinde tutmak için zaferini kullanıyor."

"Bu bir felaket. Mahv oldum, Kelvin. Ben resmen Leah Larkin'im, sürtük yuva yıkıcı."

"Aşırı tepki veriyorsun." Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

"Tanrım, neden bunu söyleyip duruyorsun?" diye sordum. "Aşırı tepki vermiyorum. Dünya benden nefret edecek ve bir daha asla düzgün bir iş bulamayacağım." "Sana sürekli söylüyorum, bunu bana bırak."

"En son öneriniz altı erkek ve bir kadından oluşan bir randevu programıydı. Şu anda kararlarınızdan pek emin değilim."

"Yarın bütün ülke Leah Larkin adını öğrenecek. Üç kuruşluk güzel bir manken olmayacaksın. Brock Winston'ın dikkatini Maisie Miller'dan uzaklaştıracak kadar seksi bir sarışın olacaksın. İnsanlar bunu yiyip bitirecek. Bu harika bir hikaye. Böyle bir ilgiyi satın alamazsın, bebeğim."

"Bu doğru türden bir ilgi değil," dedim. "İtibarım zedelendi."

"Yapacağın şey şu," dedi. "Saklan. Backwoods Springs'de ya da her neredeyse orada kal. Gözden uzak olacaksın. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Telefonunuzdaki GPS'i devre dışı bırakın ve konumunuzla ilgili hiçbir şey yayınlamayın. Hiçbir sorun yokmuş gibi Instagram'da kahvaltı fotoğraflarınızı falan paylaşın. Ben bir sonraki adım üzerinde çalışırken bu iş biraz sakinleşsin. Her şey yoluna girecek."

Bir nefes verdim. Haklı olduğuna hiç güvenim yoktu ama yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Burada olduğumu kimsenin bilmediği konusunda haklıydı. Ama çoğunun bu geceki bölümü izlediğini bilerek yarın kasabayla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bundan, dedikodu sütunlarının ne yazacağı ihtimalinden daha çok nefret ediyordum. Bootleg'deki komşularımın o bölümdeki şeylerin doğru olduğunu düşünmelerini hiç istemiyordum. Ama Kelvin'le bu konuda konuşmanın bir yararı yoktu. Onun anlayacağı bir şey değildi.

Ya da umursamaz.

"Gitmem gerek," dedim. "Seni yarın ararım."

"İyi geceler, bebeğim."

Telefonu kapattım ve babamın sallanan sandalyesine çöktüm. En iyi kararına rağmen, *Roughing It* hayran web sitesini açtım. Başlıkta "*Leah Brock'u Baştan Çıkarıyor!*" yazıyordu. Yazıyı okumamam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım.

Roughing It'in bu geceki bölümünde, hepimizin beklediği an geldi... ya da ekranlarımızın önünde ağlarken korktuğumuz an. Birinci bölümden beri Brock'un peşinde olan sırık gibi sarışın Leah Larkin sonunda istediğini elde etti. Brock'un ilişki durumuna saygı duymayan ya da bunun Brock'un karısı Maisie Miller'a ne yapacağını umursamayan Leah, uygunsuz bir temas için Brock'u bir malzeme dolabına soktu. Brock'un Leah'nın baştan çıkarması karşısında çaresiz kaldığına şüphe yok. Sonuçta, hangi erkek zaten zayıf bir konumdayken Leah'nın teklifine karşı koyabilir ki?

Leah Larkin'in yarın uyandığında kendisini Amerika'nın en nefret edilen kadını olarak bulacağına şüphe yok.

Gözyaşları görüşümü engelledi, ben de okumayı bıraktım. Aman Tanrım. Amerika'nın en nefret edilen kadını mı? Haklıydılar. Herkes Brock'u severdi ve

Maisie hikayesi. Sinir bozucu derecede tatlıydılar ve her fırsatta birbirlerine övgüler yağdırıyorlardı. Düğünleri yılın en büyük magazin haberi olmuştu.

Tüm sosyal medya hesaplarımda paylaşım yapmak ve her şeyi inkâr etmek istedim. Gerçeği söylemek. Ama kendimi durdurdum. Bunu yaparsam sözleşmemi ihlal etmiş olurum. Stüdyo beni kara listeye alırdı. Belki daha da kötüsü. Sözleşmeyi ihlal ettiğim için beni dava edebilirlerdi. O zaman ben ne yapardım? Bir TV stüdyosuyla yasal bir savaşa girecek param yoktu.

Bu hikâyede kötü adam rolünü üstlenmiştim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

JAMESON

Leah Mae saklanıyor gibiydi. Nasıl olduğunu öğrenmek için ona birkaç kez mesaj attım. Belki kafasını dağıtmak için bir araya gelmek ister mi diye sordum. Ama o işleriyle meşgul olduğunu söyledi.

Babası. Betsy Stirling'den Clay Larkin'in daha iyi olduğunu öğrendim. Leah Mae onu saklanmak için bahane olarak kullanıyordu.

Onu suçladığımdan değil. Onun adının karıştığı bir sürü dedikodu dolaşıyordu ve bunların hiçbiri iyi değildi.

Roughing It'i izlememiştim. Rhett'le itişip kakıştıktan sonra bırakmışım. İzlemek yanlış geliyordu, sanki çirkin bir şeyi destekliyormuşum gibi. Ama konuşmaları duymuştum ve dizinin neyi tasvir ettiğini biliyordum.

İnternette onun hakkında ileri geri konuşan tüm o insanlar onu tanıımıyordu ve kesinlikle umurlarında da değildi. Onlar kendi ilginç hikayelerini istiyorlardı. Başka birini aşağılayarak hayatları hakkında kendilerini daha iyi hissetmek istiyorlardı. Güzel bir kızı kaidesinden indirerek.

Onu parçalamışlardı, tamam.

Geçen haftayı onu savunmaya hazır bir şekilde geçirmiştim. Buna gerek olmadığı ortaya çıktı. Tüm kasaba öfkeliydi. Genel kanı, kızın sürekli olarak kendi başının çaresine bakamayacakmış gibi gösterildiği göz önüne alındığında, dizinin bir saçmalık olduğu yönündeydi. Bootleg Springs'de büyümüş hiç kimse onu gösterdikleri kadar çaresiz olamazdı.

Kasabaya döndüğünden beri insanlar onu hiç gitmemiş gibi benimsemişti. O sadece Leah Mae'ydi, Clay Larkin'in kızı. Bunların hiçbiri

Leah Larkin, manken ve reality TV yıldızı. Onu olduğu gibi gördüler ve kendilerinden biri olarak benimsediler.

Nicolette, Lookout'taki gösteriyi artık yayınlamayacağını ilan etmişti. İzleme partilerine ev sahipliğı yapan insanlar ya iptal ettiler ya da takip edecek başka programlar buldular. Hatta Moonshine'da birkaç kişinin internetteki makalelere nasıl yorum yaptıklarını ve programın sahte olduğunu söylediklerini duymuştum. Neredeyse hiç sesini yükseltmeyen ya da kimse hakkında kötü bir söz söylemeyen Millie Waggle, Rhett Ginsler ona reality şovların gerçek olduğunu söylemeye çalıştığında çılgına dönmüştü. Akşam yemeğini kucağına bırakmış ve çekip gitmişti.

Bunu onun için düzeltme ya da en azından daha iyi hissetmesini sağlama dürtüsü güçlüydü. Ama geçemeyeceğim bir çizgi vardı ve bunun nerede olduğundan tam olarak emin değildim.

Geri döndüğünden beri aramızdaki şeyler eski zamanlardaki gibi, babasıyla yaşadığı o yazlardaki gibi olmuştu. Onun yanında kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Sanki yeniden en iyi arkadaşım olmuştu.

Ama dürüst olmak gerekirse, ona biraz aşık olmuşum. Bunu kendime bile itiraf etmekten çekiniyordum ama onun yanındayken hissettiklerimi inkâr etmek zordu. Beni başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde aydınlatıyordu. Bu doğru değildi ve kesinlikle buna göre hareket etmeyecektim. Ama bu, şu anda onun için hissettiklerimi -onu koruma dürtüsünü- karmaşık hale getiriyordu.

Onun erkek arkadaşı gibi davranmak, hayatındaki erkek olmak bana düşmezdi. Geri kalan yanımla ne isterse istesin, ona bir arkadaş gibi davranmaya devam etmeliydim. Bu yüzden kendime sordum, bir arkadaş ne yapardı?

Bir arkadaşının onun için küçük bir sürprizi olabilir. Ona saklanmak zorunda olmadığını gösterecek bir şey. En azından Bootleg'den değil.

Scarlett bu gece şenlik ateşi için insanları davet ediyordu ve ben de Leah Mae'yi saklandığı yerden çıkarmaya karar verdim. Aklımdan geçeni kız kardeşime söyledim ve o da tabii ki kabul etti. Onu ikna etmeye gerek yoktu. Leah Mae'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir fikir bulduk; hepimizin onun yanında olduğumuzu gösterecektik. Tek yapmam gereken onu oraya götürmekti.

Mesaj atmaya ya da aramaya bile zahmet etmedim. Bunu zaten denemiştım. Davetleri telefonda reddetmek daha kolaydı. Görmem gereken şeyler olduğunu iddia ediyorsun, gerçekten istesen de istemesen de. Kulübesinde değildi, ben de onu almak için Clay Larkin'in evine doğru yola çıktım.

Evin önüne geldiğimde lastiklerimin altındaki çakıllar çıtırdadı. Alacakaranlık çöküyordu ama verandanın ışığı yanıyordu. Biraz gergindim, yukarı baktım

gelmekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Ama Leah Mae'nin dışarı çıkıp dünyayla yüzleşmekten korkarak orada oturması fikrinden nefret ediyordum.

Kapıya gittim ve kapıyı çaldım, sonra enseme ovuşturdum ve ellerimi ceplerime soktum. Gergin bir alışkanlık. Leah Mae açtı, beni görünce gözleri büyüdü. Pembe kısa kollu bir gömlek ve üzerinde çiçekler olan bir etek giymişti.

Tanrım, çok
güzeldi. "Jameson,"
dedi.

"Hey, sevgilim." Ona *sevgilim* dememeliydim ve bunu biliyordum. Ama dilimin ucuna kadar gelmişti. "Seni bir süredir görmüyordum. Bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim."

"Teşekkürler," dedi. "Ben iyiyim, sanırım. İçeri gelmek ister misin?" "Elbette."

Onu içeri kadar takip ettim ve babasına başımı salladım. O da koltuğunda oturuyordu ve bana başıyla karşılık verdi.

"Jameson Bodine," dedi. "Nasılsın oğlum?"

"Şikayet edemem, efendim. Leah Mae, kız kardeşim Scarlett'in evinde bana katılmak ister mi diye bir bakayım dedim. Göl kenarında şenlik ateşi yakacak." Leah Mae'ye döndüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

Leah Mae ellerini birbirine doladı ve kaşlarını içeri çekti. "Emin değilim."

"Dışarı çıkman senin için iyi olur," dedi Bay Larkin. Onun gözleriyle karşılaştım. "İyi olacak. Güven bana."

Küçük bir gülümsemeyle bana iltimas geçti ve alt dudağını dişledi. Tanrım, o dudağı ben de dişlemek istiyordum. Boğazımı temizledim ve boynumu tekrar ovma dürtüsüne direndim.

"Tamam, ama sadece kısa bir süre için," dedi. "Bu gece için iyi misin baba?"

"Elbette öyleyim," dedi. "Sana iyi geceler tatlım. Yarın görüşürüz."

Babasını yanağından öptü ve ceketini almaya gitti. Bay'a verdim. Larkin bir kez daha başını salladı ve kızıyla birlikte ön kapıdan çıktı.

Kamyonetime bindik ve Scarlett ile Devlin'in evine doğru yola çıktık. Leah Mae'nin gergin olduğu belliydi. Ellerini kucağında tutuyor ve ben arabayı sürerken pencereden dışarıyı izliyordu. Ona dokunmayı çok isterdim.

Ama ellerimi ait oldukları yerde, direksiyonun üzerinde tuttum.

"Endişelendiğini biliyorum," dedim. "Ama sana söylüyorum, sorun yok. Dışarı çıkma konusunda gergin olmana gerek yok."

"Herkes gördü," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ve insanların söylediği şeyler..."

"İnternetteki aptalların senin hakkında söylediklerini okumayı bırakmalısın."

Bana yan gözle baktı. "Evet ama kasabanın yarısı diziyi izliyor. Hepsi o bölümü gördü."

"Sanırım yarısından fazlası," dedim. "Ama bu konuda bana güven hayatım, Bootleg o kadar saf değildir."

Scarlett'in evine yanaştım ve diğer araba ve kamyonların arasına park ettim. Müzik çalıyordu ve birisi oldukça etkileyici bir şenlik ateşi yakmıştı. Dev ateşin yanında durmuş, Scarlett'i kollarına almış, başını göğsüne yaslamıştı. Bütün müdavimler buradaydı. Jonah da dahil olmak üzere kardeşlerim. Cassidy ve June. Nash, Buck, Opal Bodine ve ellerinde bira ya da plastik bardak tutan bir düzine ya da daha fazla Bootlegger vardı. Konuşuyor, dans ediyor, gülüyorlardı. Sıradan bir Bootleg yaz gecesi.

Kalabalığa yaklaşırken Scarlett bizi fark etti ve yüzü aydınlandı. Ben göz kırptım, o da bana sırıttı.

"Hey, millet," dedi sesi müziğin üzerine çıkarak, "bakın kimler gelmiş."

Leah Mae olduğu yerde dondu kaldı.

Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve kulağına sessizce konuşmak için yakınına eğildim. "Her şey yolunda, hayatım."

"Hey, oradaki!" diye bağırdı kalabalık. İnsanlar bardaklarını ve şişelerini bize doğru kaldırdı.

Scarlett, "Hepiniz için bir şeyim var," dedi. "Sadece sıkı durun."

Ben Leah Mae'yi ateşe doğru iterken Scarlett içeri girdi. Bana yakın durdu ve kolumu omuzlarına dolamamak için kendimi zor tuttum.

"Bir dakikalığına müziği kesin," dedi Scarlett, Devlin hemen arkasında olduğu halde kapısından çıkarken. Müzik sustu. O ve Dev'in tepsilerinde, her birinin tepesinde bir top krem şanti bulunan, düzgün sıralar halinde dizilmiş shot bardakları vardı. "O boktan programın Leah Mae'ye ne yaptığını hepimiz biliyoruz."

Bootleg kardeşimizle dayanışma içinde olduğumuzu göstermek için herkese oral seks hizmeti sunuyoruz. İçkiler, yani!"

Kalabalık tezahürat yaptı, gürültü geceye yayıldı. Leah Mae güldü ve sesi müzik gibiydi.

Scarlett gülümseyerek tepsiyi ona getirdi. "Önce siz, Bayan Larkin."

Leah Mae içkilerden birini aldı ve bana hızlı bir bakış atarak havaya kaldırdı. Yeşil gözleri ateş ışığında parlıyordu.

"Fondip," dedi ve shot bardağını dudaklarına götürdü. Başını arkaya yatırarak shot'ı yuttu, sonra boş bardağı başının üzerine kaldırdı.

Herkes tekrar tezahürat yaptı, bağırıp çağırdı. Leah Mae bardağı tepsiye geri koyarken güldü. Dudağında biraz krem şanti vardı ve Tanrım, onu yalayabilmeyi ne kadar isterdim.

Lanet olsun. Böyle düşünmeyi bırakmalıydım. Scarlett, "Sıra sende Jameson," dedi.

Bir fotoğraf çektim ve insanlar kendilerininkini almak için etrafımda toplandı. Tepsiler boşaldığında hepimiz onları havaya kaldırdık. Çoğu zaman böyle yüksek sesle konuşan biri değildim ama bu farklıydı.

"Leah Mae'ye," dedim kadehimi kaldırarak. Herkes "Leah Mae!" diye karşılık verdi.

Hepimiz içkilerimizi geri attık. Leah Mae yüzünde bir gülümsemeyle beni izledi. Bardağı yere bıraktım ve dudaklarımı yaladım. Krem şanti her yere bulaşmıştı. Ağzının kenarında hâlâ biraz vardı. Muhtemelen yapmamam gerektiğini bildiğim için uzandım ve başparmağımla dudağını ovuşturarak son kısmını da aldım.

Dudağını ısırdı ve parmaklarıyla ağzına dokundu. "Teşekkürler. Sen... burada biraz var." Ve sonra başparmağı dudağımın üzerinde kaymaya başladı. Bu küçük dokunuş kalbimi hızlandırdı ve kasıklarımın bir sıcaklık hücumu etti. Müzik yeniden başladı ve Jonah hepimize birer bira uzattı.

Birkaç çift dans etmeye başladı ve biri başka bir oral seks çağrısında bulunarak

yakınlarda duran insanlar gülüyor.

Cassidy ve Scarlett, Leah Mae'yi ateşin diğer tarafına çektiler.

Kız kıza konuşuyoruz, diye düşündüm. Arkama yaslandım ve biramı yudumladım. İzliyordum.

Yeni bir şarkı çalmaya başladı ve ben ürperdim. Brock Winston'dı. Leah Mae'nin yüzündeki ifadeden fark ettiğini anlayabiliyordum. İlk birkaç satırdan sonra partinin geri kalanı da kim olduğunu anlamış gibiydi. Bir yuhalama korusu

yükseldi ve müziği bastırdı. Leah Mae tekrar güldü ve gözlerimle buluştu. Ona küçük bir göz kırptım.

Yuhalamalar durduğunda, birisi şarkıyı değiştirmişti. Gibson ateşin yanına oturdu ve gitarını tıngırdattı. Bowie, Gibs'in yanına oturmuş, gözlerini karşıdaki Cassidy Tucker'a dikmişti. Her zamanki gibi. Başımı salladım ama eleştirecek biri değildim. Arkadaştan başka bir şey olamayacak bir kıza aptalca aşık olan bendim.

Düşündüm. Birini sevmek için fazla mı kırıldım diye merak ediyordum. Belki de insanları dışarıda tutma konusunda o kadar iyi bir iş çıkarmıştım ki, birinin içeri girmesine izin verecek bir boşluk bırakmamıştım. Risk almaya degeceğini düşündüğüm ilk seferde kızın başkasına ait olması çok kötü oldu.

Onu ateşin başında, elinde birayla izledim. Alevlerin ışığı pürüzsüz teninden yansıyor. Gözlerinde titriyordu. Gülümsedi ve göğsüm kendi üzerine çökecekmiş gibi hissettim. O kadar güzeldi ki. Bu adil değildi. Onunla hiç şansım olmamıştı -gerçekten olmamıştı- bu yüzden onunla birlikte olamadığım için kendimi hırpalamamalıydım. Ama yolun karşısından ona bakmak, ateş ışığının gözlerinde dans edişini izlemek, ruhumun şiddetli bir şekilde sızlamasına neden oldu.

Bu beni meraklandırı, eğer onunla bir şansım olsaydı, bunu kullanır mıydım? Yarın bana nişanının bittiğini, yüzüğün gittiğini ve Bootleg'de kaldığını söylese ne yapardım? Adım atıp risk alır mıydım? Ona nasıl hissettiğimi söyler miydim?

Yapabileceğimi düşünmek istedim. Yeterince erkek olabileceğimi. Ama babamın bana çok hassas, çok yumuşak, çok korkak olduğumu söylediğini duymak yıllarımı almıştı. İçime kapandım ve herkesin yolundan çekilmek için çok uğraştım. Görünmez olmaya. Sanatım, gerçek benliğimin ortaya çıktığı tek yerdi. Gibs gibi dünyaya öfkeli olmamamın bir nedeninin de bu olduğunu düşündüm. İyi bir çıkış noktam vardı. Ama bu beni kadınlar konusunda ondan daha iyi yapmamıştı - en azından gerçekten.

Scarlett yanımda belirdi ve dirseğiyle beni dürttü. "Nasılsın, Jame?"

"Pekâlâ," dedim. "Bunun için teşekkürler."

"Elbette," dedi. "Eğlenceliydi. Umarım mesajı almıştır."

"Bence aldı. Açık ve net."

"Biliyor musun, bunun için gitmelisin."

"Neyin peşinden?" Ben sordum.

"Leah Mae'yle," dedi kelimeyi vurgulayarak, "onunla. Tanrı biliyor ki ondan hoşlanıyorsun ve belli ki o da senden hoşlanıyor."

Biramdan bir yudum aldım ve Leah Mae'ye tekrar baktım. Hissettiklerimi inkâr etmeyi düşündüm. Yine de bunun pek bir anlamı yoktu. Tıpkı sahip olamayacağım bir kıza aşık olmanın pek bir anlamı olmadığı gibi. Burada, Bootleg Springs'te, kız kardeşimin şenlik ateşinin yanında durması önemli değildi. Hâlâ Los Angeles'ta da olabilirdi. Gerçekleri değıştirmezdı.

"Yapamam," dedim.

Scarlett, "Haydi," dedi. "Evet, yapabilirsin."

Bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum, göğsümdeki ağrı daha da artıyordu. "Parmağında bir yüzük var, Scarlett. Ve benim değil."

Birdenbire burada olmak istemediğimi fark ettim. Leah Mae'yi terk etmeyecektim ama kız kardeşimle konuşmaya devam etmek de istemiyordum. Biramı aldım ve kalabalıkla arama mesafe koyarak su kenarında yürüdüm. Böylesi daha iyiydi. Daha güvende. Kimsenin içimde yaşayan acıyı göremeyeceğı bir yer. Bir süreliğine yalnız kalabileceğim ve sadece hissetmem gerekeni hissedebileceğim bir yer.

Bunun için başka bir şey yoktu. Leah Mae asla benim olamazdı.

LEAH MAE

T

Gözcü Kulesi kalabalık değildi. Akşamın erken saatleriydi ve bir Çarşamba günüydü. Birkaç bar serserisi barda taburelere oturmuş, bir avuç insan da bilardo oynuyordu. Ama bunun dışında

oldukça sessizdi.

Buraya içmeye gelmemiştim, o yüzden limonlu soda söyledim ve bir masa seçtim. Scarlett daha önce bana mesaj atmış ve onunla tanışmak isteyip istemediğimi sormuştu. Davet için minnettardım. Sadece dışarı çıkma bahanesi için değil, dahil edilmek iyi hissettirdiği için. Sanki Bootleg Springs'te babamdan daha fazlasıyla bağlantım varmış gibi.

Roughing It'in bir sonraki bölümü yayınlanmıştı ve bir öncekinden daha kötüydü. İzlememişim ama ünlülerin dedikodu sütunlarına bir göz atmak bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Yapımcılar görüntüleri Brock ve ben tekrar birlikte olmuşuz gibi gösterecek şekilde düzenlemişlerdi. Bu sefer bir yatakta.

Daha da kötüsü, Brock ve Maisie sosyal medyadaki sessizliklerini bozmuşlardı. Brock, Maisie'den kamuoyu önünde özür dilemişti ve Maisie de *ilişkilerin zor bir iş olduğu ve gerçek aşkın zorlukları yeneceği* gibi şeyler paylaşıyordu.

Brock'un özrü muğlaktı, beni aldattığını doğrulamıyor ama inkâr da etmiyordu. Bu çok saçmaydı ama sözleşmesinin şartlarına uymaya çalıştığını biliyordum. Parasını almak istiyordu. İmzalarken bir kısmını, çekimler bittiğinde de daha fazlasını almıştık. Kazancımızın geri kalanı, son bölümden sonraya kadar alamayacağımız bir ikramiye şeklinde tutuluyordu. Yapımcılar dizi yayınlanırken iyi halimizi bu şekilde garanti altına alıyorlardı.

Brock hakkında sosyal medyada hiçbir şey söylememiştim. Mesele para değildi. Bu noktada, itibarımı geri kazanmak için şovdan kazandıklarımın vazgeçebilirdim. Ama bunun işe yarayacağını düşünmedim. Bu sadece halka dedikodu yapacak daha fazla içerik verecekti. Ve eğer bu stüdyo ile olan sözleşmemi bozarsam, tüm Hollywood'da kara listeye alınma riskiyle karşı karşıya kalırdım. Kariyerim belki biraz kötü basına dayanabilirdi. Hepsi yüzeydeydi. Ama kara listeye girmeye dayanamazdı.

Sodamdan bir yudum aldım, karbonatın ısırtığı dilimi gıdıkladı. Belki de daha sert bir şey sipariş etmeliydim. Bir süre ortalıkta görünmezsem insanların hikâyeden bıkacağını ve yollarına devam edeceğini umuyordum. Sadece yazı atlatmam gerekiyordu ve gösteri bitecekti.

Bootleg'de olmak bunu kolaylaştırdı. Tam olarak saklanmıyordum ama burada olduğumu da belli etmiyordum. Kasaba da yarı gizliliğin güvenliğine ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. Her zaman meraklı turistlerin beni tanıyıp fotoğrafımı çekme riskiyle karşı karşıyaydım ve dışarı çıktığımda şapka ve güneş gözlüğü takmaya başlamıştım. Ama burada korunduğumu hissediyordum.

Kapı açıldı ve içeri temiz hava doldu. Şöyle bir baktım, ama gelenler Scarlett değil, tanımadığım genç bir çiftti. Geçen haftaki şenlik ateşini düşünerek içkime gülümsedim. Dışarı çıkma konusunda çok endişeliydim, ama o oral seks shot'larıyla tüm endişelerim uçup gitmişti. Jameson ve Scarlett her şeyi bir şakaya dönüştürmüşlerdi ve onların -ve Bootleg'in- benim tarafımda oldukları açıktı.

O gece Scarlett ve Cassidy ile harika vakit geçirmiştik. Sessiz olmasına rağmen Jameson'la da. Ama onun çekingen doğasını seviyordum, hep sevmişimdir. Onun yanında kendimi pek çok insanın yanında hissetmediğim kadar rahat hissediyordum.

O gece geç saatlerde beni kulübeme geri götürdüğünde, gözlerinde bir şey yakalamıştım. Hayal edip etmediğimden emin değildim ama üzgün görünüyordu.

O zamandan beri babamla vakit geçiriyor, ona ev işlerinde yardım ediyordum. Neyse ki iyileşmeye başlamıştı. Doktor Trevor'a göre yakında oksijenden kurtulacaktı.

Annem dün aramıştı ve ilk başta Jacksonville'de onunla kalmam için ısrar etmişti. Benim için endişelendiğini biliyordum ama ona burada, Bootleg'de iyi olduğumu söyledim. Onun ve Stan'in şovu izlemediğini duymak beni rahatlatmıştı. Benim nasıl tasvir edildiğim konusunda çok öfkeliydi ve izlemeyi reddetti.

İçimi çektim ve bir yudum daha aldım. En başta gösteriyi kabul ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. O zamanlar, Kelvin'in bunun harika

bir Şey olduğu konusundaki ısrarı

fırsat mantıklı görünüyordu. Ama program bu aptal skandalı yaratmasaydı bile, bunun nasıl gerçek bir oyunculuk işine yol açacağını göremedim. Kaç tane reality TV yıldızı uzun süreli kariyer yapmıştı? Muhtemelen birkaç tane. Geri kalanlar ya ilgi odağı olmak için daha fazla reality şov yaptı ya da gözden kayboldu.

Gerçek şu ki, iyi bir fırsat olmasını *istediğim için kabul etmiştim*. Öyle olduğuna inandığım için değil. İçten içe biliyordum. Ama modellik işlerimin giderek azalması ve oyunculuk işlerinin gerçekleşmemesi nedeniyle işsiz kalacağımdan çok endişelenmiştim. O zaman ne yapacaktım?

Bu hala üzerinde düşündüğüm bir konuydu ve sorular kabul etmek istediğimden daha büyüktü. Bunu neden bu kadar çok istemiştim? Kendimi bildim bileli ünlü olmak istiyordum ama neden? Şöhretin ne faydası vardı? Bir model olarak uzun süre şöhretin eşiğinde olmak zaman zaman eğlenceli olmuştu. Yüzümü reklamlarda ve hatta birkaç dergi kapağında görmek heyecan vericiydi.

Ama bu anlık heyecan, uzun çalışma saatleri, seyahatler ve sürekli inceleme ve eleştirilerden daha mı ağır basıyordu? On yedi yaşımdan beri kendi bedenimden sorumlu olduğumu hissetmemiştim. Yediklerime dikkat etmek zorundaydım. Kilo alamazdım. Saçımı değiştiremezdim. Hayatım beni işe alan markalar ve tasarımcılar tarafından belirleniyordu. Onlar için neredeyse bir insan değildim; sadece ürünlerini satmak için kullanabilecekleri bir yüz ve vücuttum. Değiştirilebilir. Tek kullanımlık.

Ama başka hiçbir şey yapmamıştım. Başka ne yapabilirdim ki? Podyumda nasıl yürüneceğini biliyordum. Nasıl poz verileceğini. Kendimi müşterinin istediği hale nasıl getireceğimi. Bu tür beceriler diğer sektörlerde pek işe yaramıyordu.

Telefonum bir mesajla çınladı, ben de Scarlett olmalı diye düşünerek kontrol etmek için çıkardım. Ama Kelvin'di.

Kelvin: Bir sözleşme gönderiyorum. En kısa zamanda imzaya ihtiyacım var.

Ben: Ne sözleşmesi?

Kelvin: Yeni gösteri.

Sözde ters harem randevu programını kastediyordu. Konuyu her açtığında ona *hayır* dememe rağmen, şovu kabul etmesi kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi davranıyordu. Beni dinlemiyordu.

Ama hiç yaptı mı? Her zaman kariyerimi önemseydiğini söylerdi ama bu doğru muydu? İşler iyi giderken öyle görünüyordu. Bana üst düzey tasarımcılardan tekliflerle geldiğinde ve bunu

Şampanya. Birkaç yıl önce *Vogue'a* kapak olduğumda, yukarıdan başka gidecek yer yokmuş gibi gelmişti. O olmasaydı asla o kadar ileri gidemeyecekmişim gibi hissetmişim.

Ama benim dürüstlüğüme hiç önemsedi mi? Şimdi kesinlikle umursamıyordu. Prestijli işler çöle dökülen su gibi kururken, benden ne yapmamı isterlerse istesinler, beni en yüksek teklifi verene satmaktan çekinmiyor gibiydi.

İçten içe gerçeği biliyordum. Beni her zaman bir meta olarak görmüştü. Alıcılar saygın tasarımcılar ve ünlü fotoğrafçılar olduğunda, yanlış bir şey varmış gibi hissetmemiştim. O işleri istemiştim. Ama şimdi Kelvin benim için para ödeyecek herkese beni açık artırmayla satmaya hazırdı. Beni başka bir değersiz reality şova koymakta bir sorun görmüyordu.

-Hem de bir *randevu* programı. *Roughing It'ten* önce nişanlılığımızı gizli tutmaktan rahatsızlık duyuyordum, ama bu doğrudan yalan söylememi gerektirecekti. Bekâr rolü yapmam ve bu altı erkek-bir kadın senaryosunu istiyormuş gibi davranmam gerekecekti.

Garip olan şey, telefonumda onun mesajına baktığımda kızgın değildim. Kızgın değildim, hatta incinmiş bile değildim. Sadece bitmişti. Bağımlılığı sevgi ve şefkatle karıştırıyordum ve böylesine büyük bir hata yaptığım için kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum.

Kelimeler aklımdan geçti. *Kelvin, bitti*. Hiçbir şey hissetmedim. Panik yok. Pişmanlık ya da kalp kırıklığı hissetmedim. Bunun kariyerim için ne anlama geleceğini bilmiyordum ve bu da içimde küçük bir endişe yarattı. Ama hayatımı onsuz hayal ettiğimde kendimi hafiflemiş hissettim. O anda, profesyonel olarak bana neye mal olursa olsun, ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

Numarasını tuşladım, ara tuşuna bastım ve dışarı çıktım.

"Sözleşmeyi aldın mı?" diye sordu. *Merhaba* ya da *seni özledim* yok, *Leah*. Sadece doğrudan işe.

"Kontrol etmedim ama imzalamayacağım," dedim. "Şovu yapmayacağım. Ve konuşmamız gerek."

"Bunu neden zorlaştırdığınızı anlamıyorum."

"Gösteriye devam edebilir miyiz?" diye sordum. "Seninle konuşmam gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?"

"Bizim gibi." Parmağımdaki yüzüğe bakarak durakladım. Sonradan aklıma gelen bir yüzükten başka bir şey değildi. "Kelvin, son zamanlarda bu konu hakkında çok düşündüm."

Ne istediğimi ve benim için en iyisinin ne olduğunu. Ve bence evlenmemeliyiz."

"Bu kadar endişelendiğin şey bu mu?" diye sordu. "Bebğim, sorun değil." "Ne?"

"Evliliğe ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm ama ihtiyacın yoksa da sorun değil. Evlilik zaten saçmalık. Bu iyi bir şey. İşleri basit tutacağız."

"Hayır, birlikte kalalım ama hiç evlenmeyelim demiyorum," dedim. "Bence hiç birlikte olmamalıyız."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Leah, şu anda söylediklerin hakkında çok dikkatli düşünmen gerekiyor."

Scarlett, Cassidy ve June yaklaştılar, ben de hemen geleceğimi belirtmek için parmağımı kaldırdım ve kapıdan uzaklaştım. Bana gülümsediler, başlarıyla anladıklarını belirttiler ve içeri girdiler.

"Bunu düşündüm," dedim.

"Neden?" diye sordu, sesi kısık.

Tereddüt ettim, derin bir nefes aldım, temiz kır havası ciğerlerimi dolduruyordu. "Çünkü aşık olduğumuzu düşünmüyorum. Belki beni çekici buluyorsun ama bu aynı şey değil. Kariyerimi uzun süredir yönettiğin için sana ait olduğumu hissetmek de öyle. Bu aşk değil."

"Neden senin için bu kadar çok çalıştığımı sanıyorsun?" diye sordu.

"Beni sevdiğin için mi? Bir sürü müşterin var ve onlar için de çok çalışıyorsun. Bu senin işin."

"Leah, zor bir dönemden geçiyorsun. Aldığın tüm reklamların senin için zor olduğunu biliyorum. Ama bu iyi bir deneyim. Seni güçlendirecek. Şu anda olanlar geçici. Böyle bir dönemde geri dönülmez kararlar veremezsiniz."

"Bunun reklamlarla ya da dedikoduyla bir ilgisi yok," dedim. "Bu bizim ilişkimizle ilgili. Los Angeles'a seninle birlikte olmak için dönmeyeceğim ve kesinlikle seninle evlenmeyeceğim."

"Kariyerini öylece çöpe mi atacaksın?"

"Aman Tanrım, dinliyor musun?" diye sordum. "Kariyerim hakkında konuşmuyorum, bizim hakkımızda konuşuyorum."

"Bunlar ayrı şeyler değil, Leah. Beni terk eden bir kadını temsil etmeye devam etmeyeceğim. Özellikle de beni lanet bir taşralı olmak için terk ederse."

Bunu yapacağını biliyordum ama yine de kariyerimi rehin almaya tenezzül etmesi canımı yaktı. "Taşralı hödük" lafını duymazdan gelmeye karar verdim. O değildi.

beni kızdıracağını sanmıyorum. "O zaman sanırım ajansınızdan ayrılıyorum." "Leah, bu çok büyük bir hata," dedi. "Eğer pişman olmayacağını düşünüyorsan

Bu konuda daha fazla yanılıyor olamazsınız."

Hâlâ benim lanet kariyerimden bahsediyordu. Bir kez bile bizim hakkımızda bir şey söylememişti. Ağzından çıkan her kelime doğru şeyi yaptığımı daha da emin olmamı sağlıyordu.

"Bu bir hata değil," dedim. "Her şey bitti, Kelvin." "Buna pişman olacaksın," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu indirdim ve derin bir nefes aldım. Son yorumunun bir tehdit mi yoksa sadece öfke ve hayal kırıklığının bir ifadesi mi olduğundan emin değildim. Ama bunun bir önemi yoktu. Ona aşık değildim ve onunla evlenmemin hiçbir yolu yoktu. Uzun zamandır bitmişti; sadece şimdiye kadar bunu itiraf etmemiştim.

Ama artık özgürdüm. Ve bu çok iyi hissettirdi.

Şirin kovboy çizmelerimi giydiğim için mutlu bir şekilde park yerine küçük bir çakıl taşı attım ve içeri girdim.

Scarlett, Cassidy ve June barın yanında bir masaya oturmuşlardı. Gülümsedim, içimi aptalca bir coşku kapladı.

"Hey, Leah Mae," dedi Scarlett.

Buradaki herkesin bana hâlâ tam adımla hitap etmesini seviyordum, sadece Leah değil. "Hey."

"Ne var ne yok?" Scarlett sordu, sonra birasından bir yudum aldı.

Parmağımdaki yüzüğe baktım. Çıkardım. "Kelvin'den yeni ayrıldım."

Scarlett öksürdü ve birayı yere tükürdü. Cassidy onun sırtını sıvazlarken, June tek kaşını kaldırarak onu izledi.

"Scarlett boğuluyor mu?" June sordu.

Cassidy güldü. "Hayır, sanırım Leah Mae onu biraz şaşırttı."

Scarlett elini göğsüne götürdü ve derin bir nefes aldı. "Az önce nişanlımdan ayrıldığını mı söyledin?"

Yüzüğü masanın üzerine koydum. "Ben yaptım."

"Vay anasını," dedi Scarlett. Omzunun üzerinden bara doğru seslendi. "Nicolette, burada biraz viskiye ihtiyacımız var. Kutlamamız gereken bir şey var."

"Kafam karıştı," dedi June. "Normalde bir ilişkinin bitmesine ağıt yakıp ayrılık acısını bolca sempati ve şekerli unlu mamullerle yatıştırmaz mıyız?"

Scarlett, "Ayrılık kötü bir şey olduğunda yaparız," dedi.

Cassidy, "Tamam, yavaş olun Bayan Scarlett," dedi. Bana döndü. "Bunu kutluyor muyuz, yoksa sempati ve pastaya mı ihtiyacın var?"

"Pastaya hayır demem," dedim. "Ama kutlama yapıyorum." "Gördün mü?" Scarlett yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle, "Gördün mü?" dedi.

Nicolette elinde bir tepsi viski shot ile masamıza geldi. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve üzerinde "*İyi bir kalbim var... ama bu ağızla*" yazan bir tişört vardı. Shot bardaklarını masamıza yerleştirirken bana dostça bir gülümseme verdi.

Viskiyi aldım. "Hanımlar, kariyerimi mahvetmiş olabilirim. Ama o ilişkiye tamamen yanlış sebeplerden dolayı girmiştım. Ve şimdi bitti, üzgün değilim. Aslında, harika hissediyorum."

Scarlett, "Bu bir işaret," dedi. "Seninle gurur duyuyorum, Leah Mae. Sen doğru olanı yaptın."

"Katılıyorum," dedi Cassidy.

June atışını yaptı. "Aynı fikirdeyim."

"Teşekkürler," dedim gözlerimde yaşların diken diken olduğunu hissederek. Üzüntüden değil. Minnettarlıktan. Son on iki yıldır içinde yaşadığım dünya çok sahteydi. Bootleg gerçektir. Bu kadınlar gerçektir. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

"Yeni başlangıçlara. Ve doğru adama açık olmaya." Scarlett bana göz kırptı.

Yanaklarım ısındı. İçimden bir ses ne demek istediğini anladığımı söylüyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Başımı arkaya yatırdım ve viskiyi yuttum. Kuvvetliydi, içtikçe boğazımı yakıyordu.

"Yeni başlangıçlar," dedim bardağımı yere bırakırken. Tek yapabildiğim gülümsemektir. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

JAMESON

Burada olmak tuhaftı. Yirmi sekiz yaşımdaydım -on yıldır babamın evinde yaşıyordum- ama yine de tanıdık geliyordu. Tanıdık kokuyordu. Kapıdan içeri girmek her zaman sırtımı sıkıştı. Şimdi ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Burada olmak pek hoşuma gitmiyordu ama hâlâ yapılacak çok iş vardı. Devlin her şeyi Scarlett'in üzerine yıktığımız için bizi azarlamıştı ve haklıydı. Bu adil değildi. Hepimizin burada bulabileceğimiz şeylerle uğraşmak istememek için kendimize göre nedenleri vardı. Ama bazen insan şeytanlarıyla yüzleşmek zorunda kalırdı.

Kardeşlerim ve Scarlett daha sonra geleceklerdi, ama ben zaten erken kalkmışım, bu yüzden gelip bir başlangıç yapmaya karar verdim. Hava içeride dışarıdan daha soğuktu. Bayat kokuyordu. Temizliğin ve düzenlemenin bir kısmını çoktan yapmıştık, ama görünüşe bakılırsa pek bir şey yapamamıştık. Polis her yeri darmadağın etmişti.

Scarlett evi ikiye bölmüştü, böylece her birimiz bir bölüme sahip olacaktık. Verilmeye ya da satılmaya değer şeyleri kutulara koyacak, geri kalan her şeyi atacaktık. Başlangıç olarak mutfakı aldım ve orada saklamaya değer pek bir şey olmayacağını düşündüm. Annem o mutfakta yemek pişirmeyeli ya da pasta yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Çöp torbaları getirmiş ve birkaç boş karton kutu almışım, işe koyuldum. Dolapları ve çekmeceleri temizlemek yeterince kolaydı. İyi durumda olan tencere, tava, tabak ve bardakların hepsi ikinci el mağazasına gidebilirdi. Yontulmuş ya da kırılmış her şey atılacaktı. Yoluma devam ettim

her bir dolabı teker teker gözden geçiriyor, bir şeyleri atıyor ya da paketliyor.

İçinde bardak ve fincanların olduğu bir dolaba ulaştım. Çoğu iyi durumdaydı, ben de onları gazete kağıdına sarıp bir kutuya koydum. Arka tarafta, kenarı yontulmuş bir kupa buldum. Yıllardır görmemiştim ama çok iyi hatırlıyordum. Onu çıkardım ve ters çevirdim. *Dünyanın En İyi Annesi*.

Biz çocuklar bu kupayı bir yıl Anneler Günü'nde annemize almıştık. Onu sürekli kullanırdı, öyle ki yazıları solmaya başlamıştı. Onu hala hatırlayabiliyorum, parmaklarını sapına dolamış oturuyor, dudaklarına götürmeden önce sıcak sıvıyı üflüyordu.

Böyle bir şeyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimse ister miydi? Öylece bırakmalı mıydık? Duygusal bir tip değildim, bu yüzden eski bir kupayı, hatta annemizin eski kupasını bile saklamak pek çekici gelmiyordu. Ama en azından Scarlett görebilsin diye bir kenara koydum. İstemese bile, önce onu anımsamak hoşuna gidebilirdi.

Ön kapı açıldı ve içeri Jonah girdi, onu Bowie izledi. Scarlett ve Gibson da çok geride değillerdi. Hepsi birkaç dakika sohbet ettiler, merhaba falan dediler. Kardeşlerime başımı salladım ama çalışmaya devam ettim. Ne kadar çabuk bitirirsem, buradan o kadar çabuk çıkabilirdim.

Kardeşlerim ayrıldı. Bowie ve Jonah üst kata çıkarken Gibson garaja gitti. Scarlett yardım etmek için mutfığa geldi. Ona annemin kupasını gösterdim. Birkaç dakika elinde tuttu ve parmaklarıyla yazıların üzerinde gezindi.

"Bu işin peşini bırakabiliriz," dedi. "Emin misin?"

Başını salladı. "Bence olması gereken çok şey var." "Sanırım muhtemelen haklısın."

Babamızın yatak odasının kapısına doğru baktı. Bunu ilk kez yapmıyordu. Oraya gitmek istemediği belliydi.

"Sen burayı bitirmek istiyorsan, ben yatak odasına geçeyim," dedim.

Başını salladı. "Evet, tabii."

Bir kolumu omuzlarına doladım ve başının üstünü öptüm. "Oh, kes şunu," dedi beni iterek.

Saçını karıştırdım, sonra babamın yatak odasına gittim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti, eve ilk girdiğimden daha kötüydü. Burada ölmüştü.

Sertçe yutkundum, tüm bunları bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmaya karar verdim. Burası sadece bir yatak odasıydı ve içindekiler de sadece eşyaydı. O gitmişti.

Kıyafetlerinin çoğu ikinci el mağazası için uygundu, bu yüzden onları büyük çöp torbalarına koydum. Şifonyerin çekmeceleri boşaldığında, dolabı ele almaya karar verdim.

İnledim. Paketlenmişti, içindekiler dışarı taşmıştı. Polis evi aradıktan sonra pek de güzel temizlememişti.

Giysiler askıya asılmış ve kutular üst üste yığılmıştı. Giysileri gözden geçirmek, bağışlayabileceklerimizi çok eski ve yıpranmış olanlardan ayırmak ve atılması gerekenleri ayırmak için biraz zaman harcadım. Torbaları kamyonuma taşıdım. Giysilerle işim bittiğinde Scarlett öğle yemeği için dışarı çıkmış ve onları geri getirmişti. Verandada mola verdik, ama sadece yemek yiyecek kadar uzun bir süre. Hiçbirimiz fazla konuşmadık. Görünüşe göre hepimiz burada olmakla mücadele ediyorduk.

Ama burada yalnız olmadığım için mutluydum.

Öğle yemeğinden sonra yatak odasındaki eşyaları düzenledim. Scarlett'in ucuzluk mağazasına gitmek için mutfaktan kutuları kamyonetine taşımasına yardım ettim. Kamyonu dolunca içeri döndüm ve babamın dolabından bir şeyler çıkarmaya başladım.

Kutularda ne olduğu belli değildi. İlkinin açtım ve karıştırdım. Kağıtlar ve zarflar gibi bir sürü şey vardı. Bir avuç dolusu eski fotoğraf. Zarflardan birinde dördümüzün verandada otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bana beş ya da altı yaşındaymışım gibi geldi. Arkasında *okulun ilk günü yazıyordu*. Scarlett'e göstermek için bir kenara koydum.

Zarfin içinde birkaç fotoğrafın arasına sıkıştırılmış, resmi görünümlü sararmış bir kâğıt parçası vardı. Üzerinde babamın adı yazan bir hız cezasıydı. Bu çok garip değildi. Babamın zamanında muhtemelen birkaç trafik ihlali yaptığını tahmin ediyordum, yine de neden eski fotoğraflarla dolu bir zarfın içine konulduğunu merak ediyordum. Gözüme ilk çarpan eyalet oldu. New York.

Bu garipti. Babam ne zaman New York eyaletine gitmişti? Sonra tarihe baktım. On iki yıl önce, neredeyse tam olarak. Callie Kendall'ın kaybolduğu yaz.

O tarihi biliyordum. Sadece kasabada hâlâ Callie'den bahsedildiği ya da Moonshine'ın önünde hâlâ kayıp ilanı asılı olduğu için değil. Biliyordum çünkü o yaz Leah Mae'nin Bootleg'e geldiği son yazdı.

Ama mesele sadece yıl ya da cezanın Temmuz ayında kesilmiş olması değildi. Callie Kendall on iki Temmuz'da kaybolmuştu ve bu biletin tarihi de ondan sadece üç gün sonraydı.

Callie'nin kazağının burada, babamızın evinde ortaya çıkması ve babamızın sözde cinayete karışmış olabileceğine dair şüpheleri artırması göz önüne alındığında, bu muhtemelen önemliydi.

Onu oturma odasına getirdim. "Hey, millet. Gelin şuna bakın."

Scarlett ve Jonah mutfaktan geldiler, Bowie de merdivenlerden indi. Kafamı garaja soktum ve Gibs'e bir dakikalığına içeri gelmesini söyledim.

"Ne buldun?" Bowie elimdeki kırılğan kâğıdı işaret ederek sordu.

"Eski bir hız cezası," dedim. "Ama bunda garip bir şey var.

Üzerinde babamın adı var ama New York eyaletinden."

"Babam ne zaman oradaydı?" Bowie sordu.

"Buna göre, Callie Kendall kaybolduktan üç gün sonra," dedim.

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü, sanki hiçbirimiz nefes almıyormuşuz gibi.

"Pekâlâ," dedi Bowie ellerini kalçalarına koyarak. "Belki bu bize bir şeyler anlatıyordur."

"Bize ne anlatıyor?" Gibson sordu. "Hız yaparken yakalandığını mı? Muhtemelen sarhoştur."

Scarlett, "Kes şunu Gibs," dedi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Callie kaybolduktan sonra babam birkaç günlüğüne gitmedi mi?" Ben sordum. "Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Gitti," dedi Bowie. "Annem nedenini söyledi mi hatırlamıyorum ama bize birkaç günlüğüne gideceğini söylemişti."

Scarlett, "Haklısın," dedi. "Unutmuştum, ama kızdığımı hatırlıyorum. Kalmasını ve Callie'yi aramaya yardım etmesini istedim."

Callie'nin kaybolmasının ardından neler olduğunu düşündüm. Gergin ve kafa karıştırıcıydı. Çoğunlukla herkesin yolundan çekilmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Sonra Leah Mae'nin annesinin onu Florida'ya götürmek için geleceğini öğrendim. O zamanlar Leah Mae'nin gidişinin beni Callie'nin kayboluşundan daha fazla etkilediği için kendimi suçlu hissetmiştim. Ama gitmek zorunda kaldığında yıkılmışım.

Gibson, "Kuzey Carolina'daki kuzeniyle ilgili bir şeydi," dedi. Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Evi su basmış. Babam yardım etmek için oraya gitti.

tekrar taşınabilmeleri için tamir ettiler."

Bileti gösterdim. "Ama babam Kuzey Carolina'da kuzenine yardım ediyorsa, New York'ta nasıl hız cezası alıyordu?"

Bowie bileti aldı ve inceledi. Gibson'ın gözleriyle karşılaştım ve ikimizin de aynı şeyi merak ettiğini biliyordum. Ya babam Callie'nin cesedinden kurtulmak için onu bir yere götürdüyse?

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Bowie, gözleri kâğıttaydı. "Ama bu bir tesadüf değil."

Scarlett, "Bilmediğimiz çok şey var," dedi. "Neden gittiğini. Annemin onun gerçekten nereye gittiğini bilip bilmediğini. Bir şeyler bilen herkes öldü."

Bowie, "Ve polis bize herhangi bir bilgi de vermiyor," dedi. Gibson gözlerini devirdi. "Siz CSI West Virginia'yı kendi zamanınızda oynayabilirsiniz. Ben işime dönüyorum." Garaja doğru yürüdü ve kapı arkasından çarparak kapandı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Jonah'a gözleriyle buluşarak sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Bunların hiçbirisi için buralarda değildim. Ama dışarıdan bakınca şüpheli görünüyor. Zamanlama ve Kuzey Carolina'ya gitmesiyle ilgili size anlatılan hikâyeye. Bu sadece başka bir yerde değil, tam tersi yönde. Eğer kuzenine yardıma gittiye, neden yüzlerce mil uzakta olsun ki?"

Scarlett inledi. "Yemin ederim, bu karmaşa gittikçe kötüleşiyor. Sanırım bugünlük burada işim bitti."

"Yeterince makul," dedim. "Bunun polise göstermemiz gereken bir şey olduğunu düşünüyor musunuz? Soruşturma için?"

Bowie, "Ehliyetinde yazıyor olmalı, yani zaten biliyorlardır diye düşünüyorum," dedi. "Ama Jayme'ye sorabilirim. Bunu saklamamı ister misin?"

"Elbette." Bileti Bowie'ye uzattım.

"Kutuların bazılarını eve götürmemin sakıncası var mı?" diye sordum. "Böylece burayı daha hızlı temizleyebiliriz ve ben de daha sonra onun eşyalarını gözden geçirebilirim."

Scarlett, "Bana uyar," dedi. "Biraz taşımaya yardım edeyim."

Bowie, "Evet, hepimiz biraz alırsak buradan daha çabuk çıkarız," dedi. "İyi plan."

Henüz dokunmadığım birkaç kutu daha vardı. Jonah ve Bowie, Scarlett ve benim onları kamyonetimin arkasına yüklememize yardım ettiler. Jonah

Devlin'le koşu için buluşması gerekiyordu, o yüzden vedalaştı. Bowie yarın öğleden sonra daha fazla yardım etmek için geri geleceğini söyledi ve yoluna devam etti.

Scarlett ve ben kapıyı kilitledik. Anahtarları elinde şıngırdadı ve küçük bir sırtışla bana baktı. "Bu gece için planın var mı?"

"Hayır."

"Hmm," dedi ve umursamazmış gibi davrandığını söyleyebilirdim. Buna inanmıyordum. "Son zamanlarda Leah Mae ile konuştun mu?"

Tanrım, yine mi bu? "Biraz."

Scarlett, "Onu aramalısın," dedi. "zel bir nedeni var mı?"

Omuz silkti. "Ah, bilmiyorum. Nişanlısından ayrıldı."

Anahtarlarımı sıkıca kavradım, sert metal avucuma batıyordu. Boğulmamak için kendimi tutmaya çalıştım ama boğazım sanki üzerime kapanmış gibiydi. ksrerek döndüm ve yumruğumu göğsüme vurdum.

"İyi misin?" diye sordu sırtımı sıvazlayarak.

"Evet," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "İyiyim. Sadece boğazımda bir kaşıntı var."

"Eminim öyledir," dedi ve beni tekrar okşadı. "Her neyse, bilmek istersin diye düşündüm. İyi geceler, Jame."

"İyi geceler Scar," dedim, hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak.

Kamyonetine gitti ve beni babamızın verandasında bırakıp gitti.

Sersemlemiştim. Sanki yer ayaklarımın altından kayıyor ve beni dengesiz bırakıyormuş gibi hissediyordum. Ne olduğunu anlamadan önce, oraya nasıl geldiğime dair en ufak bir fikrim bile olmadan kamyonetimde oturuyordum. Sanki şok geçiriyordum, beynim Scarlett'in az önce bana söyledikleriyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Bu doğru olabilir mi? Scarlett bana yalan söylemez, özellikle de bu konuda. Leah Mae'ye karşı kötü hislerim olduğunu biliyordu.

Leah Mae'nin bekâr olabileceğı haberi beni rahatlatmak bir yana, dehşete düşürdü. Bu ne anlama geliyordu? Bunu neden yapmıştı? Ve onu bir daha gördüğümde ne yapacaktım?

Birdenbire duygularımı itiraf edecek değıldim. Eğery ondan gerçekten ayrıldıysa, bu çok tazeydi. İsteyeceğim en son şey bir ribaunt kaçamağı olmaktı. Bu her açıdan kötü bir haberdı; bir arkadaşlığı kısa sürede yok edecek türden bir şeydi.

Ve eğery beni Leah Mae ile bir şansımın olmamasından daha çok korkutan bir şey varsa -ki bunu büyük ölçüde kabullenmiştim- o da

onu tamamen kaybediyordum. En azından bu şekilde hâlâ arkadaşı olabilirdim. Ama aramızda bir şey olursa ve işler kötüye giderse, o zaman ne yapardım? Artık hayatıma geri döndüğüne göre -sadece arkadaş olsak bile- onu kaybetme fikrine dayanamazdım.

Leah Mae'nin yeniden bekâr olduğu bu yeni dünyada yolumu bulma düşüncesi beni çok korkutuyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Sadece hata yapmak istemediğimi biliyordum. Çünkü onu sonsuza dek kaybedersem, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacaktım.

LEAH MAE

L Jameson'ın evinin önünde durdum ve motoru kapattım. Bu sabah babamın evindeydim ve bir hevesle çıktıktan sonra Jameson'a uğramaya karar verdim. O da bana Birden fazla kez istediğim zaman uğrayabileceğimi söyledim ve hala atölyesini görmemiştim.

Pazartesi günü öğle saatinden hemen sonraydı ve Jameson'ı geçen hafta pek görmemiştim. Birkaç kez mesajlaştık ama hepsi bu kadardı. Sadece meşgul olduğunu düşündüm. En azından öyle olduğunu umuyordum. Üzerinde çalıştığı eserle ilgili yapması gereken çok şey olduğunu biliyordum. Bana Charlotte'daki büyük bir müşteri için olduğunu söylemişti. Görmeme izin verir mi diye merak ettim.

Evi, uzun çakıllı bir araba yolu ile yoldan geriye çekilmişti. Evin kendisi küçük ama derli toplu, kulübe benzeri bir çekiciliğe sahip görünüyordu. Yanında, atölyesi gibi görünen eski bir ahır vardı.

Önce evin ön kapısını denedim ama kimse cevap vermedi. Jameson'ın kamyoneti buradaydı ama Jonah'ın arabasını göremedim. Ahırın yan kapısına gittim ve kapıyı açıp içeri bakmadan önce kapıyı çaldım.

Jameson sırtı bana dönük, soluk gri bir tişört ve kot pantolon giymiş, üstüne de deri bir önlük geçirmiş bir şekilde duruyordu. Bir elinde küçük bir çekiç tutuyordu, diğer elinde ise kalın bir eldiven vardı. Kapıyı çaldığımı duymamış gibiydi, arkasını dönmedi.

Başını yana eğdi ve önündeki bir şeyi kaydırdı. Çalışırken sırtındaki ve kollarındaki kaslar esnedi. Ne yaptığını göremiyordum ama hareketleri büyüleyiciydi. Çekiç metale çarparak şingirdadı. Üzerinde çalıştığı şeye bakar gibi durakladı, sonra

birkaç kez daha vurdu. Uzanarak kolunun tersiyle alnını sildi.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle, başım kapıdan içeri giriyordu. Jameson omzunun üzerinden baktı, güneş gözlüğüne benzeyen güvenlik gözlükleri takmıştı.

"Oh, merhaba," dedi.

Bana tekrar sevgilim demesini umuyordum -bunu söylediğinde çok tatlıydı- ama sadece dudaklarını yaladı ve gözlüklerini çıkardı.

"Selam. Böyle uğradığım için üzgünüm ama bir ara uğrayabileceğimi söylemiştin."

"Elbette," dedi. "İçeri gelin."

Atölyenin içindeki hava ılıktı, bu yüzden hırkamı silkip koluma geçirdim. İçime bir atlet giymiştim, altına da en sevdiğim kot pantolonumu ve düşük topuklu spor ayakkabılarımı giymiştim. Jameson'ın gözleri aşağı kayd, sonra tekrar yüzüme dikildi.

İfadesinde bir tereddüt vardı. Kaşları hafifçe çatıldı ve aramızdaki boşluk elektrikle doldu. Beni burada istemediğinden mi yoksa gelmeme şaşırdığından mı emin değildim.

"Özür dilerim, önce sana mesaj atmalıydım. Eminim meşgulsündür."

"Hayır, sorun değil." Büyük maşayı yere bıraktı, sonra eldiveni çıkardı. "Size etrafı gezdirebilir miyim?"

"Bunu çok isterim."

Beni atölyeye götürdü ve bana farklı ekipman parçalarını göstererek ne için kullanıldıklarını biraz açıkladı. Hurda metal parçalarını ısıttığı demir ocağı. Onları şekillendirdiği örs. Raflarda irili ufaklı metal yığınları vardı; bazıları pürüzsüz ve parlaktı, bazıları ise pasla çukurlaşmıştı. Kutu ve bidonlarda daha küçük parçalar, eski aletler ve dişliler vardı.

"Üzerinde çalıştığınız şey bu mu?" Açık bir alanın ortasındaki büyük bir parçayı işaret ederek sordum.

"Elbette öyle," dedi.

Etrafında dolaşıp şekline baktım. Arkadan bakınca ne olduğunu anlamak zordu. Ama önden bakınca daha fazlasını görebiliyordum. Bir kadındı, belki de bir melek. Sirtında kanatlarının başlangıcı vardı, ama yere doğru sarkmışlardı. Baş eğikti ve parmaklık gibi görünen bir şeyi tutuyordu. Çok büyüktü, en az üç metre boyundaydı.

"Bir kafesin içindeymiş gibi görünüyor," dedim.

"Evet, öyle," dedi. "Ya da işi bittiğinde öyle olacak."

Kim olduğunu sormaya başladım ama alt dudağımı ısırarak durdum. Bunu düşündüğüm için bile kendimi aptal gibi hissediyordum ama birden onun ben olduğuma dair çılgınca bir fikre kapıldım.

Tabii ki bu çok saçmaydı. Jameson benden yola çıkarak bir kadının, özellikle de melek kanatlı bir kadının heykelini yapmazdı. Ben kimdim ki? Sadece arkadaşıydım. Belki de hayatında buna ilham veren başka biri vardı. Bildiğim kadarıyla, annesi de olabilirdi. Ya da hakkında hiçbir şey bilmediğim sevdiği bir kadın. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de, doğru olabileceğini kabul etmek zorundaydım.

Ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kişisel hissettiriyordu. Sanki ne hissettiğini tam olarak anlıyordum. İş bitmemişti ama tutsaklığının acısını hissedebiliyordum. Özgür olma arzusunu.

"Çok güzel," dedim sonunda.

"Teşekkür ederim," dedi ve bunu söylediğimi duyunca rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Bitirmeden önce yapmam gereken çok iş var."

"Çok gerçekçi görünüyor," dedim, ona başka bir açıdan bakmak için hareket ederek. "Çok... canlı."

Jameson bana baktı. Göz ucuyla onu görebiliyordum. "Umarım öyledir. Ben de bunun için uğraşıyorum. İş bittiğinde daha güzel görünmesini istiyorum."

"Eminim öyle olacaktır," dedim. "Şimdiden harika görünüyor." "Teşekkürler."

Aramızdaki gerilim hâlâ devam ediyordu ve acaba gitsem mi diye düşündüm. Ne de olsa çalışırken sözünü kesmiştim.

"Yani..." Durakladı ve ensesini ovuşturdu, ardından ellerini deri önlüğünün arkasındaki ceplerine soktu. "Hurda avına çıkmak için birazdan yola çıkacaktım. Eğer meşgul değilsen, bana katılmak ister misin?"

"Hurda avı mı?"

"Elbette," dedi. "Çoğunlukla hurda metal kullanıyorum. İnsanlar bazen ormana bir şeyler atıyor. Dört tekerlekli aracımla patikalara çıkıp ne bulabileceğime bakıyorum."

Gözlerine baktım ve gülümsedim. "Gelmeyi çok isterim. Ama iyi giyindim mi?"

Gözleri bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Evet, iyisin. Yine de biraz kirlenebilir."

"Sorun değil."

Önlüğünü çıkarıp bir kancaya astı, sonra beni ahırın yanına götürdü. Arkasına küçük bir römork takılı dört tekerlekli bir arabası vardı.

"Römorku çekerken çok hızlı gitmiyorum." İki kask aldı ve birini bana uzattı. "Ama yine de takacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Kaskı taktım. Tüm yüzümü kaplıyordu ama beklediğimden daha hafifti. Jameson koltuğa oturarak bindi, ben de arkasından tırmandım.

"Bekle," dedi.

O motoru çalıştırırken kollarımı beline doladım. Vücudu sıcacıktı. Dört tekerlekli araç ileri doğru savruldu ve ben daha sıkı tutundum, yumruklarımınla gömleğini kavradım.

"İyisin," dedi omzunun üzerinden. "Seni yakaladım."

Arabayı sürdük ve evinin arkasından dönerek ormana doğru ilerledik. Tutunabilmek için biraz daha yaklaştım. Vücudum ona yaslandı ve ellerim karın kaslarının çıkıntılarına dayandı. Gömleğini çıkarınca nasıl görüneceğini merak ediyordum. Bana 4 Temmuz'da engelli koşu yaptığımız günü hatırlattı. Gölden sıırıslıklam çıkmış, tişörtü zayıf ve kaslı vücuduna yapışmıştı.

O gün bana hissettirdiklerini görmezden gelmiş, Jameson'la sadece arkadaş olduğumuzu kendime defalarca hatırlatmıştım.

Artık her şey farklıydı, en azından benim için. Artık başka biriyle nişanlı değildim. Ama ona Kelvin'den ayrıldığımı söylememiştim. Scarlett söylemiş olabilirdi, ama emin değildim. Ona mesaj göndermektense yüze konuşmayı tercih edeceğimi düşünerek bugün bu konuyu açmayı planlamıştım. Ama şimdi onunla birlikteyken, kendimi garip hissediyordum. Sanki nişanı bozma nedenimin en azından bir kısmının o olduğu yüzüme yansıyacaktı.

Çünkü gerçek buydu ve vücudunun sıcaklığını her zamankinden daha fazla hissediyordum. Jameson'la aramızda böyle bir bağ oluşmasaydı bile Kelvin'le evlenmezdim. Ama Jameson ve ben yeniden bir araya gelmiştik ve itiraf etmeliydim ki arkadaşşıma biraz aşık olmuştum.

Tamam, *biraz* aşık olmaktan daha fazlasıydı. Ona *fena abayı* yakmıştım.

Ama Tanrım, nasıl yapamazdım? Şimdiye kadar tanıdığım en tatlı adamdı. Mükemmel bir beyefendi. Eğlenceli ve konuşması kolay. Ve seksi-tanrım, çok seksiydi. Vücudunun hatlarını hissetmek için belini kavrayışımı değiştirdim.

Jameson muhteşemdi. Ona olan ilgimi bastırmakta çok usta olmama rağmen hep öyle düşünmüştüm. Gençken kesinlikle fark etmişim. Parlak mavi gözleri ve içimi eriten o utangaç gülümsemesi vardı. Gençken, gizlice benden hoşlanmasını dilemişim. Hatta belki de

Öp beni. Ama hiç öpmedi ve ben de hep bunun beni o şekilde görmediği için olduğunu düşündüm. Biz sadece arkadaşlık.

Şu anda durumun hâlâ böyle olduğundan emindim. Ve yapmak istediğim son şey aramızdaki ilişkiyi mahvetmekti. Eğer çok fazla şey söylersem ya da ne hissettiğimi görmesine izin verirsem, tüm arkadaşlığımızı riske atmış olurum. Bu da almak istediğim bir risk değildi. En azından şimdi. Hayatımdaki her şey kaos içindeydi ama Jameson sağladı. Emin ve doğrudu ve onu kaybedemezdim.

Bu yüzden şimdilik ona sıkıca sarıldım, fiziksel temastan zevk aldım - kollarımı ona dolamak için bir bahanem olduğu için sevindim. Uzun bir yol gideceğimizi umuyordum, böylece onu bırakmak zorunda kalmayacaktım.

Patika boyunca ilerleyerek ormana girdik. Ağaçların gölgesinde bile hava oldukça sıcaktı. Bir köşeyi döndüğümüzde Jameson yana doğru eğildi ve ben de hâlâ belini tutarak onunla birlikte hareket ettim.

Arazi eğimliydi ve tırmanmaya devam ettik. Aklında bir hedef var mıydı, yoksa sadece araba mı sürüyordu bilmiyordum. Bizi eve nasıl götüreceğini biliyordur diye düşündüm. Muhtemelen bu patikaları avucunun içi gibi biliyordu - kesinlikle biliyormuş gibi sürüyordu.

Bir açıklığa geldik ve yavaşladı, sonunda dört tekerlekli aracı durdurdu.

İsteksizce bıraktım ve ikimiz de ayağa kalkıp kasklarımızı çıkardıktan sonra koltuğun üzerine koyduk. Jameson'ın saçları dağınıktı ama o kadar sevimli görünüyordu ki hiçbir şey söylemedim.

"İleride patika daralıyor, o yüzden biraz yürümemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Ama şurada bir yer var, ne zamandır incelemek istiyordum."

"Tamam, hadi yapalım."

Ağzı bir sırıtışla seğirdi. Ona yaklaşmak çok cazip geliyordu. Belki kollarımı tekrar beline dolamak ama yüz yüze durmak. O ne yapardı?

Başka tarafa baktım. Muhtemelen geri çekilecek ve ne yaptığımı merak edecekti. Ama o utangaç gülümsemesi çok sevimliydi. O tatlı dudaklarını öpmek istedim. Kirli sakalını yüzümde hissetmek.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet, özür dilerim." Ona yetişmek için birkaç hızlı adım attım. "Burası kimin arazisi? Kimseye ait mi?"

"Burası artık yaşlı Jefferson Waverly'ye ait, nesillerdir onun ailesinde. Buraya gelmemi sorun etmiyor, özellikle de insanların attığı şeyleri taşıyorsam."

Patika o kadar daralmıştı ki arkasından yürümek zorunda kaldım. Hâlâ orada olduğumdan emin olmak istercesine birkaç kez bana baktı. Her seferinde tekrar önüne dönmeden hemen önce bana o küçük sırıtışını yaptı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi.

Onun hemen arkasında, neredeyse bitkilerle kaplanmış, çok eski bir araba vardı. Görebildiğim kadarıyla ellili yıllardan kalma gibi görünüyordu. Ne zamandır burada durduğunu kim bilebilirdi ki?

Jameson fırçanın bir kısmını çekti ve elini kenarlarında gezdirdi. "Şuna bakar mısın..."

"Bu buraya nasıl geldi ki?"

"Emin değilim," dedi, kaputun üzerinden daha fazla bitki kaldırarak. "Sanırım uzun zaman önce buraya çıkan bir toprak yol vardı. Şimdi aşırı büyümüş olmalı."

Eski arabanın yanında yavaş adımlarla ilerledim. Pas ve kirle benek benek olmuştu ama bazı kısımları düşünüldüğünde iyi durumda görünüyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" Ben sordum.

Ön çamurluktan bir parça sarmaşık kopardı ve pürüzsüz metali okşadı. "Bulabildiğim her şeyi söküp dükkânıma geri getireceğim. Bir sürü yolculuk gerekecek ama burada kullanabileceğim çok şey var."

"Onunla heykel yapacak mısın?"

"Kesinlikle," dedi ve sesindeki coşkuya gülümsemekten kendimi alamadım. Sesi Noel'deki bir çocuk gibiydi. "Bu harika bir keşif. Zavallı şey kim bilir ne kadar zamandır burada terk edilmiş bir şekilde duruyordu, kullanım ömrü çoktan dolmuştu. Ama onu yanımda götüreceğim ve yeni bir şeye dönüştüreceğim. Güzel bir şeye."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Bu... bu inanılmaz."

Gözlerime baktı. "Yapmayı en sevdiğim şey bu - kimsenin istemediği bir şeyi alıp ona yeni bir hayat vermek."

"Bununla ne yapacağını biliyor musun?"

Elini tekrar metalin üzerinde gezdirdi. "Sanırım pek çok şey var. Neler getirebileceğime ve dükkânda neye benzediğine bakmam gerekecek."

Eski arabayı ortaya çıkarmaya başladı; bitkileri ve sarmaşıkları geri çektik ve toprağın tozunu aldık. Orijinal renginin ne olduğunu söylemek imkânsızdı. Çok fazla kir ve pas vardı. Metalin bazı yerlerinde pasın açtığı delikler vardı ama çoğu hala pürüzsüz ve sağlamdı.

Jameson yanımda durdu ve yan kapıdaki kiri temizlerken kollarımız birbirine değdi. Bu kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Bir dal kırıldı ve sağ tarafımızdaki çalılıkta bir şey hışırdadı. Birden Jameson'ın kolları bana dolandı. Beni arabanın arka tarafına doğru çekti ve çalılıkların içine doğru çekti.

"Ne-"

"Şşş." Dudaklarıma hafifçe dokundu.

Nefesimi tuttum. Çömelmiştik, etrafımızda yapraklar ve dallar vardı. Jameson arkamdaydı, bir kolu sıkıca belime kilitlenmişti. Vücudu gergindi ve yüzü o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum.

"Jonah ve ben bir süre önce burada bir ayı gördük," diye fısıldadı, sesi kulağıma yumuşak geliyordu.

Nefesim kesildi, adrenalin dalgalanması uzuvlarımı karıncalandırdı. Bir ayı mı? Aman Tanrım. Bu hiç iyi değildi.

Hışırtı daha da arttı ve Jameson kolunu bana doladı. Bakmaya çalıştım ama arabanın arkasında saklandığımız yerden pek bir şey göremiyordum. Ayı yaklaşırsa ne yapmamız gerektiğini sormak istedim ama konuşmaya korkuyordum. Hareket etmekten korkuyordum.

Arabanın metal tavanına bir şey çarptı. İçgüdüsel olarak Jameson'a yaklaştım. Ama ses yüksek değildi, ağır bir şeyin sesi gibiydi. Daha çok bir tıkırtı gibiydi.

"Ben bir bakayım," diye fısıldadı, belimdeki tutuşunu gevşeterek, ikimiz de yavaşça doğrulduk.

Arabanın üstünden baktım ve yarı iç çekiş, yarı kahkaha olan bir nefes verdim. Şişman bir sincap tavanda oturmuş, boncuk gibi siyah gözleriyle bize bakıyordu.

"Lanet olsun." Jameson beni bıraktı ve ikimiz de kendimizi çalılıkların arasından kurtardık. "Tanrım. Bir sincap mı?"

Güldüm ve bacaklarımdaki kirin bir kısmını fırçaladım. "Sorun değil. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir?"

Başını salladı ve sincaba yan gözle baktı. "Bunun için teşekkürler, küçük dostum."

Sincap koşarak uzaklaştı, yakındaki bir ağaca tırmandı ve gözden kayboldu.

Jameson ensesini ovuşturdu. "Özür dilerim. Sanırım bu yanlış bir alardı."

Çok sevimli görünüyordu, utangaç davranıyordu, gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçekten sorun değil. Bunların herhangi birini bugün geri getirecek miyiz, yoksa geri gelmen mi gerekiyor?"

"Elimizden geleni yapmak istiyorum." Konunun değişmesiyle rahatlamış görünüyordu. "Orman yaratıkları tarafından daha fazla kesintiye uğratılmamak kaydıyla."

Çamurluklardan birini ve ön tamponu çözdü. Yan aynayı sökmesine yardım ettim ama diğer tarafa geçemedik. Arabanın çok fazla sorun çıkarmadan alabileceği bazı küçük parçalarını aldı. Sonra her şeyi römorka taşındık.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi ve geri çekilip topladıklarına baktı. "Eğlenceliydi," dedim. "Hazine avı gibi."

"Aynen öyle," dedi gülümseyerek.

Kasklarımızı taktık ve dört tekerleğe geri bindik. Ona olabildiğince yaklaştım ve kollarımı beline doladım. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Ellerimin karın kaslarında gezinmesine izin verdim. Kalçalarımı onunkilerin arkasına bastırdım. Şansım varken onu hissedebilmek için.

Çok geçmeden ahırına dönmüştük ve durdu. Ayağa kalktım ve kaskımı çıkardım, sonra saçlarımı savurdum.

Kafamı kaldırdığımda Jameson beni izliyordu ama hemen gözlerini kaçırdı.

O kadar çok şey hissediyordum ki, takip etmek zordu. Harika bir öğleden sonra geçirmiştım. Ama onunla birlikteyken her zaman harika vakit geçirirdim. Ve şimdi, kötü bir ilişkiden kurtulmuşken, duygularımı kontrol altında tutmak her zamankinden daha zordu. Kaskımı aldı ve kendimi ona doğru fırlatmak istedim. Kollarımı boynuna dolamak ve onu öpmek. Şansımı denemek.

Kaskı yere bıraktı ve durakladı, gözleri yüzümdeydi. Kısa bir an için onun da aynısını yapmak istediğini düşündüm. Belki o da beni istiyordu. O da benimle aynı duygularla mı boğuşuyordu? Daha fazlası için çaresiz ama iyi bir şeyi mahvetmekten mi korkuyordu? Bunun bir hata olmasından mı korkuyordu?

Lütfen, Jameson. Yap şunu. Öne çık ve benimle yarı yolda buluş. Sonra öp beni. Öp beni ve kalmamı söyle.

Ama ensesini ovuşturdu ve ellerini ceplerine soktu. "Bunların hepsini dükkâna götürebilirim."

"Doğru ya," dedim hayal kırıklığımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak. "Yardım istemediğine emin misin?"

"Hayır," dedi. "Umarım iyi vakit geçirmişsindir."

"Geçirdim. Beni sincaptan kurtardığın için
teşekkürler."

Güldü ve başını salladı. "Her zaman."

Bir an birbirimize baktık ve yine aynı şey oldu. Gözlerindeki o parıltı.

Ama onu gördüğümü sandığım anda kayboldu.

"O halde işine dönmene izin vermeliyim," dedim. "Güle güle,
Jameson." "Güle güle, Leah Mae."

Gülümsedi -o çok sevdiğim sevimli utangaç gülümsemesi- ve beni izledi.

Git.

LEAH MAE

"**D**addy," dedim arabamdan inerken. "Şu haline bak."
Ön verandadaki sallanan sandalyesinden bana gülümsedi.
"Merhaba, günışığım."

"Bugün çok daha iyi görünüyorsun," dedim.
Cildi sağlıklı bir renkteydi, dudakları artık mumsu ve mavimsi değildi.
Ellerini karnına dayayarak ileri geri sallanıyordu.
"Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Ve verandada oturmak için güzel
bir gün." "Öyle," dedim ve ona katıldım, yanındaki banka oturdum.
Sallanan sandalye.

Sol elime bakabilmek için biraz eğildi. "O parmağında yüzük yok mu?"
"Kontrol etmeyi bırakabilirsin," dedim. "Neredeyse bir ay oldu.
Kelvin'le tekrar bir araya gelme riskim yok. Güven bana."

Kıkırdadı. "Biliyorum, sadece seninle dalga geçmeyi seviyorum.
Eşyalarını sana göndermesini sağlayabildin mi?"

İçimi çektim. Kelvin'in bana eşyalarımı göndermesini sağlamaya
çalışıyordum - çok fazla eşyam olduğundan değil. Hep çok seyahat ettiğim
için kendime ait pek bir şey biriktirmemiştim. Dairemizdeki eşyaların çoğu
Kelvin'e aitti. Ama yine de eşyalarımı geri istiyordum.

"Etrafından dolaşıp asistanıyla konuşmaya karar verdim," dedim.
"Sanırım o ayak sürümeye devam etse bile bu işi halledecektir."

"Sözlerimi bir kenara yaz tatlım, seni kendisine geri döndürmeye
çalışıyor," dedi. "Eşyalarını rehin tutuyor."

"Belki," dedim. "Ama işe yaramayacak."

"İşte benim kızım," dedi gülümseyerek. "Söyle bakalım, Jameson Bodine ile aranızda neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Biz sadece arkadaşız." "Öyle mi?" diye sordu.

Kucağımdaki ellerime baktım. Kelvin'den ayrıldığımdan beri Jameson'la aramızda hiçbir şey değişmemişti. İkimiz de bekâr olduğumu biliyorduk. Hâlâ birlikte vakit geçiriyorduk, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ama Jameson benimle daha *az* ilgileniyor gibiydi, daha çok değil. Kesinlikle arkadaşlıktan fazlasını istiyormuş gibi davranmıyordu.

Hiç yoktan iyiydi - Jameson'ın hayatımda olmasını seviyordum - ama aynı zamanda zordu. Onunla vakit geçirmek harikaydı ama bu karşılıksız aşk kalbimi acıtıyordu.

"Evet, baba, öyle," dedim.

Son birkaç haftayı Betsy ile birlikte babamın evinin etrafındaki projelerde çalışarak geçirdim. Bahçeyi daha iyi bir hale getirdik ve içeride birkaç şeyi tamir ettik. Scarlett gelip verandanın ve merdivenlerin sarkan tahtalarını değiştirmişti. Sonra her şeyi yeniden boyadım. Harika görünüyordu.

Babamla birlikte olmadığım zamanlarda -ya ona eşlik ediyor ya da evde ona yardım ediyordum- Jameson'la ya da kızlarla birlikteydim. Scarlett, Cassidy ve hatta June beni aralarına kabul etmişlerdi. Birkaç kez bir şeyler içmek ya da kahve içmek için dışarı çıkmıştık. Scarlett beni kanatları altına almaya ve bekâr hayatına -ve Bootleg'deki hayata- geri dönmemi kolaylaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Telefonum çaldı ve kimin aradığını görmek için kontrol ettim. "Özür dilerim, buna cevap vermem gerek. Evelyn Peters, avukatım."

"Kulağa uğursuz geliyor," dedi.

"Umarım değildir. Hemen döneceğim."

Kelvin'den ayrıldıktan sonra Evelyn'i kontratımla ilgili yardımını almak için aramıştım. Yeni bir temsilci bulmama yardımcı olmak için sektördeki bağlantılarına ulaşmayı teklif etmişti, bu yüzden iyi haberleri olmasını umuyordum. Kalktım ve telefona cevap vermek için arabama doğru yürüdüm.

"Merhaba Evelyn," dedim cevap verdiğimde.

"Leah," dedi. "Amerika'nın en az sevdiği reality TV yıldızı nasıl?"

İnledim. "Sen hatırlatana kadar iyiydim."

Güldü. "Sanırım her türlü basının iyi basın olduğuna inanıyorsanız, çok iyi durumdasınız."

"Buna inanıyor musun?" Ben

sordum. "Hayır."

Evelyn'in açık sözlü dürüstlüğünü her zaman takdir etmişimdir. "Ben de öyle."

"Bir iyi bir de kötü haberim var," dedi. "İyi haber şu ki, Crown Yetenek Ajansı sizi temsil etmekle ilgileniyor."

"Vay canına, bu iyi haber," dedim. "Kötü haber ne?"

"Buraya gelmen gerekiyor," dedi. "Yarın, yani Cuma sabahı onlarla buluşabilirsin."

"Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi gibi," dedi. "Crown Talent büyükler liginde, Leah. Onlarla başka bir şansın olmayacak."

"Evet, biliyorum. Sadece bu kadar kısa sürede oraya gelmem gerektiğini beklemiyordum."

"Radyatör Springs'te meşgul müsün?" diye sordu.

"Bootleg Springs," dedim gülererek. "Ve bu o değil. Bu sadece... beklenmedik bir şey."

"Leah, menajerinle ayrıldınız, dolayısıyla ajansınızı kovdunuz, bu da sizi temsilsiz bıraktı," dedi. "Medyada senden nefret ediliyor, ancak dizi drama sayesinde olağanüstü bir performans sergiliyor. Bu arada bunların ne kadarı gerçek? Kayıt dışı."

"Hepsi sahte," dedim. "Brock Winston'la yatmadım. Ve nasıl balık tutulacağını biliyorum."

"Düşündüm. Ama asla bilemezsin. Yıllar boyunca pek çok saçmalık gördüm." "Eminim görmüşsündür," dedim. "Bir şey söyleyememekten yoruldum."

Ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Gerçeği sosyal medyada neredeyse kaç kez paylaştığımı size anlatamam."

"Tanrım, Leah, bunu yapma," dedi. "Güven bana, Verity Studios'a karşı sözleşme ihlali davası açmak istemezsin. Seni diri diri gömerler."

"İtibarım zedelendi," dedim. "Ülke benden resmen nefret ediyor."

"Gururunuz hayat birikiminize değer mi? Burada bahsettiğimiz şey bu. Seni mahvedecekler. Çeneni kapalı tut ve parmaklarını o tuşlardan uzak tut. Crown'la anlaştığınızda, hasar kontrolü için halkla ilişkileri devreye sokacaklardır. Uzun vadede, muhtemelen iyi olacaksın."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de hoşuma gitmemişi. "Evet, anlıyorum." "Güzel. Sana yarın için bir uçak bileti ayırtma cüretini gösterdim."

dedi. "Saat erken ve Washington Dulles'tan kalkıyor. Bu gece arabayla gidip bir otelde kalmak isteyebilirsiniz."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim.

"Teknik olarak asistanım yaptı. Ama şu anda tek başına çalıştığını göz önünde bulundurarak senin işini kolaylaştırabileceğimi düşündüm."

Belki de buna sinirlenmemeliydim ama Kelvin olmadan çaresiz olduğumu düşünmesi hoşuma gitmemişti. "Yardımanız için minnettarım ama bir acentem olmaması uçuş rezervasyonu yapamayacağım anlamına gelmez."

"Tamam, Leah Larkin büyük kız külotunu giymiş," dedi ve sesindeki mizah notuyla rahatlardım. "Not aldım, aferin sana. Kişisel bir not olarak, nasılsın?"

"Ben iyiyim, sanırım. Dürüst olmak gerekirse, sözde oral seks olayından beri diziyi izlemedim. Ve internetteki tüm konuşmaları görmezden gelmeye çalışıyorum."

"Hiçbirini okuma," dedi. "Eninde sonunda geçecek ve bu arada sadece kendine işkence edeceksin."

"Biliyorum," dedim. "Ve Kelvin'den ayrılmanın beni zor durumda bıraktığının farkındayım, ama işim bitmişti."

"Tatlım, kendini bana haklı çıkarmak zorunda değilsin," dedi. "Kelvin'i hiç sevmedim. O ucuz orospu çocuğuyla evlenmediğin için mutluyum."

Güldüm. Açık bir dürüstlük. "Teşekkürler, sanırım?"

"Keşke benim oğlum da senin kitabından bir sayfa alsa ve kafasını kışından çıkarsa," dedi. Oğlu benim yaşımdaydı ve sürekli onun kötü ilişki seçimlerinden yakınıyordu. "Yemin ederim Leah, eşcinsel olması umurumda değil ama senden daha kötü bir erkek zevki var. Heteroseksüel olmaması çok kötü. İkiniz birlikte harika olurdunuz."

Tekrar güldüm. "Çok kötü. Ama teşekkürler."

"Asistanım uçuş bilgilerinizi e-postayla gönderecek,"

dedi. "Tamam. Teşekkürler, Evelyn."

"Bir şey değil."

Telefonu kapattım ve uzun bir nefes aldım. Los Angeles'a dönecektim. Bunun olacağını biliyordum. Evelyn haklıydı, yeni bir temsilciliğe ihtiyacım vardı ve Crown Talent Agency en iyilerden biriydi. Evelyn'in pek çok tanıdığı olmasına rağmen benimle görüşmek istemelerine şaşırmıştım. Belli ki bazı torpilleri vardı.

Los Angeles'a bir son dakika yolculuğu ideal değildi ama dünyanın sonu da değildi. Ajansla görüşecek, Kelvin'le olan kontratımla ilgili yarım kalan yasal işlerin halledildiğinden emin olacak ve sonra...

Sonra ne olacak? Bootleg'e geri mi döneceksin?

İş bulup bulamayacağım iş programıma bağlıydı. Başka bir ajansla anlaşmak bana modellik, oyunculuk ya da başka bir iş bulacaklarını garanti etmiyordu. Her şey belirsizdi. Yaşayacak kalıcı bir yerim ya da uzun vadeli bir planım yoktu. Her şeyi çözmem gerekiyordu ve Bootleg Springs'in bunların arasında nasıl bir yeri olduğunu bilmiyordum.

Jameson'ın bunlara nasıl dahil olduğunu bilmiyordum.

Jameson. Ondan ayrılma düşüncesi beni biraz hasta etti. Eserinin nasıl gittiğini görmek için dükkânına uğrayamayacaktım. Onunla sandviç yemek için buluşup onları göle götüremezdim. Hurda avına çıkabilir ya da bulduğu eski arabayı parçalamasına yardım edebilirdim.

Hâlâ görüşmeye devam edebilirdim ve kesinlikle görüşecektim. Gençliğimizde olduğu gibi arkadaşlığımızın kaybolup gitmesine izin vermeyecektim. Ama onu her zaman görememe fikrinden nefret ediyordum.

Numarasını buldum ve ona bir mesaj gönderdim.

Los Angeles'a dönmem lazım. Uçak sabah kalkıyor. Bu gece Washington'a gidip bir otel tutacağım.

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu.

Jameson: Bunu duyduğuma üzıldüm. Gitmen uzun sürecek mi?

Ben: Emin değilim. Birçok şeye bağlı.

Bir uzun duraklama daha.

Jameson: Seni bırakmamı ister misin?

Ben: Teşekkürler, ama yine de bu kiralık arabayı iade etmek zorundayım.

Jameson: Tamam, sadece teklif edeyim dedim.

Başka ne söylemem gerektiğini düşünerek alt dudağımı çiğnedim.

Oraya vardığımda sana mesaj atarım.

Jameson: Lütfen yap.

Ben: Her şey için teşekkürler. Çok

eğlendim. **Jameson: Ben de. Yakında**

konusuruz. *Ben: Tamam*

Söylemek istediğim milyonlarca şey daha vardı ama söylemedim. Telefonumu yere bıraktım ve babama haberleri vermek için arabadan indim. Bir otel odası bulmam gerekiyordu. Kulübeye dönüp eşyalarımı toplamalıydım. Scarlett'e gideceğimi haber vermeliydim. Ve yarın uzun bir seyahat günüm vardı.

JAMESON

A Ve bir anda gitmişti.
Leah Mae bana gideceğini söyledikten sonraki sabah erkenden bir yaz yağmuru fırtınasına uyandım. Çok u y g u n d u . Gökyüzü Gri bulutlarla kaplıydı ve çatıya su vuruyordu. Pencerelelerden aşağıya doğru akıyordu. Hava ruh halime uyuyordu.

Jonah kahvaltıdan önce beni bir antrenmana sürükledi. Ben sessizdim, o da soru sormadı. Jonah böyle iyiydi. Ne zaman konuşmak istemediğimi anlıyor gibiydi. İşim bitince atölyeme gittim. Bugünkü eserim üzerinde yapmak istediğim çalışmaya iyi bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm.

Telefonum çaldığında daha yeni başlamıştım. Arayan Deanna'ydı. "Selam Dee," dedim.

"Günaydın," dedi. "Parça nasıl gidiyor?"

Heykelimin etrafında yavaş bir daire çizdim, yüzümün buruştuğunu görmediği için mutluydum. Bazı kısımları iyi gidiyordu ama eksik olan bir şey vardı ve ne olduğunu bulmakta zorlanıyordum.

"İyi görünüyor."

"Bana birkaç resim gönderecek misin?" diye sordu. "Hayır."

İnledi. "Jameson, iyi bir ilerleme kaydettiğine inanmadığımdan değil, ama..."

"Ama sen bana inanmıyorsun."

"Yanlış a n l a m a y ı n ama ben hayatımı sanatçılarla çalışarak kazanıyorum," dedi. "Yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve öğrendim ki

teslim tarihlerine uyma konusunda sanatçının sözüne güvenmemek gerektiğini zor yoldan öğrendim."

"Tamam, bir resim göndereceğim." Telefonu uzattım ve kamerayı açmak için ekrana dokundum. Daha bitmiş görünmesini sağlayacak bir açı buldum, hızlıca bir fotoğraf çektim ve Dee'ye mesaj attım. "Anladın mı?"

"Bekle."

Ani bir sinir patlaması yaşadım. Eserlerimi bitmeden insanlara göstermekten nefret ediyordum. Bazı açılardan, çalışmalarımı göstermekten nefret ediyordum. Onu saklamak ve kendime saklamak istediğimden değil. Ama yarattığım şeyi göstermek beni her zaman çok yoğun bir şekilde savunmasız hissettiriyordu. Bu çığlıkla nasıl başa çıkacağımdan asla emin olamadım.

"Vay canına, bu beklediğimden farklıymış," dedi. "Ama çok güzel."

Boynumun arkasını ovuşturdum ve ayaklarımın üzerinde kaydım. "Evet, sanırım ilerliyor."

"Dışarıda buna ilham veren her ne yapıyorsan, devam et," dedi. "Bu daha önce yaptığın hiçbir şeye benzemiyor ama Jameson, inanılmaz olacak. Bunu şimdiden görebiliyorum."

"Teşekkürler, Dee. Minnettarım."

"Tamam, seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım," dedi. "Charlotte'taki açılış törenini de unutma."

"Evet, biliyorum."

"Bu kadar heyecanlı görünme," dedi gülerek. "Ve işinin başına dön."

"Evet, hanımefendi."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu arka cebime koydum. Heykele bakmaya devam ettim.

Bu müşteri için yapmayı planladığım şey bu değildi. Bu komisyona başladığımda aklımda daha soyut bir şey vardı. Dekoratif ve güzel ama daha az organik olacak bir ifade parçası. Önünde duracağı bina gibi daha modern.

Ama Leah Mae'yi o programda birkaç kez izledikten sonra, kafamdan o görüntüyü atamamıştım - bir kafese kapatılmış Leah Mae. Parmaklıklar ardında, ışığı sönmüş bir melek. Başka bir şeye konsantre olmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek gördüğüm buydu. Elleri parmaklıkları kavramış, kanatları titreyen güzel bir melek.

Ama bir şeyler eksikti ve ne olduğunu bilmiyordum. Bu beni biraz çıldırtıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum - başka türlü bitmiş görünmeyecekti - ama eksik unsurun ne olduğunu bilmiyordum.

Dee'nin güvencesi biraz yardımcı oldu ama yine de bu konuda endişeliydim. Çok kişiseldi. İşime her zaman kendimi katardım, ama bu farklıydı; saf ve gerçektir.

Leah Mae'ye göstermek çok korkutucuydu. Onun ne olduğunu anlayabileceğinden çok korkuyordum - onun olduğunu. Bitmemiş parçanın etrafında yürüdü ve gözlerinde tanıma gördüğüme yemin edebilirdim. Hatta belki de anlamıştı. Sanki o da benim gibi hissediyordu. Sanki yarattığım şeyi hissediyordu ve eserde kendini görebiliyordu.

Ama yine Leah Mae'yi düşünmeye başladım. Onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım ve işe koyuldum.

Öğleden sonra mola vakti gelmişti. Ayrıca nalburdan bazı şeylere ihtiyacım vardı, bu yüzden temiz kıyafetlerimi giydim ve şehre gittim.

İşim dikkatimi dağıtmadan aklıma gelen ilk şey Leah Mae oldu. Dün mesajını aldığımdan beri onun için kendimi paralıyordum. Hayatta şansınızı denemek zorunda olduğunuz zamanlar vardır. Bir durumu -ya da bu durumda bir kızı- yakalamanız ve risk almanız gerekir. Ve ben almamıştım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermiştim ve artık şansım yoktu.

Uzun süredir bekâr olmaması önemli değildi. Ya da Bootleg'de daha uzun süre kalacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Bunların beni durdurmasına izin vermemeliydim. Belirsizlikler vardı ama onların beni alt etmesine izin vermiştim. Bunun için kendimi tekmeleyebilirdim.

Kaç kez yaptığım işi bırakıp onu öpebilirdim ki? Geçen ay boyunca birlikte yeterince zaman geçirmiştik, düzinelerce fırsatım olmuştu. Gözlerimizin buluştuğu ve ikimizin de sessizleştiği pek çok an.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu *öpmeyeceğimi* umuyor da olabilirdi. Belki de arkadaş olarak daha iyi olacağımıza çoktan karar vermişti ve onu öpmem büyük bir hata olurdu.

Hâlâ keşke bu riski alsaydım diyorum.

Kasabaya doğru ilerlerken ellerim direksiyona sıkıca yapışmıştı. Ne kadar çok düşünürsem, kendime o kadar çok kızıyordum. Babamın

ses kafamın içinde yüksek sesle yankılandı. Bana çok hassas olduğumu söylüyordu. Sertleşmem gerektiğini. Belki de bu konuda haklıydı.

Kasabaya girdim, Rusty Tool'a doğru gidiyordum. Tam otoparka girmek üzereydim ki yolun ilerisinde bir şey gözüme çarptı. O olamazdı - bir şeyler görüyor olmalıydım- ama yine de devam ettim.

Güneş şapkasının altından sarkan dalgalı sarı saçlar. Bol mavi bir elbisenin üzerinde kot ceket. Uzun, zarif bacaklar. Bir çanta tutan narin eller. Bana doğru döndü ve aman Tanrım, bu oydu.

Birinin arkandan gelip gelmeyeceğini umursamadan caddenin ortasında durduğumda lastiklerim kaldırımda gıcırdayarak ilerliyordu. Etrafımdan dolaşabilirlerdi. Kamyonetim hâlâ çalışır durumdayken kapıyı açtım ve dışarı atladım.

Ben ona doğru yürürken Leah Mae'nin gözleri büyüdü. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ben görevde olan bir adamdım ve bu sefer başarısız olmayacaktım.

Tek kelime etmeden bir elimi beline doladım ve diğer elimle yanağını kavradım. Ve onu öptüm.

Dudakları her zaman hayal ettiğim kadar yumuşak ve tatlıydı. Benimkilere karşı uysal ve teslimiyetçiydi. İlk başta öpücüğüm sertti, ağzım onunkine karşı kararlı ve güçlüydü - elim onu bana karşı sıkı tutuyordu. Kendimi sattım. Tüm kartlarımı masaya koydum.

Nefes nefese kaldı ve sertleşti ama bir kalp atışı içinde gevşedi, vücudu bana karşı yumuşadı. Dudaklarımı hareket ettirdim, onunkileri daha fazla yakaladım. Başlarımız eğildi ve öpücüğümdeki çaresizlik, tatlılık ve tutkunun bir karışımına dönüştü. Nazık bir yumuşaklık ve kalp atışlarını hızlandıran bir yoğunluk.

Etrafımızda bir şeyler oluyordu; sesler, ayak sesleri. Ama onlara aldırış etmedim. Artık onu öpmeye başlamıştım, durmamın imkânı yoktu. Kimin gördüğü ya da kasabanın ne kadar konuştuğu umurumda değildi. Bu benim anımdı, bizim anımız. Bunun için çok uzun süre beklemiştim.

LEAH MAE

J

Ameson Bodine beni öpüyordu.

Hayır, sadece öpmek değil. Beni eritiyor. Dizlerimi güçsüzleştiriyor ve bacaklarımı titretiyordu. Düşünemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Ve tam da daha iyi olamayacağını düşündüğümde-

Bu anın mükemmelliğin eşiğine geldiğini anlayınca diliyle dudaklarımı ayırdı ve öpücüğü daha da derinleştirdi.

Kadifemsi dilinin okşaması sihir gibi geldi ve kıvılcımlar tenimde dans etti. Etrafımda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki bundan önce, Jameson'ın zihnimi uyuşturan öpücüğünden önce hiçbir şey var olmamış gibiydi.

Kollarımı omuzlarına doladım ve kendimi ona doğru bastırdım. Onu her şeyimle öptüm.

Yavaş yavaş, öpücüğü derinden sığlığa doğru götürdü. Dillerimizin yavaş dansı, yumuşak dudaklara karşı hafif öpücüklere dönüştü. Parmakları yanağımı okşadı ve güçlü kolu beni sıkıca tuttu.

Ağzlarımız ayrıldı ama yakın durduk, burunlarımız birbirine sürtündü.

"Gittiğini sanıyordum," dedi, sesi kısıktı.

"Geri geldim."

Beni tekrar öperek içeri girdi ve şapkam arkamdan düştü.

"Leah Mae, ne olduğunu ya da neden geri döndüğünü bilmiyorum," dedi yanağımı tekrar okşayarak. "Ama seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

"Ne oluyor Bodine?" diye seslendi sokaktan bir ses. "Çek şu lanet kamyonunu."

Jameson gülümsedi ve omzunun üzerinden "Bir saniye bekle" diye seslendi. Bana döndü ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi, dokunuşu beni titretti. "Benimle gelir misin?"

Evet demeye çalıştım ama sesim çıkmadı, ben de sadece başımı salladım.

Elimi sıktı ve beni kamyonetine götürdü. Sokağın ortasına park edilmişti, hâlâ çalışır durumdaydı ve sürücü tarafındaki kapısı sonuna kadar açıktı. Hayal meyal, sokaktaki insanların bizi izlediğinin farkındaydım. Ama düşünmek zordu. Jameson az önce beni öpmüştü ve başım dönüyordu.

Kamyonetine bindik ve kısa mesafeyi kumsala doğru sürdü. Bütün gün aralıklarla yağmur yağmıştı ve bulutlar hâlâ gökyüzünde asılı duruyordu. Göl ıssız görünüyordu.

Jameson arabayı park etti ve motoru kapattı. Yüzü bana dönük olacak şekilde yer değiştirdi. "Tanrım, Leah Mae, söyleyecek bir şeyim var ama şu anda tek yapmak istediğim seni tekrar öpmek."

Neredeyse kendimi ona doğru fırlattım ve beni kucağına çekti. Ağızlarımız birbirine karıştı, ıslak ve ısrarcıydı. Dili dudaklarımdan arasından geçerken ellerini saçlarımda gezdirdi.

Bacaklarım onun kucağındayken elbisem yukarı kalkmıştı ama -her zamanki centilmenliğiyle- Jameson ellerini saçlarımda tuttu. Beni derin ve yavaş öptü. Hevesli ama telaşsızdı. Sanki her öpücük zevk almak içindi. Tadını çıkarmak için.

Yağmur yumuşak bir serenatla pencereye vuruyordu. Elleri sırtımı okşadı ve ben onun kucağında kaydım. Vücudum onun için yanıp tutuşuyordu, içimin derinliklerinde bir özlem vardı. Meme uçlarım göğsüne değiyor, sütyenimin ince kumaşında karıncalanıyordu. Ellerini üzerimde görmek istiyordum; sıcak tenini tenime değdirmesini. Centilmen tavırlarını unutmasını ve kıyafetlerimi tam burada yırtıp atmasını istiyordum.

Yüzüme tekrar, nazikçe dokundu ve gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi.

"Oh, sevgilim," dedi, sesi nefes nefese ve alçaktı. "Seni çok uzun zamandır öpmek istiyordum."

"Ben de," diye nefes aldım.

Ağzı bir sırıtişla kapandı. Gülümsemesini çok severdim. "Şimdiye kadar çoktan gitmiş olursun sanıyordum," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Uçakta olmam gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Bu sabah uyandım ve kendime ne yaptığımı, bunu neden istediğimi sordum. Bir sonraki adımda nereye gideceğime o kadar odaklanmışım ki, oraya en başta neden gitmek istediğimi sormayı unuttum. Daha iyisini bilmeyen, bu hayalin gerçekte neye benzediğini bilmeyen bir çocuğun hayalini kovalıyordum. Ve bu çılgınca, çünkü yedek bir planım yok. Hayatımda ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu doğrudu. Kendimi hiç bu kadar başıboş hissetmemiştim. Ama uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissediyordum.

"Yani her şeyden vaz mı geçiyorsun?" diye sordu. "Artık modellik ya da oyunculuk yok mu?"

"Evet desem deli olduğumu düşünür müydün?" "Neden öyle düşünüyüm ki?"

"Sanırım... Diğerlerinin ne diyeceğini biliyorum." Kelvin'i kastetmişim ama onun adını söylemek istemedim. Burada, şu anda değil. "Artık bırakamayacak kadar çok çalıştığımı söylerlerdi. Bu şovun daha büyük bir şey için sadece bir basamak olduğunu ve bir hevesle her şeyi bir kenara atacağımı söylerlerdi."

Jameson gözlerimin içine baktı. "Bu bir heves mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Onların oyununu oynamak zorunda kalırsam olmak istediğim kişi olabileceğimi sanmıyorum. Zaten kendimden çok fazla ödün vermek zorunda kaldım. Bugün Los Angeles'a gitsem -aynı yolda ilerlemeye devam etsem- yolun sonunda kim olacağımdan emin değilim. Şimdi hangi yoldan gideceğimi bilmiyorum. Sadece bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi, parlak mavi gözleri hâlâ benimkileri tutuyordu. "Teşekkür ederim." Alt dudağımı dişledim.

"Dinle," dedi saçlarını yüzümden geriye doğru tarayarak. "Her şeyin havada kaldığının ve bundan sonra nereye gideceğinden emin olmadığının farkındayım. Ama sana sormam gereken önemli bir şey var."

"Tamam."

"Leah Mae, benim kızım olup olmayacağını merak ediyorum."

Kalbim göğsümün içinde eriyerek küçük bir pelte birikintisine dönüştü. "Senin kızın mı?"

"Biliyorum, kulağa aptalca geliyor," dedi. "Artık çocuk değiliz. Ama yine on altı yaşında olduğumuzu düşün. Sen yaz için buradasın, babanla kalıyorsun. Suyun kenarındayız ve sen o pembe ve sarı mayoyu giyiyorsun. Öğle yemeğinden beri yüzdüğümüz için saçların ıslak ve güneş o küçük tatlı burnundaki çilleri öpmüş."

"O günleri hatırlıyorum."

Başını salladı. "Bunu o zaman yapmalıydım ama yapmadım. O yüzden şimdi yapıyorum. Ne diyorsun, sevgilim? Kal. Kal ve benim kızım ol."

Alnımı onunkine yasladım. "Memnuniyetle senin kızın olurum, Jameson Bodine."

Dudaklarımız tekrar bir araya geldi, çok sıcak ve yumuşaktı. Öpücükleri sihir gibiydi.

Ayrıldığımızda, "Seni görmeye geliyordum," dedim. Los Angeles'a gittiğime inanmasına izin verdiğimi düşünmesini istemedim. "Sana sürpriz yapmak istedim ve yanıma tatlı bir şeyler almak için kasabada durdum. Sonra sen geldin ve işte buradayız."

"İşte geldik."

Gülümseyerek başımı salladım ve onu tekrar öptüm. Öpüşmek güzeldi. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Jameson'ın da istediğini söyleyebilirim.

Kamyonetinin ön koltuğunda sanki yeniden gençmişiz gibi öpüştük. Sanki o yaz gerçekten on altı yaşındaymışız ve son on iki yılın hiçbirini yaşamamış gibi. Bavulların ve kalp kırıklıklarının yükünü taşıyan yetişkinler değildik. Ailelerin, kariyerlerin ve zor seçimlerin stresini taşıyan yetişkinler değildik. Biz sadece yağmurlu bir yaz öğleden sonrasında bir kamyonetin ön koltuğunda öpüşen, birbirleri için biraz deli olan iki çocuktuk.

Hiç bitmemesini diledim.

Ağzının benimkine dolanması hatırlayabildiğim her şeyden daha iyi hissettirdi. Daha önce de öpülmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Bu, ılık yaz güneşi ve tatlı çayın hoş bir şekilde dağınık bir çene, yumuşak dudaklar ve çok yetenekli güçlü ellerle sarılmış haliydi. Bana dokundu ve okşadı. Tüm soruları ve belirsizlikleri öpüp yok etti.

Ve o kısa an için her şey mükemmeldi.

LEAH MAE

I Mutfak için aldığım resmi eğerek düz durmasını sağladım. Ahşap kalaslardan yapılmıştı ve üzerinde rustik beyaz harflerle *Home Sweet Home* yazıyordu. Daisy'nin penceresinde görmüştüm.

Ev Mobilyaları ve kalbimi o kadar çok etkilemişti ki gidip satın almıştım.

Yaşadığım herhangi bir yer bana evim gibi gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Aslında yaklaşık on iki yıl olmuştu ve o ev, Bootleg Springs'te, göl kenarındaki küçük kulübeme arabayla beş dakikalık mesafede değildi. Annemle babam ayrılmadan önce yaşadığım ev, bana gerçekten evim gibi hissettiren son yerdı. Babam o evi yıllar önce satmış ve şu anda yaşadığı küçük evi satın almıştı. Onun için bakımı daha kolaydı ve orada yalnız yaşadığı için daha fazla odaya ihtiyacı yoktu.

Annemin Florida'daki evi bir çeşit yuva olmuştu. Ama kendi tarzında, geçici hissettirmişti. Sanki buraya dönüp babamla kalabileceğim yazlar arasında zamanımı bekliyormuşum gibi.

Modelliğe başladıktan sonra çoğunlukla otellerde ya da çok az tanıdığım oda arkadaşlarımla ucuz dairelerde yaşadım. Kelvin'in yanına taşınmıştım ama burası hep onun evi gibi gelmişti, bizim değil. Kesinlikle benim değil.

Dün babamın evine gelen kutu yığınının bir göz attım. Kelvin'in asistanı bana yardım etmiş, onları buraya getirtmişti. Nerede olacağımdan emin değildim, bu yüzden onları babamın evine göndermiş ve ben de buraya getirmiştım. Son taşınmamızdan beri hâlâ kutuluydular. Kelvin hiçbirini açmamıştı.

Bu kulübe tam olarak benim değildi ama Scarlett'ten tatil için değil, uzun vadeli olarak kiralamıştım. Bir süre Bootleg'de kalmak istediğimi duyunca çok heyecanlanmıştı. Jameson ve benim hakkımda tam olarak ne bildiğinden emin değildim ama dün evrak işlerini halletmeye geldiğinde yüzü gülüyordu.

Hayatımda garip bir yerdeydim, geleceğin benim için ne getireceğini bilmiyordum. Uzun yıllarımı bir hayalin peşinden koşarak geçirmiştim. Ama bu rüya onarılamayacak kadar lekelenmişti. Doğru şeyi yaptığım konusunda şüphelerim yoktu. Sadece bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Yeniden başlama -hayatım için yeni bir yol bulma- ihtimali hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Bir süreliğine geçinecek kadar birikimim vardı ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Ve babamın iyi olacağından emin olmak istiyordum. Düşünmem gereken çok şey vardı.

Ama küçük bir mola vermeyi ve sadece olmayı göze alabildiğim için minnettardım. Burada, dış dünyanın tüm çılgınlıklarından uzak bir yerde yaşıyordum. Dedikoduları görmezden gelebildiğim ve insanların beni gözden düşmüş bir reality TV yıldızı olarak görmediği bir yerde.

Jameson Bodine'in kızı olduğum yer.

Onu düşündükçe kalbim çarpıyor, midem bulanıyordu. Beni sokakta, kamyonetinde ve kapımda öpmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Bana sevgilisi olmamı teklif ettiğinde neredeyse ölüyordum. Birinin bana söylediği en tatlı şeydi.

Ve Jameson'ın kızı olmak? Evet, lütfen. Hepsini ve daha fazlasını alırım, çok teşekkür ederim.

Küçük bir kızken Jameson Bodine'e biraz aşık olmuşum. O benim en iyi arkadaşımken, resim yapmayı ve bir şeyler inşa etmeyi seven sessiz bir çocukken. Oyuncaklarını parçalara ayırır ve yeni bir şeyler yapmak için onları tekrar yapıştırırdı. Etrafındaki dünyayı sessizce gözlemler, kimsenin fark etmediği şeyleri fark ederdi.

Şimdi ona biraz daha aşık oluyordum. Kırılmış ve atılmış şeylerde güzellik gören adama. Sessiz inatçılığıyla tutkusundan bir kariyer inşa eden adama. Jameson sadık ve nazik bir adam olarak büyümüştü. Ailesini seven ve sevdiği insanları koruyan biri.

Jameson'ın, bu yumuşak kalpli ve güçlü ruhlu adamın -Beni sevme ihtimali başımı döndürmeye yetti.

Dış dünyaya göre hayatım muhtemelen bir karmaşa gibi görünüyordu. İnsanlar beni duyduğum her sosyal medya platformunda yerden yere vuruyordu ve muhtemelen

yapmadıklarımın hepsi. Gösteriden kareler mem haline getirilmişti - hiçbiri övgü dolu değildi - ve dedikoduların hepsi beni *Roughing It* kabinindeki kötü adam olarak gösteriyordu.

Şimdilik hepsini görmezden geldim. Instagram hariç her şeyi telefonumdan kaldırdım ve onu da sadece dün gece yediğim dev dilim çikolatalı pasta gibi şeylerin fotoğraflarını paylaşmak için kullandım. Ya da kovboy çizmelerimle mükemmel görünen bir elbiseye dönüştürdüğüm flanel gömlek gibi.

İnternetteki dedikodular ve yorumlar sadece kendimi kötü ve küçük hissetmeme neden oluyordu. Bu yüzden hiçbiri yokmuş gibi davrandım. Bir noktada hepsiyle başa çıkmak zorunda kalacağımı biliyordum. *Roughing It'in* sezonunu bitirmek için stüdyoya karşı hala sözleşmeden doğan yükümlülüklerim vardı. Ama o zamana kadar bir süre daha Bootleg'in mutluluğu içinde yaşayacaktım.

Telefonum çaldı ve dış dünyadan gelen bu istenmeyen davetsiz misafir karşısında burnumu kırıttırdım. Arayan Kelvin'di. Nişanımızı bozduğumdan beri birkaç kez mesaj atmış ve aramıştı. Çoğunlukla temsilciliğim olmadığı gerçeğinden bahsediyor ya da beni başka bir reality şova katılmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Alo?"

"Leah," dedi, "cevap vermene çok sevindim."

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek," dedi. "Burada çıldıracağım."

"Size daha önce de söyledim, ajansınızda kalmayacağım ve o şovu yapmayacağım."

"Peki, tamam," dedi. "Konuşmamız gereken konu bu değil. Bizim hakkımızda konuşmalıyız."

Gözlerimi devirmiştim. *Şimdi de* bizim hakkımızda mı konuşmak istiyordu? "Sanırım bu konuda da oldukça açık oldum."

"Leah, seni özlüyorum," dedi. "Sen burada olmadan hiçbir şey aynı değil."

Derin bir nefes aldım ve tezgâha yaslandım. "Bu konuda ne diyeceğimi bilmiyorum. İstedğin bu değilse özür dilerim ama sana zaten bittiğini söyledim."

"Ama neden bebeğim?" diye sordu. "Birlikte harikaydık."

"Gerçekten öyle miydik?" Ben sordum. "Sanırım birlikte harika olmaktan çok daha rahattık."

"Bu doğru değil."

"Kelvin, sen beni sevmedin," dedim. "Belki benimle ilgili şeyleri sevdin ya da kariyerimi sevdin. Ama memleketimden nefret ettin, beni aşağıladın."

ve ailemi tanımakla hiç ilgilenmediniz."

"Bebeğim, eve gelmelisin, böylece bunu yüz yüze konuşabiliriz."

"Orası benim evim değil," dedim. "Ve bana bebeğim demeyi kes."

"Leah-"

"Gitmem gerekiyor," dedim ve aramayı sonlandırdım.

Birkaç saniye sonra telefonum çaldı, yine Kelvin. Jameson ön kapımı çaldığı sırada aramayı reddettim. Telefonumu kapattım ve tezgahın üzerine bıraktım. Kelvin istediği kadar mesaj bırakabilirdi. Jameson'la günümü mahvetmeyecekti.

Kapıyı açtığımda Jameson, "Hey, sevgilim," dedi. Hiç tereddüt etmeden içeri girdi ve ellerini belime doladı. Beni kendine çekti ve öptü.

"Merhaba," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

"Sanırım bunu tekrar yapmalıyım, sadece gerçek olduğundan emin olmak için." Saçlarımı nazikçe yüzümden geriye doğru taradı ve beni öpmek için eğilmeden önce burnunu burnuma sürttü.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Paslı resife gidiyoruz," dedi. "Neymiş o?"

Sırıttı. "Göreceksin. Mayonu giydin mi?"

"Elbette." Pembe ve mavi bikinimi, tek omzumdan sarkacak şekilde değiştirdiğim bol bir tişörtün altına giymiştim; altımda da bir kot pantolon ve pembe sandaletler vardı.

Jameson'ın gözleri beni içine çekerek bir aşağı bir yukarı baktı. Gözlerindeki aç bakış karnımın karıncalanmasına neden oldu.

"Sanırım gitmeliyiz," dedi.

"Başka bir şeye ihtiyacım var mı?"

"Sadece güzel halin," dedi. "Ve belki bir havlu. Gerisini ben hallederim."

Bir plaj havlusu kaptım ve Jameson'ın kamyonetine gittim. Göl boyunca kasabadan uzaklaştık ve yolun kenarına park etmek için kenara çekti. Yakınlarda park etmiş birkaç araba ve kamyon daha vardı. Arkadan bir soğutucu çanta çıkardı, ben de havlularımızı aldım, sonra onu eski bir toprak yolda takip ettik.

Geniş bir kumsala çıktık. Sol tarafımızdaki arazi yukarı doğru eğimliydi ve suya doğru yaklaştıkça düzleşiyordu. Sağ tarafta geniş bir kumluk vardı.

Uzak tarafı neredeyse gölün kenarına kadar uzanan ağaçlar ve kayalarla çevriliydi. Göl kıyısının تنها bir bölümünü oluşturunuyordu.

İnsanlar kumların üzerine battaniyeler ve havlular sermişti ve küçük bir ateş havaya dumanlar saçıyordu. Scarlett ve Cassidy bir battaniyenin üzerine uzanmış, bikinileriyle güneşleniyorlardı. June geniş bir şemsiyenin gölgesinde oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu.

Devlin ve Bowie ateşin yanındaki bir kütüğün üzerine oturmuş, sopalarla ateşi dürtüyorlardı. Birkaç kişi daha yakınlarda oturmuş, yemek yiyor ya da bir şeyler içiyordu. Kıyıdan uzanan suda kafalar sallanıyor ve sesleri suyun üzerinden belli belirsiz duyuluyordu.

Jameson sağa saptı ve eşyalarımızı yere bıraktı.

"Orada daha fazla yer var," dedi başıyla ters yönü işaret ederek. "Ama yolumuza çıkmak istemeyiz."

"Neyin yolunda?" diye sordum. Orada bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Bir motor sesi dönmemi sağladı ve Gibson'ın dört tekerlekli bir araçla toprak yoldan hızla aşağı inişini izledim. Suyun kenarına yakın bir yerde patinaj yaparak durdu. Yarım saniye boyunca ne yaptığını merak ettim, ta ki yamacın yukarısından bir bağırış gelene kadar. Dört tekerlekli araca bir halat bağlanmıştı ve bu halat bir zip hattına bağlanıyordu. Birisi -Jonah'a benziyordu- tutamağa tutunmuş, korkunç bir hızla suya doğru kayıyordu.

Gölün üzerinde uçtu, bıraktı ve bir sıçramayla suya düştü. "Bu iyiydi," dedi Jameson.

Kızlar alkışladılar, sonra da parmaklarını kaldırarak onun sıçrayışını değerlendirdiler. Cassidy ve Scarlett ona yedi verirken, June dikkati dağılmış görünen bir sekizi havaya kaldırdı.

"Gibson az önce Jonah'ı o dört tekerlekli araçla halatla mı çekti?" Ben sordum.

"Elbette."

"Bu tehlikeli görünüyor."

Jameson omuz silkti. "Sanırım biraz öyle. Sadece paslı kayalıklara çarpmamak için zamanında bıraktığınızdan emin olmalısınız."

"Paslı resif nedir?"

Yunus kıyı şeridi boyunca yüzdü, sonra bir şeyin üzerine tırmandı ve su güneşin altında parıldarken dimdik durdu. Sanki suyun üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu.

"Şuradaki paslı resif," dedi Jameson, Jonah'a doğru başıyla işaret ederek. "Eskiden halatı bir kamyonla çekerdik, ta ki Nash eski Ford'unu göle sürüp çıkaramayana kadar. O zaman dört tekerlekli bir araca geçtik. Jonah şimdi kamyonun üzerinde duruyor."

"Dışarıda bir kamyon mu var?"

"Evet," dedi. "Kamyona çarpma ihtimalimiz azalsın diye zip hattının yerini biraz değiştirdik - Buck bunu zor yoldan öğrendi ama bizim için fizik kurallarını çözmesini takdir ettik."

"Aman Tanrım, o iyi miydi?"

Jameson elini salladı. "Bacağı kırıldı, hepsi bu. Gayet iyi iyileşti."

Güldüğüm için kendimi kötü hissettim ama Jameson bu konuda çok soğukkanlıydı.

"Zipline yapacak mısınız?" diye sordum. "Elbette,"

dedi. "Çok eğlenceli bir şey."

"Hey Jame, ben kalktım," diye seslendi Gibson. "Arabayı sen mi kullanıyorsun?"

"Evet, seni anladım," dedi Jameson, sonra bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Zipline baktım. Yamaçtan başlayıp suyun üzerinden geçiyordu. "Sanırım sadece izleyeceğim."

Jameson'ın ağzının bir köşesi ince bir sırıtişla kıvrıldı. "Bunu daha sonra söylemeyeceksin."

Gözlerimi kırıştırdım, ağzım açık ona bakıyordum. Hâlâ teleferik hakkında konuşup konuşmadığımızdan emin değildim.

"Rahatına bak, sevgilim." Göz kırptı ve gömleğini çıkarıp kuma bıraktıktan sonra ayakkabılarını çıkardı. "Gidip Gibs'i gezdirmem gerekiyor. Bir süre sonra sıra sana gelecek."

Birkaç adım geri çekildi, hala bana bakıyordu, üzerinde sadece bir şort vardı, muhteşem gövdesi tümüyle sergileniyordu. Gözlerimi alamıyordum. Hantal olmadan zayıf ve kaslıydı ve göğsünde ve sol omzunda daha önce hiç görmediğim bir dövme vardı.

Son bir düzine yılını mankenlerle -erkek ve kadın- geçirmiştım ve hiçbirisi Jameson Bodine'e benzemiyordu. Onun çekiciliği fotojenik olmasından kaynaklanmıyordu, gerçi öyle olduğundan emindim. Hafif dağınık saçlarında, inatçı çenesinde ve sadece güzel görünmek için değil, kullanılmak için yapılmış gibi görünen vücudundaydı. Sert ellerinde ve kollarındaki yara izlerinde. O çocuksu gülümsemesinde ve şortunun belinin altında kaybolan küçük siyah saç izinde.

Dört tekerlekli arabaya doğru koşmadan önce tekrar göz kırptı. Sertçe yutkundum ve kendimi yelpazeleme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Ama Tanrım, çok seksiydi.

"O gerçekten kötü biri değil, değil mi?" Cassidy sordu. Dirseklerine dayanmış, güneş gözlüklerinin altından Jameson'a bakıyordu.

Scarlett başını çevirmeden, "O bir Bodine; tabii ki yakışıklı," dedi.

"Saygısızlık etmek istemem, Leah Mae," dedi Cassidy. "Sadece, objektif olarak konuşursak, iyi görünümlü bir adam olduğunu söylüyorum."

Bowie'nin ateşin yanında kaşlarını çatarak Jameson ve Cassidy arasında gidip geldiğini fark ettim.

Scarlett, "Kardeşlerim tam bir baş belası," dedi. "Her biri ve her biri. Ama iyi insanlardır."

"Mm-hmm," dedi Cassidy.

Havlumu yanlarına serdim ve bikinime kadar soyundum. Sıcak güneş tenimde iyi hissettiriyordu.

"Güneş kremi unutma," dedi June bana bir şişe SPF-30 sprey fırlatarak. "Güneşten gelen ultraviyole ışınları erken yaşlanmaya ve cilt kanserine neden olur."

"Teşekkürler, June." Biraz güneş kremi sıktım ve sürdüm. Tenim açık tenliydi; kesinlikle buna ihtiyacım vardı.

Dört tekerlekli araç tekrar çalıştı. Gibson tepeye tırmanırken Jameson onu toprak yola geri sürdü. İkisi de gözden kayboldu ve dört tekerlekli aracın sesi kayboldu. Bir süre sonra Jameson, arkasında bir toz bulutu bırakarak hızla yoldan aşağı indi. Gibson fermuarlı halattan son sürat aşağı indi, sonra bıraktı ve suya daldı.

Sahildeki insanlar alkışladı. Cassidy ve June'dan altı, Scarlett'ten ise yedi aldı. Jameson kumsalın karşısından bana gülümsedi ve lanet olsun ki çok sevimliydi. Arkadaş olduğumuz onca zaman boyunca onu hiç son birkaç günde ki kadar gülümserken görmemiştim.

Ben de çok gülümsüyordum.

Scarlett bana sırtarak, "Kızım, sen o adamın üzerine üşüşmüşsün," dedi.

Güneş gözlüklerimi düzelttim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Özür dilerim. Ama... evet, öyleyim."

Scarlett, "Sakın özür dileme," dedi. "Kardeşimi hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Ona her ne yapıyorsan, yapmaya devam et ve belki de hiç durma."

Güldüm, çünkü Jameson'a pek bir şey yapmıyordum. En azından bu şekilde değil. Öpüşmüştük. Kamyonetinde saatlerce sevişmiştik. Ve nefes kesiciydi. Daha fazlasını istediğime şüphe yoktu ama *onun* bu konuda ne hissettiğinden emin değildim. Jameson biraz eski kafalıydı. Belki de işleri ilerletmeden önce beklemek isterdi.

Umarım çok uzun süre beklemek istemez.

Gibson yüzerek geri döndü ve Jameson'la yer değiştirdiler. Gibson dört tekerlekli aracı toprak yoldan aşağı doğru sürerken Jameson da halat kolunu yanında çekerek tepeye tırmandı. Karnım beklentiyle ve biraz da korkuyla çırpınıyordu. Bir dakika sonra Gibson dört tekerleğin üzerinde kükreyerek geri geldi, Jameson da hemen arkasından zipline biniyordu.

Jameson'ın kasları esnedi ve ipi aşağı doğru sürerken bağırdı. Tam bıraktığı anda geriye doğru eğildi, bacaklarını kıvırdı ve suya dalmadan önce bir ters takla attı.

Sahildeki hemen herkes gibi ben de alkışladım ve tezahürat yaptım, sonra da iki elimi kaldırarak tam on verdim. Cassidy ve Scarlett de ona onluk verdiler ve June da dokuzu kaldırdı.

"Sert eleştirmen," dedi Cassidy kız kardeşine.

June omuz silkti. "Daha az sıçraması için suya çarpmadan önce doğrulabilirdi."

Cassidy güldü. "Bu Olimpiyatlar değil Juney."

"Benim kendi kriterlerim var, senin de kendi kriterlerin," dedi June.

Jameson yüzerek kıyıya geldi ve sudan çıktı. Sırılsıklam bir halde bana doğru yürürken gözlerimi ondan alamıyordum. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve su vücudundan aşağıya doğru akarak kaslı vücudunun hatlarını belirledi.

Sırıttı ve elini uzattı. "Hadi, sevgilim. Senin sıran."

Ellerini ellerime aldım ve ayağa kalkmama yardım etti. Alt dudaklarını ısırarak bana baktı. Kendi tenimde kendimi hep biraz rahatsız hissetmişimdir. Büyürken sınıftaki en uzun boylu kız bendim. Bacaklarım uzundu ve herhangi bir zarafeti öğrenmem için çok fazla bale ve model yürüyüş dersi almam gerekmişti. Ama Jameson'ın bana bakışı kendimi güzel hissettiriyordu. Rahat.

Bana başka şeyler de hissettirdi ama sahilin kalabalığının farkındaydım. Tüm kardeşlerinin de dahil olduğu bir kalabalık.

Parmaklarımızı birbirine doladı ve beni yamaca doğru götürdü, yolda zip hattının kolunu tuttu.

"Bak ne diyeceğim," dedi tepeye doğru yürürken. "Ben kullanacağım. Tek yapman gereken tutunmak ve suyun üzerine çıktığında bırakmak."

"Paslı kayalıklara çarpıp ölmeyeceğime söz verir misin?"

Güldü ve bana halat kolunu uzattı. Artık başımızın üstündeydi ama hâlâ uzanabiliyordum. "Seni incitme riskini asla almam. Çok heyecanlı ve en azından bir kez yapmaya değer. Ayrıca, başka nerede motorlu bir araç tarafından çekilen bir zipline binebilirsin ki?"

"İyi noktaya değindin." Alt dudağımı dişledim, uzuvlarım beklentiyle karıncalanıyordu.

Burnuma dokundu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Tuttum seni. İp hareket etmeye başlayana kadar dayan, sonra ayaklarını kaldır. Sana ne zaman bırakacağımı söyleyeceğim, sonra seninle suda buluşacağız."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Tamam." "İşte benim kızım."

Yamaçtan aşağı koştu ve dört tekerlekli aracın kükreyerek canlandığını duydum. Bir dakika sonra, halattan hızlı bir çekiş oldu ve hareket etmeye başladı.

Tutamağı sıkıca kavradım ve ayaklarımı kaldırdım. Bir nefes daha alamadan ip gerildi ve rüzgâr saçlarımı geriye savurarak zipline hattından aşağı uçmaya başladım. O kadar hızlı gidiyordum ki sanki uçuyordum. Sahil aşağıya doğru eğilirken zemin altımdan kayıp gitti ve ben hem korkudan hem de heyecandan çığlık attım.

Su altımda parıldıyordu ve Jameson'ın "Şimdi!" diye bağırdığını duydum. Ve bıraktım.

Çoğunlukla içgüdüsel olarak bacaklarımı düzleştirdim, parmak uçlarımı sivrilttim ve kollarımı yanlarıma doğru sıkıca tuttum. Başım suya girmeden önce hızlı bir nefes alarak ılık suyu yararak geçtim.

Yüzüm yüzeye çıkana kadar tekmeledim ve gülerek yukarı çıktım. İnışte takılan bir jimnastikçi gibi kollarımı kaldırdım ve kızların hepsi iki elini kaldırarak bana üç mükemmel onluk verdi.

Jameson beni karşılamak için yüzdü. Beni kendine çekti ve kollarımı boynuna doladım. Vücudum ona yaslanmıştı; aramızda pembe ve mavi bikininimden başka bir şey yoktu.

O banyo suyu sıcaklığındaki gölde deli gibi öpüştük. Kimse izlemiyormuş gibi öpüştük, ta ki Gibson bize yoldan çekilmemiz için bağırana kadar, böylece başkası da sırasını alabilecekti.

Jameson sadece güldü ve kardeşine çenesini kapatmasını söyledi.

Yüzerek kıyıya döndükten sonra kurulanmak için plaj havlularımızın üzerine uzandık. Saçlarım birbirine karışmış, makyajımın bir kısmı akmıştı ve güneş muhtemelen burnumda ve yanaklarımda her zaman nefret ettiğim çillerin oluşmasına neden oluyordu.

Ama kimse çillerim yüzünden fotoğraflarımın rötuşlanması gerektiğinden şikayet etmeyecekti. Ya da dağınık saçlarımda kum olmasını umursamayacaktı. Sadece Jameson vardı, yanımda yatıyordu, mavi gözleri beni gördüğü en güzel şeymişim gibi içine çekiyordu.

Öğle yemeğimizi yedik, birkaç bira içtik ve güneşin altında uzandık. Serinlemek istediğimizde tekrar suya girdik. Daha fazla zip lining vardı ve çocuklar paslı resifte dağın kralı oyununu oynadılar ve geri kalanımız karnımız ağrıyana kadar güldü.

Güneş batmaya başladığında sıcak, yorgun ve hayatım boyunca olduğum en mutlu halimdeydim.

JAMESON

Leah Mae kamyonetimin yolcu koltuğundan bana gülümsedi. Güneş ışığı ve göl suyuyla ıslanmış, yorgun ve tembel bir gülümsemeydi bu. Gömleği omzundan sıyrılmış, bikinisinin ince askısını gösteriyordu,

ve delicesine uzun bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmıştı. Ona bakmaktan, güneşin öptüğü tenini, dolgun dudaklarını incelemekten kendimi alamıyordum. Boynuyla omzunun birleştiği o yumuşak noktayı kemirmek istedim. Meme uçlarının avuçlarımda sertleştiğini hissediyordum.

Günü yarı çıplak ve ıslak geçirmiştik ve ben her dakikasından zevk almıştım. En büyük mücadelem, kız kardeşim bakarken sürekli ereksiyon halimi saklamak olmuştu.

Scarlett'in kardeşlerinden sakladığı bir şey yoktu. Gözümüzün önünde Devlin'le öpüşmesiyle uğraşmak zorunda kaldık. Adam ondan hoşlandığımız için çok şanslıydı. Tabii ki bu onu birkaç kez paslı kayalıklardan aşağı atmamıza engel olmadı. Dağın Kralı sadece bir oyun değildi. Bir hatırlatıcıydı.

Leah Mae'nin kulübesinin önüne park ettim ve kapıya kadar ona eşlik etmek için dışarı çıktım. Verandada durakladık.

"Bugün çok eğlendim," dedi, o güzel yeşil gözleri bana bakarken parlıyordu.

"Ben de öyle."

İlk hamleyi yapma konusunda her zaman iyi olmasam da, içimde o kadar çok bastırılmış enerji vardı ki, kendime engel olamadım. Bir elimi beline attım ve onu kendime doğru çektim; yer değiştirmeye zahmet etmedim.

ereksiyonumu hissetmeyecekti. Ona doğru bastırmasına izin verdim, sert ve istekli.

Onu öperken dudaklarından nefes nefese bir inilti kaçtı. Kapı kolunu çevirip açtı ve beni de kendisiyle birlikte içeri sürükledi. Eğer bu bir davet değilse, neyin davet olduğunu bilmiyordum.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu kapıya doğru ittim, ağzım onunkini yakaladı. Elleri göğsümden yukarı, boynuma ve saçlarıma doğru kaydı. Bu sefer onu farklı bir şekilde öptüm, sanki bu sadece bir mezeymiş gibi. Sanki ikimiz de bu gecenin öpüşmeyle bitmesini istemiyormuşuz gibi. Alt dudağını emdim ve ağzını yaladım; ıslak ve biraz özensizdi. Ama bütün gün bunu istemiştim.

Boynundan aşağıya doğru öperek boğazının dibindeki çukuru buldum. Başını yana eğip inerken dilimi tatlı tenine değdirdim. Elim gömleğinin altından kayarak daha fazla ten, daha fazla temas aradı.

Kapıya karşı sevişmenin de bir zamanı vardı ama ilk seferimiz o zaman değildi. Bunu doğru yapmak istiyordum. Yatak odasına yarı tökezleyerek girene kadar ağzım hâlâ boynuna ıslak öpücükler kondurarak bizi geri çektim.

Tişörtünü yukarı çekip başının üzerinden geçirdim. Bikinisinin ipleri ensesinden bağlıydı, ben de uçlarından çekiştirerek fiyonkun çözülmesini sağladım. İpeksi pembe ve mavi kumaş döküldü, sıkı, yuvarlak göğüsleri ortaya çıktı.

Ellerim biraz titredi, Leah Mae Larkin'i soyduğumun farkına varmak beni yıkadı. Sırtına uzanarak diğer bikininin ipini çektim ve yere düşmesine izin verdim.

Sikim onun içinde olmak için can atıyordu ama bir daha asla ilk kez olmayacaktı. Kendimi kontrol altında tuttum ve ona odaklandım. Onun kıvrak vücuduna tapmaya. Başparmağımı meme ucuna sürttüm ve nazik bir daire çizdim, nefes nefese soluklarını yuttum. Boynundan aşağıya, köprücük kemiğini geçecek şekilde öptüm. Göğsünü avuçlayarak dilimi sert tepesine sürdüm. Başını arkaya yatırdı, saçları omuzlarına döküldü ve vücudundan yumuşak bir ürperti geçti.

Hâlâ giyinik olmama ve bikinisinin altını çıkarmamış olmama rağmen onu yatağa ittim. Zaten keşfedilecek çok şey vardı. Yanına uzandım ve bir göğsünü avuçlarken diğerini yavaşça yaladım. Meme ucunu ağzıma alıp emdiğimde tekrar ürperdi - önce nazikçe, sonra daha sert. Göğüslerinden birini sıkarken, diğerini emdim.

Vücudu ritme karşılık veriyordu. Kalçalarını oynattı, vücudunu bana sürtünmek için yaklaştırdı.

Elimi aşağı kaydırarak, başparmağımı bikini altının altına sokarken ağzını tekrar öptüm. Onları çıkarmama yardım etti, sonra gömleğimi yukarı çekti. Öpüşmemize gömleğimi başımdan geçirecek kadar ara verdim. Elleri göğsümü okşadı, ben de parmaklarımı göbek deliğinden kalçalarının tepesine kadar takip ettim.

"Evet?" Elim tereddüt ederek sordum.

Bacaklarını açarak dokunuşumu davet etti ve "Evet" diye fısıldadı.

Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydardım, ipeksi yumuşak tenini hissettiğimde neredeyse titriyordum. Durgun vücudunun uzunluğuna bakarken kendimi çimdiklemek istedim. Gerçekten burada, Leah Mae'nin yanında mıydım? Çıplak bedeni önümde uzanırken, dudakları duymak için can attığım *evet'i* fısıldarken?

Eğer bu bir rüyaysa, bitmesini istemiyordum.

"Mm, çok ıslak," dedim, yarığI boyunca iz sürdüm ve parmak uçlarımı içine daldırdım.

"Bütün gün senin için ıslandım," dedi.

Ondan gelen kirli konuşmanın sadece bu ipucu damarlarımda bir ısı dalgası gönderdi. Onu nazikçe keşfettim, her titreyişini ve nefesini aldım. Klitorisine yaptığım ritmik baskı kalçalarını oynatıyor, dudaklarından yumuşak inilti kaçıyordu.

Onu iyi hissettirmek hoş bir şekilde bağımlılık yapıyordu. Onu okşayarak, neyi sevdiğini hissederek onu çektim. Ona daha fazlasını verdim. İki parmağımı amının yumuşak, ıslak kıvrımlarına soktum ve sırtını eğerek bana tutundu.

"Aman Tanrım, Jameson."

Ağzımı meme ucuna kenetlerken, parmaklarımı kıvrarak hemen içindeki hassas noktayı uyardım. Elime doğru eğildi, zor nefes alıyor, zevkini haykırıyordu.

"Nasılsın... Tanrım..." "Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Seni içimde istiyorum," diye nefes aldı. "Lütfen, Jameson. Beni becermeni istiyorum."

Hırladım, dişlerimin boğazının dibindeki çukuru sıyırmasına izin verdim, sikim zonkluyordu. "Tekrar söyle."

"Beni becermeni istiyorum," dedi, sesi iniltiye dönüşmüştü.

Amcığı parmaklarımın etrafında sıcak ve sıkıydı. Yüce Tanrım, aletimin etrafına sarıldığında iyi hissettirecekti. Parmaklarımı dışarı kaydardım ve ağzıma götürdüm. Düşük bir inilti ile tadını emdim.

Cüzdanımdaki prezervatifi bulmaya çalıştım, sonra şortumu çıkarıp yere attım. Leah Mae'nin eli karın kaslarımda gezindi, parmakları göbek deliğimin altındaki saç izinde durdu. Gözlerime baktı, alt dudağını ısırды ve elini sikimin etrafına sardı.

Dokunuşu beni dondurdu. O ana kadar kontrol tamamen bendeydi, yavaş yavaş yoğunluğu arttırıyordum. Onu titretiyor, inletiyor ve her saniyenin tadını çıkarıyordum. Şimdi, onun ellerinde macun olmuştum, beynim tamamen kısa devre yapıyordu. Leah Mae'nin memelerini emmek ve parmaklarımı amına sokmak beni yıkmamıştı ama onun sikimin üzerindeki eli kesinlikle yıkmıştı.

İşim bitmişti.

Beni sırt üstü yatmam için dürttü, açılmamış prezervatif hala parmaklarımdan sarkıyordu. Elini şişmiş sikimde birkaç kez aşağı yukarı pompaladı. Beni felç eden yavaş, kasıtlı vuruşlar.

Başparmağını dışarı sızan nem taneciklerinin üzerinde kaydırarak hassas ucu ovuşturdu. Büyülenmiş bir şekilde izledim. Eliyle sikimi okşaması hissettirdiği kadar iyi görünüyordu. Kasıklarımда oluşan basınç neredeyse acı veriyordu ama bu enfes bir acıydı.

Daha yakına eğildi, göğüsleri göğsüme sürtündü ve ağzını ağzıma getirdi. Ellerimi saçlarına doladım ve o sikimi sıkarken ben de onu derinden öptüm.

"Tanrım, Leah Mae," dedim o uzaklaştığında. "Senin içinde olmak istiyorum."

Çarşafın üzerine düşen prezervatifi yerden alan Leah Mae onu yırtarak açtı ve kalın ereksiyonumun üzerine koydu. Onun için çelik gibi sertleşmişim, o ıslak amcığın içinde olmak için can atıyordum. Vücudunun benimkiyle birleştiğini hissetmek için.

Onu sırt üstü çevirmeye başladım ama elini göğsüme koyarak beni durdurdu. Üstüme tırmandı, bacaklarımin üzerine oturdu, ıslak girişi aletimin tabanının hemen altındaydı. Kalçalarını okşadım, onu içime aldım.

"Çok güzelsin," dedim.

Dudağını ısırды ve gülümsedi, ben sikimi dibinden tutup girişine yerleştirirken yukarı kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi ve yavaşça aşağı kaydı, aletim ıslaklığında kolayca hareket ediyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, zar zor nefes alabiliyordum.

"Buraya gel." Onu öpebilmek için aşağı çektim. Elimi başının arkasına doladım ve kendimi onun hissinde kaybettim. Çok etkileyiciydi, tüm savunmalarına nüfuz ediyordu. Teni yumuşak ve esnekti. Onun

Dil, sıcak ve çaresiz. Ve o amcık. Tanrım, o sıcak amcık etrafımda kenetleniyordu. İlk darbeden sonra içine boşalmamak için tek yapabildiğim buydu.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Kalçalarını yuvarlayarak sikimi aşağı yukarı kaydırды ve ağzımın içinde inledi. Zarif ya da narin değildik. Dağınık ve çiğdik, emiyor, ısıyor ve öpüşüyorduk. Kalçalarını tuttum ve kendimi daha derine ittim, alçak sesle homurdandım ve karışık saçları etrafıma döküldü.

Onu daha sert sikmem gerekiyordu. Derin, cinsel bir ihtiyaç uyandırmıştı. Kontrol edemediğim bir dürtü. Bizi ters çevirdim ve kendimi onun üstüne attım. Sertçe soktum, sikimi kabzasına kadar soktum.

"Jameson." Sesi nefes nefese ve arzu doluydu.

"Tanrım, Leah Mae, çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı pompalayarak içine girdim. Bana yapıştı, parmaklarını sırtıma geçirdi. Vücutlarımız birlikte hareket etti, daha hızlı. Daha sert. Meme uçları göğsüme sürtünüyordu ve nefesi boynumda sıcaktı. Onu yalayıp yutmak, her santimini emmek istiyordum. Bu anı asla unutamayacağı kadar sert boşalmasını sağlamak. Unutmayacağımı biliyordum.

Kukusu sıkıştı ve ateşinin yükseldiğini hissedebiliyordum. Pembe yanaklarından boynuna doğru süzülüyor, mükemmel göğüslerini kızartıyordu. Hissettiklerinden, kokusundan b ü y ü l e n m i ş t i m . Teninin tadı beni büyülüyordu. Kasıklarındaki baskı artıyordu; ısı, gerilim ve mutluluk, hepsi zonklayan sikimden kurtulmak için acele ediyordu. Onun içinde serbest bırakılmayı bekliyordu.

Bacaklarını belime doladı ve kalçalarını bana karşı daha sert bir şekilde bükte, her itişimde nefes nefese inlemeler çıkardı. İlk seferimiz olmasına rağmen, onun vücudunu zaten tanıyordum. Yaklaştığını, doruğun eşiğine geldiğini hissedebiliyordum.

"Hazır mısın, bebeğim?" O olmadan bitiremezdim.

"Evet," dedi. "Durma, Jameson. Durma."

Tanrım, adımı söylemesine bayıldım. Bunun her parçasını sevdim. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. İstek, arzu. Fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Göğsümün içinde duygular kabarıyor, başımı döndüren bir açıklık hissediyordum. Onunla gerçek olmak istiyordum. Beni görmesine, hissetmesine izin vermek.

Bir elimle kıcını kavradım ve ona daha sert çarptım. Aletim zonkluyor, taşaklarım sıkıca yukarı çekiliyordu. Patlamaya hazır bir şekilde uçurumun kenarındaydım.

Bir itiş daha ve onun parçalandığını hissettim. Gözleri geri yuvarlandı, ağzı açık kaldı ve aklı o kadar sıkı sıkıldı ki aklımı kaybettim.

Orgazm vücudumda yuvarlandı, sırtımı sertleştiren ve kasıklarımındaki tüm gerginliği serbest bırakan akıl almaz bir patlama. Sıcak zevk dalgaları beni sersemletti. Kalçalarımı ittim, o kadar sert boşalıyordum ki göremiyordum. Tek yapabildiğim hissetmekti.

Nefesim kesildi, vücudum terden kayganlaştı. Yavaşça gözlerimi açtım ve ona gözlerimi kırptım. Düşünmek zordu. Parlak yeşil gözlerine ve kızarmış yanaklarına baktım ve sırtımdan başka bir şey yapamadım.

Dili dudaklarına kaydı, ben de beynim yeniden çalışmaya başlarken eğilip onları usulca öptüm. Burnunu öptüm, sonra onunla yatağa girmeden önce prezervatifle ilgilenmek için ayağa kalktım.

Onu kollarımın arasına aldım, yumuşak vücudu benimkine kıvrılmıştı, başı göğsümde duruyordu. Alnından öptüm ve başparmağımla omzunu okşadım. Bir süre orada sessiz yattık. Onun ne hissettiğinden emin değildim ama konuşamayacak kadar kendimden geçmişim. Beni tamamen kırmıştı ve bir daha toparlanabileceğimi sanmıyordum.

İstediyimi sanmıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldayarak sessizliği bozdu.

Ona baktım ve çenesini yukarı kaldırdım. Gözleriyle buluştum. "Ben iyiden çok daha fazlasıyım. Ya sen?"

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evet, ben de."

O zaman anladım. Bu kıza aşık oluyordum. Onu hep bir şekilde sevmiştim. Ama bu, arkadaşını seven küçük bir çocuktan daha büyük bir şeydi. Bir kıza uzaktan aşık olan bir adamdan daha büyüktü. Bu o kadar büyüktü ki göğsümü dolduruyordu. Yaşadığım tüm bu duyguları bedenimin kaldırabileceğinden emin değildim. Kendimle ne yapacağımdan emin değildim.

Bu yüzden ona sarıldım. Gözlerimi kapattım ve vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissettim. Serbest kalmanın tatlılığı içinde sürüklendim. Saçlarını kokladım ve alnından öptüm.

İleride ne olacağı konusunda endişelenmedim. Bunu zamanı geldiğinde anlayacaktık. Şimdilik Leah Mae benimdi ve onu bırakmak istediğimden emin değildim. Korkutucu bir düşüneydi bu. Ama onu tuttum ve kök salmasına izin verdim, çünkü gerçek olduğunu biliyordum. Gerçektir. Ve beni korkutsa bile gerçeklerden kaçacak bir adam değildim.

LEAH MAE

L Sabah Jameson'ın kollarına sarılmış olarak uyandı. Yatak onun gibi kokuyordu. Bizim gibi. Vücudu arkamda sıcacıktı, göğsü sırtıma doğru hafifçe hareket ediyordu. Gözlerimi kapattım ve hepsini içine çekti.

Jameson, yanıma gel. Vücutlarımız birbirine yakın. Kolu belime dolanmış. Kokusu her tarafımda.

Perdenin arkasından içeri ışık sızıyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildim ama umurumda da değildi. Olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Dün gece... her şey vardı. Yumuşak ve tatlı. Sert ve kaba. Jameson bir şekilde vücudumun her santimini biliyordu. Bana nasıl dokunacağını, beni nasıl okşayacağını, beni nasıl öpeceğini. Ne zaman geri çekileceğini ve ne zaman serbest bırakılacağını. Yoğun ve baş d ö n d ü r ü c ü y d ü .

Bacaklarımın arasındaki ağrı tatmin edici ve hoştu. Jameson'a daha da sokuldum, kolunun etrafımda sıkılaştığını hissettim. Seks harikaydı, daha önce kimse beni onun siktiği gibi sikmemişti. Ama bundan daha fazlasıydı. Kendimi ona çok yakın hissediyordum. Sanki dün gece aramızda daha derin bir şeyler geçmişti.

Arkama geçti ve dudaklarını omzumun arkasında hissettim. Tenime yumuşak öpücükler kondururken gözlerim kapandı. Dişleriyle omzumu kemirdi.

"Günaydın güzelim," dedi, sesi boğuk ve sertti.

"Günaydın." Sırtımı biraz dikleştirdim ve kıcıımı onun ereksiyonuna doğru bastırdım.

İnledi, göğsünde derin bir gümbürtü vardı. "Tanrım, Leah Mae, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Kalçamı tutarak sikini bana doğru bastırdı ve boynumun dibindeki deriyi emdi. Ona doğru eğildim, vücudum canlandı.

"Bana yaptıklarının yarısı bile olsa, başım belada demektir," dedim. "Sanırım ikimizin de başı dertte."

Sırt üstü yatacak şekilde yer değiştirdim ve Jameson kısmen üzerime gelecek şekilde kendini yukarı kaldırdı. Ağızlarımız ıslak, tembel bir öpücükle birleşti. Elleri çarşafın altındaki sıcak teni okşadı. Öpücükleri yavaştı. Çökertici. Acelesi yoktu. İkimiz de uyandığımızda sadece dudaklarımız ve dillerimiz yumuşak bir sevişme yaşıyordu.

Sabah seksi harikaydı, ama temel ihtiyaçları hallettikten sonra daha da güzeldi. Uzun bir süre öpüştük, sonra ikimiz de tuvalete gitmek için kalktık. Çıktıktan sonra yatağa geri döndüm ve giyinip giyinmemem gerektiğini düşünerek bekledim. Jameson'la yatağa dönmek kulağa çok daha iyi geliyordu ama onun ne istediğinden emin değildim.

Duş açıldı ve kalbim sıkıştı. Duş alacak mıydı ve Gitmek mi?

Kapıdan kafasını uzattı ve utangaç gülümsemesi beni eritti. tekrar. "Sanırım tüm bu göl suyunu yıkamalıyız. Bana katılmak ister misin?"

"Çok isterim."

Kalktım ve banyoya girdim. Duş büyük değildi ama önemli değildi. İçeri girdik ve sıcak spreyin altında birbirimize yakın durduk. Kollarını bana doladı ve ben de gözlerimi kapadım, bana karşı duyduğu hissin tadını çıkardım.

Beni çevirdi ve saçlarımı yıkadı. Gölde geçirdiğimiz günün ardından saçlarım birbirine karışmıştı ama parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi ve kafa derime masaj yaptı. Dokunuşu aynı anda hem tahrik edici hem de rahatlatıcıydı.

Saçlarım durulandığında omzumun üzerinden geçirdi ve boynumdaki suyu emdi. Sırtımı dikleştirdim ve o hırlayıp tenimi ısırırken sert ereksiyonuna süründüm.

Etrafıma uzanarak bir eliyle göğsümü avuçlarken diğer eli karnımdan aşağı kaydı. Parmakları klitorisimi buldu ve nazikçe okşadı. Bacaklarımın arasında sıcaklık ve basınç birikti. Ona doğru geriye yaslandım, neredeyse mırıldanıyordum.

Parmakları klitorisimde bir tür sihir yaparken, nazıkçe çekerek meme ucumla oynadı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedim.

"Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor." Boynumdan aşağı öptü. "Ben de sana kendini iyi hissettirmeyi seviyorum."

Kalçalarımı hareket ettirdim, kıçımı onun katı uzunluğuna yukarı ve aşağı sürttüm. İnledi ve ellerini ıslak tenimin üzerinde gezdirdi. Ona olan ihtiyacım arttı, bacaklarımın arasındaki tatlı sızı daha fazlasını talep ediyordu.

"Benim pis kızım," diye kulağıma homurdandı. "Seni temizlememiz gerek."

Her tarafımı yıkadı ve sabun ilavesi vücutlarımızı kayganlaştırdı. Birbirimize sürtündük, alay ettik ve baştan çıkardık. Sikini elime aldım ve o benim amımla oynarken ben de onu sertçe okşadım.

"Bebeğim, seni becermem gerek," dedi. "Şimdi."

Beni döndürdü ve fayansa doğru itti. Bacağımlı kaldırarak küçük bankın üzerine koydu.

"Prezervatif almak için dışarı çıkalım mı?"

diye sordu. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Alt dudağını ısırdı. Aletini kavradı ve birkaç kez okşadı, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Bunun senin için sorun olmayacağından eminsen," dedi ve sikini girişime yerleştirdi.

"Evet, eminim."

Su üzerimizden akarken, sabun köpükleri ayaklarımızın dibinde dönerken, Jameson sikini içime soktu. Kollarımı omuzlarına doladım ve bacaklarımı bankın üzerinde tuttum.

Aramıza bakarak sikinin içeri ve dışarı kayışını izledim. Meme uçlarım sertleşmişti ve her itişinde karın kasları esniyordu. Beni bu şekilde becermesini izlemek büyüleyiciydi. Parlayan ereksiyonunun amımın derinliklerine daldığını ve sonra tekrar dışarı çıktığını görmek.

Bir eliyle beni tuttu ve diğer elini klitorisime masaj yapmak için hareket ettirdi. Hızlı vuruşları beni nefes nefese bıraktı, enfes basınç yoğunlaştı.

"Jameson," dedim, neredeyse nefesim kesilmişti. "Şunu kesmeyin."

Aletin beni gererek açması ve parmaklarının klitorisimdeki dansı arasında işim bitmişti. İçimde dalgalanan doruk noktası, bir ısı ve zevk telaşı içinde geldim. Gözlerimi kapattım ve onun itişlerinin ritmiyle inledim, yoğunluk dalgasına bindim.

Nefesimi tutabilmem için yavaşladı. Aramıza uzandım ve yarı yolda çekerken sert horozunu yakaladım.

"Oh sevgilim," dedi. "Gelmeye hazırım." "Onu görmek istiyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve amıma birkaç kez daldı. Gözleri biraz geriye kaydı ve homurdandı.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Aleti bir kez titreşti ve çekildi. Onu yakaladım ve okşadım, sert ve hızlı, elimi kalın uzunluğunda yukarı ve aşağı salladım. Bir elini arkamdaki fayansa dayadı, yüzü kulağıma yakındı ve inledi, ilk boşalma ipi ucundan patlarken vücudu sertleşti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Karnıma boşalırken siki elimde zonkluyordu.

Üzerime boşalmasını görmek hoşuma gidiyordu. Kendimi en iyi şekilde kirli hissediyordum.

Bir erkeğe karşı hiç bu kadar sınırsız olmamıştım. Harika hissettirdi.

Nefesini tuttu ve bacağımla banktan aşağı indirdim. Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü; yavaşça ve tatlı bir şekilde.

Birbirimizi daha fazla sabun ve nazik okşamalarla temizledik. Su soğuyordu, bu yüzden dışarı çıktık ve büyük kabarik havlulara sarıldık. Ben yatağın kenarına oturdum, o da başka bir havluyla saçlarımı yumuşak bir şekilde kuruladı.

Sonra tekrar yatağa girdik, temiz bedenlerimiz çarşafların altında birbirine dolandı. Ona sokuldum, sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde. Alnımdan öptü ve beni güçlü kollarına aldı.

"Söylemekten biraz korktuğum bir şeyi itiraf edebilir miyim?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Tabii ki."

Bana daha sıkı sarıldı, sanki bedenlerimizin yakınlaşmasının verdiği güvenceye ihtiyacı varmış gibi. Nefes nefese bekledim.

"Sana aşığım," dedi. "Daha önce hiç aşık olmamıştım ama bundan eminim. Senin için çıldırıyorum, Leah Mae. Ve şu anda bu beni biraz korkutuyor."

Onu sıktım, yüzümü göğsüne gömdüm. Mutluluk ve sevinç gözyaşları gözlerimi yaktı.

"Jameson, ben de sana aşığım," dedim. "Sana o kadar aşığım ki ne yapacağımı bilemiyorum."

"Öyle mi?"

Hafifçe kıkırdadım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, korkuyorum. Ama bu seni neden korkutuyor?"

"Sanırım aşk hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. "Bir şekilde her şeyi berbat edeceğimden biraz endişeliyim."

Parmak uçlarımı dudaklarında gezdirdim. Boynundan göğsüne doğru. "Korkma. Sen benim kalbime iyi bakarsan ben de senin kalbine iyi bakarım."

"Sevgilim, ona en değerli varlığımın gibi bakacağım." "O zaman senindir," dedim.

Çenemi yukarı kaldırdı ve beni öptü. "Seni yıldızlara kadar seviyorum, Leah Mae."

"Ben de seni seviyorum, Jameson. Yıldızlara kadar ve geri."

2C

LEAH MAE

M

Evine gittiğimde babam verandada değildi. Sağlığı giderek iyiye gidiyordu ve artık tam zamanlı oksijen kullanmıyordu. Geçen gün geldiğimde onu

Tüpler olmadan etrafta dolaşıyordu - oksijen tankı olan küçük bir araba yoktu - ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Akciğerleri hala hassas ve enfeksiyona yatkındı, bu yüzden dikkatli olmak zorundaydık. Ve çabuk yoruluyordu. Ama her geçen gün daha da güçleniyordu ve doktor yakında işe dönebileceğini söylemişti.

Kendimi içeri attım ve neredeyse elimdeki yiyecek poşetini düşürüyordum. Olduğum yerde durdum, ağzımı kapattım ve bakakaldım. Başka bir şey yapmayı düşünemiyordum. Babam mutfakta durmuş, Betsy Stirling'i öpüyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı. Felç olmuş gibiydim, onları varlığımdan haberdar etmek için boğazımı temizlemek ile onlar orada olduğumu fark etmeden kapıdan sıvışmaya çalışmak arasında kalmıştım.

Ne yapacağıma karar veremedi durdular -gerçeği söylemek gerekirse, çok tatlı bir öpücüktü- ve Betsy sıçradı, iki elini kalbinin üzerine koydu.

"Tanrım, beni korkuttun," dedi Betsy, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim," dedim. "Bölmek istememiştim."

Babam sırtıttı. Biraz çocuksuydu ve bana Jameson'ı hatırlatıyordu. "Tatlım, özür dilemesi gereken benim. Bunu görmeni istememiştim."

"Şey..." Doğrudum ve market poşetini düzelttim. "Bunun bir şey olup olmadığını sorabilir miyim? Yoksa o anda mı oldu?"

Birbirlerine baktılar ve ben cevabı zaten biliyordum.

"Sanırım, umarım bir şeydir," dedi babam, gözleri Betsy'deydi. "Sana doğru dürüst kur yapacak kadar iyi değilim ama kesinlikle niyetliyim."

Betsy gülümsedi. "Bu çok hoşuma gider."

Babam bana dönerek, "Eğer senin için de uygunsa," dedi.

"Ah babacığım," dedim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Tabii ki öyle. Bu sadece... bu sadece çok güzel."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Betsy sordu. "Clay'e işleri daha fazla ilerletmeden önce seninle konuşmamız gerektiğini söylüyordum."

"Akıl mı? Hayır, bu..." Kelimeler bulmakta zorlandım, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolarken ikisinin arasına baktım. "Bu çok tatlı. İkiniz adına da çok mutluyum."

Yiyecekleri yere bıraktım -böyle bir zamanda kim konserveler için endişelenebilir ki? Babamın gülümsediğini görmek o kadar iyi geldi ki, hıçkırmamak için kendimi zor tuttum.

Onlara birkaç kez sarıldıktan ve yanaklarımdan süzülen yaşları sildikten sonra hepimiz verandaya çıktık. Betsy tatlı çay getirdi ve babam sallanan sandalyesine oturmak yerine onun yanına oturabilmek için banka oturdu. Ben de sallanan sandalyeye oturdum ve çayımı yudumlarken sandalyeyi yavaşça ileri geri salladım.

"Meraklı olmak istemem ama bu nasıl oldu?" diye sordum.

Babam Betsy'nin elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Betsy burada çok zaman geçiriyor, bana yardım ediyor falan. Özellikle ben yataktan kalkamayacak kadar hastayken sık sık konuşurduk."

"Pek çok ortak noktamız var," dedi Betsy. "Ve birbirimizin arkadaşlığından oldukça keyif alıyoruz."

"Ve son zamanlarda, hayatın beni geçip gitmesine izin vermeyeceğime karar verdim," dedi babam.

Betsy yine kızardı. "Önce elimi öptü ve gerçek bir öpücük için beni rahatsız edip edemeyeceğini sordu."

Elimi göğsüme koydum ve iç çektim. "Oh, baba, sen bir romantiksin."

Babam güldü. "Sanırım. Bana tokat atmadığı için mutluyum."

Betsy koluyla onu dürttü. "Ben de bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordum."

"Bu konuda iyi olmana sevindim," dedi babam. "Bunu nasıl karşılayacağın konusunda biraz endişeliydim. Sanırım boşu boşuna kendimi bağladım."

"Kesinlikle öyle," dedim. "İkiniz adına da çok mutluyum. Gerçekten." "Bu akşam Jameson'ı görmek için bir planın var mı?" Babam sordu.

"Aslına bakarsanız var," dedim. Jameson'ı son birkaç haftadır her gün görüyordum - göldeki günümüzden ve onu takip eden o büyülü geceden beri. Piknikler ve akşam yemeği randevularımız olmuştu. Eski arabadan daha fazla hurda metal toplamak için beni yine dört tekerlekli aracıyla dışarı çıkarmıştı. Dün gece şehrin dışına çıkmış ve yıldızları seyretmek için kamyonetinin kasasına uzanmıştık. Saatlerce konuşmuş ve öpüşmüştük. Sonra açık havada benimle sevişmişti. Bunu düşünmek bile içimi ürpertiyordu.

"Bootleg'de uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?" Betsy sordu. "Jameson Bodine'le nasıl yakınlaştığına bakılırsa."

Dudağımı kemirdim ve omuz silktim. "Emin değilim. Hayatımı kazanmayı düşünmek zorundayım."

"Bir yolunu bulacaksın," dedi babam. "Bootleg'e geri döneceğini hep biliyordum. Buraya yerleştiğini görmeyi çok isterim."

"Sağ ol baba," dedim.

Babama Jameson'la çıktığımı söylerken biraz gergindim. Meğer buna gerek yokmuş, Jameson benden önce davranmış. Beni ilk kez öpmesinden bir gün sonra, erkek erkeğe sohbet etmek için babamı ziyarete gelmişti. Benimle çıkmak için babamdan *izin* istememişti ve babam da ondan bunu beklememişti. Babam eski kafalıydı ama o kadar da eski kafalı değildi. Ama Jameson bana, babamın çıktığımızı bilmesinin onun için önemli olduğunu ve bana karşı niyetinin onurlu olduğunu söylemişti.

Jameson babamdan puan kazanmayı umuyorsa kesinlikle doğru bir hamle yapmıştı. Eski usul şeyleri sevdiğini itiraf etmişti. Yetişkin bir kadın olmama rağmen Jameson'ın jestini takdir etmiş ve daha sonra bana birden fazla kez Jameson Bodine ile *yuva kurmamı* umduğunu söylemişti. Kelvin'e verdiği tepkiden çok farklıydı.

Babam ve Betsy ile sohbet etmek için biraz daha kaldım. Birlikte o kadar sevimliydiler ki, içim sıcacık oldu. Betsy ikisine akşam yemeği pişirmek için malzeme getirmişti, ben de vedalaşıp ayrıldım.

Henüz erkendi ve Jameson beni birkaç saat daha almayacaktı, bu yüzden biraz kahve ve hamur işi için durmaya karar verdim. Yee Haw İplik ve Kahve

en iyi yaban mersinli kekleri vardı, bu yüzden bir park yeri buldum ve içeri girdim. Meşguldü ama hâlâ birkaç açık masa vardı. Tezgâhta sipariş verdim ve kahve ile kekimi arka tarafa yakın bir masaya götürdüm.

Yanımdaki masada ellerinde örgü şişleri olan bir grup kadın vardı. Örgü örerken kahvelerini yudumlayarak sessizce konuşuyorlardı. Birkaç dakika sonra mayo üzerine atlet ve şort giymiş bir grup genç kadın -muhtemelen turistler- geldi ve arkama oturdu.

Kahvemi yudumlarken Instagram akışıma göz gezdirdim. Cep telefonu sinyali burada iyiydi, ki şehrin her yerinde böyle bir durum söz konusu değildi. Çok sayıda moda blogcusu ve tasarımcısını takip ediyordum ve onların paylaşımlarını ve kreasyonlarını görmek her zaman eğlenceliydi. Gönderilerime çok sayıda okunmamış yorum vardı ama onları olduğu gibi bıraktım. Çoğu muhtemelen defile hakkındaydı ve okumak istediğim bir şey değildi. Tek tük destekleyici gönderileri kaçırıyor olabilirdim ama olumsuz olanları görmeye değmezdi.

Telefonum çaldı, ekranımın üst kısmında küçük bir metin simgesi belirdi. Kimden geldiğini görmek için kaydurdım. Kelvin. Okumadım bile. Bir ya da iki gün önce bana tekrar mesaj atmaya başlamıştı. İlkinde *beni araman gerektiğini söylemişti. Hayır, teşekkürler diye cevap verdim. Önemli olduğunu söylemişti ama görmezden gelmiştim. Dün onu aramam gerektiğini söylemek için tekrar mesaj attı ama cevap vermemeye karar verdim. Böyle devam ederse, numarasını nasıl engelleyeceğimi bulacaktım. Adamın hayatına devam etmesi gerekiyordu.*

Arkamdaki kızların yaptığı konuşma dikkatimi çekti. Kulak misafiri olmak istememiştim ama içlerinden biri *Roughing It* hakkında bir şeyler söylemişti.

"Bu şova doyamıyorum," dedi. "Nedenini bile bilmiyorum. Çok saçma, değil mi? Ama bağımlılık yapıyor."

"Aman Tanrım, biliyorum," dedi diğer kız. "Araba kazası gibi bir şey. Kapatman gerektiğini biliyorsun ama kafanı çeviremiyorsun."

"Aynen öyle," dedi. "Leah Larkin'e bile katlanamıyorum. Kendini ne sanıyor ki? Daha ilk bölümden Brock Winston'ın peşine düşeceği belliydi."

Sertçe yutkundum ve dudağımı ısırdım. Belli ki beni burada otururken görmemişlerdi. Saçlarım örgülüydü ve Jameson'ın Bootleg Cock Spurs beyzbol şapkalarından birini takıyordum, böylece herkesin içinde tanınmayacaktım.

"Biliyorum, değil mi?" diye sordu diğer kız. "Peki Brock ne düşünüyordu? Leah Larkin o kadar güzel bile değil. Kemikli ve tuhaf bir görünüşü var. Dışlarındaki o boşluk var ya? Aman Tanrım, onlara dış teli deniyor, tatlım."

"Oh, biliyorum."

"Brock konusunda onu suçlayamam sanırım," dedi diğer kız. "Çok seksi biri."

"Evet, ama o evli," dedi. "Bu çok alçakça."

"Bazı kızlar umursamaz."

"Umurumda olurdu," dedi ilk kız. "Başka bir kadının kocasını çalmaya tenezzül eden herkes özel bir tür fahişedir."

Başımdaki şapkayı indirdim ve aniden bastıran gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıktım. Burada, Yee Haw Yarn and Coffee'de oturup ağlamayacaktım. Bunun için değil. Bu kızlar beni tanımıyordu.

"Onun burada olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu ikinci kız.

"Burada mı?" diye sordu. "Yani burada, bu kasabada mı? Burada ne işi var?" "Bir adamla dolaşıyor," dedi. "James ya da Jamie ya da onun gibi bir şey. Bilmiyorum, bu sabah gördüm. Muhtemelen o da evlidir."

"Aman Tanrım, bunu görmeliyim," dedi ilk kız. "Onu şahsen gördüğümüzü hayal edebiliyor musun?"

Bir duraklama oldu -telefonlarından bir şeylere baktıklarını düşündüm- ve gitmeliydim. Ama nefesimi tutup bekledim. James ya da Jamie... Bu medyanın Jameson'ı bildiği anlamına mı geliyordu?

İlk kızın nefesi kesildi. "Haklısın. Şuna bir bakın. Aman Tanrım, Brock'tan daha seksi. Sanırım Brock sürünerek Maisie'ye geri döndüğünde, Leah gidip kendine bir ribaund buldu. Kim bu adam?"

"Buna göre, o sadece sıradan bir adam," dedi. "Jameson Bodine mi? Onunla nasıl tanışmış ki? Bu çok garip."

"Umarım neye bulaştığını biliyordur," dedi diğer kız. "Acaba buradaki gösteriden haberleri var mı? Aman Tanrım, belki de onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Bu çılgınca olmaz mıydı? O sadece zavallı, masum bir taşra çocuğu, seksi bir kızla şansının yaver gittiğini düşünüyor. Gerçeği öğrendiğinde ne düşünecek?"

"Bilmiyorum ama buna göre babası on altı yaşında bir kızı öldürmekten soruşturuluyormuş," dedi.

"Vay anasını."

Olamaz. Göğsüm kendi üzerine çökmüş gibi hissediyordum ve karnımda bir bulantı girdabı dönüyordu. Telefonumu elime aldım ve adımı arattım, ilk sonuca tıkladım. Dedikodu köşesinde bir makaleydi. Göz gezdirdim.

ve korkularım doğrulandı. Benden, Bootleg Springs'ten ve Jameson Bodine'den bahsediyordu.

Ama orada durmamış. Jameson'ın yerel bir sanatçı olduğunu söylüyordu, ama sonra Callie Kendall davasına ve babasının onun kayboluşuyla olası bağlantısına girdi. Her saniye daha da kötü hissettim.

LEAH LARKIN'in Brock Winston'ı karısı Maisie Miller'dan çalma girişiminin başarısız olmasıyla birlikte, görünüşe göre Batı Virginia'nın taşrasına, Bootleg Springs adlı küçük bir kasabaya sığınmıştır. Ve yalnız da değil. Teyit edilen fotoğraflarda Leah Larkin, Bootleg Springs'in yerel sanatçısı Jameson Bodine ile birlikte görülüyor. Ancak Leah bu ateşli taşralı çocukla olan kaçamağını basından uzak tutmayı umuyorsa, daha düşük profilli birini seçmeliydi. Jameson Bodine'in babası merhum Jonah Bodine, on altı yaşındaki Callie Kendall'ın kaybolmasıyla ilgili olarak soruşturulmaktadır. Yargıç ve Bayan Kendall'ın kızı olan Kendall, on iki yıl önce Bootleg Springs'te kaybolmuş ve kayboluşu çözülememiştir. Yakın zamanda ortaya çıkan kanıtlar Bodine ailesini işaret etmektedir ve davanın yeniden açılmasına neden olmuştur.

Kalbim boğazımda, makaleyi kapattım. Bunun sadece bir dedikodu köşesi olduğuna inanmak istiyordum ama bu site bunu haber yapıyorsa, bu her yerde olduğu anlamına geliyordu. Küçük hikâyelerle uğraşmazlardı. Her zaman büyük şeylere yönelirlerdi.

Kekime dokunmadan ve kahvemi hala yarı dolu halde bırakarak dışarı fırladım. Jameson'la konuşmam gerekiyordu.

JAMESON

M Leah Mae hızla atölyeme girdiğinde yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Deri eldivenlerimi çıkardım ve koruyucu gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirdim.

"Hey, sevgilim," dedim ama gülümsemem çabucak soldu. Bir şeyler ters gidiyordu.

İstediği ekose tişörtlerimden birini giyerek geldi. Ama artık benimkine benzemiyordu. Beline kemer takmış ve düğmelerin etrafına ışıltılı bir şey eklemişti. Saçları uzun bir örgü halinde bir omzunun üzerinden sarkıyordu ve başında benim Horoz Spurs şapkam vardı. O kadar sevimli görünüyordu ki, onu yiyip bitirmek istedim.

Ama yüzündeki kederli ifade onu olabildiğince hızlı bir şekilde kollarıma almamı sağladı. "Bebeğim, sorun ne?"

Yavaşça nefes aldı ve şapkasını çıkardı. Gözlerimin içine baktı. "Jameson, çok üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?" Sesinin bu şekilde çıkmasından hoşlanmamıştım. "Neler oluyor?"

"Birileri burada, Bootleg'de olduğumu öğrenmiş," dedi. "Dedikodu sütunları biliyor ve şimdi bu konuda hikayeler yazıyorlar."

"Bunun olması kaçınılmazdı," dedim. "Sanki saklanıyormuşsun gibi."

"Hayır, ama biri fotoğraflarımızı çekti," dedi. "Kim olduğunuzu öğrendiler ve sizin hakkınızda da konuşuyorlar."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dedikodu sütunlarını kastediyorum," dedi. "Buraya saklanmak için geldiğimi ve buralı bir adamla takıldığımı söylüyorlar. Seninle ve sanatınla ilgili şeyler de var."

"Pekâlâ," dedim, söylediklerini anlamaya çalışarak. Medyada konuşulma fikri hoşuma gitmiyordu ama bunun mümkün olduğunu biliyordum. Bundan kaçınabileceğimizi umuyordum ama programının gördüğü ilgiye bakılırsa bu çok da şaşırtıcı değildi. "Bu dünyanın sonu değil, değil mi? Kızacağımdan mı korktun?"

Dudağını dişledi ve örgüsünün ucuyla oynadı. "Baban ve Callie Kendall hakkında bir şeyler anlatıyorlar."

Sırtımın sertleşmesine neden oldu, ben de derin bir nefes aldım. "Sanırım bu başa çıkmamız gereken bir şey."

"Çok özür dilerim," dedi. "Seninle o kadar çok eğleniyordum ki, dünyanın geri kalanının var olduğunu unutmuşum. Daha dikkatli olmalıydım."

Onu tekrar kollarıma aldım ve alnından öptüm. "Bu senin hatan değil. Ne yapacaktık, her dışarı çıktığımızda kılık mı değiştirecektik? Bir süre ortalıkta görünmeyeceğiz. Dışarı çıktığımızdan daha çok içeride kalırız."

Ellerini göğsümün üzerine koydu. "Seni buna maruz bırakmak istemedim." "Biliyorum." Eğildim ve onu öptüm. "Her şeyden önce, buna değersin."

İkincisi, sanırım bizi başıboş kameraların yolundan uzak tutacak bir şeyler bulabiliriz."

Sonunda gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Onu tekrar öptüm, son zamanlarda en sevdiğim tat haline gelen vişneli dudak kreminin tadına baktım. "Bak ne diyeceğim. Kötü haberlerini görüp sana iyi haberler vereceğim. Jonah gitti ve bu gece geç saatlere kadar eve geleceğini sanmıyorum. Bu da evin bize kalacağı anlamına geliyor."

"Senin için biraz deli oluyorum Jameson Bodine," dedi. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Hislerimiz karşılıklı, sevgilim."

Leah Mae'ye, onunla birlikte basına çıkmamın önemli bir şey olmayacağına dair güvence vermişim. Ama bir süre sonra, bu konuda haklı olduğumdan emin değildim. Meğer büyük bir *olaymış*.

Gerçekten de benim ve Leah Mae'nin fotoğraflarını yayınlamışlardı. Sanırım meraklı bir turist onu tanımış ve fotoğraflarını çekmişti. Bir şekilde benim kim olduğumu öğrenmişlerdi ve bir de baktık ki Leah Larkin hikayesi yepyeni bir skandal seviyesine ulaşmıştı.

Sözde bir evliliği yıkmaya çalışmakla kalmamış, şimdi de genç bir kızı öldürmekten soruşturulan bir adamın oğluyla birlikte dolaşıyordu.

Callie'nin cesedinin hiç bulunmadığı düşünülürse, bunun teknik olarak bir kayıp kişi soruşturması olması önemli değildi. Ölü bir adamın cinayetle suçlanamayacağı da önemli değildi. Dedikodu sütunları *Roughing It*'in arkasındaki stüdyodan pek de farklı değildi - gerçekleri ya da doğruyu göstermekle ilgilenmiyorlardı. Sansasyon ve reytingle çok ilgilidiler. Ya da bu durumda, tıklamalar ve reklam dolarları.

Tıpkı Leah Mae'nin adını çamura buladıkları gibi ailemin adını da çamura bulamak ilgi çekici bir hikâye yarattı. Ve görünüşe göre bu süreçte kime zarar verirlerse versinler, bundan sonuna kadar faydalanacaklardı.

Leah Mae'nin bir süre benimle kalması için ısrar ettim. O kulübede yalnız kalmasını istemiyordum. Hâlâ çoğu gün babasını görmeye gidiyordu ve onu durduracak değildim. Ama kasabada pusuya yatıp fotoğraf çekmeyi umanlardan endişeleniyordum. Bu şekilde güvenli bir yerde saklanabilir ve yangına körükle gitmeden her şeyin sona ermesini bekleyebilirdik.

Yine de insanlar bizi buldu. Kulübedeki bazı eşyalarını almak için onunla birlikte gittim ve yolun hemen yukarısında park etmiş bekleyen biri vardı. Biz içeri girmeden birkaç fotoğrafımızı çekti. İkimiz de takip edilmeden kasabaya gidemezdik. Leah Mae yapılacak en iyi şeyin onları görmezden gelmek olduğunu söyledi ama bu kolay değildi.

Scarlett'ten Bowie'lerde bir aile toplantısına çağıran bir mesaj aldığımda işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordum.

Jonah ve ben ertesi sabah erkenden Bowie'nin evine gittik. Bowie mutfakta kahvaltı hazırlıyordu ama waffle olmaması bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bu benimle ilgiliydi. Bir sandalyeye çöktüm ve Scarlett ile Gibson'ın gelmesini bekledim.

Bekleyiş uzun sürmedi. Scarlett ve Gibs birkaç dakika sonra geldiler. Gibson'ın bana bakışından kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Her zaman kızgın görünürdü.

-En azından onu tanımayan insanlara karşı... Ama her zamanki Gibson kaşları ile öfkeli Gibson kaşları arasında fark vardı. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren ondan öfkeli bir hava alıyordum.

Bowie, Jonah ve Scarlett kahvaltı hazırladılar. Kalkmaya zahmet etmedim ve Gibson karşıma oturarak bana ters ters baktı.

Kahretsin.

"Pekâlâ, sanırım hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Bowie. Gibson gözlerini benden ayırmadan, "Evet," dedi.

Bowie, "Ortalıkta dolaşan hikâyeler kontrolden çıkmaya başladı," dedi. "Leah Mae ve Jameson'la ilgili şeylerle başladı. Eminim bundan pek hoşlanmamışsındır ama zararsız görünüyordu. Ama sonra Callie Kendall davasına ve babamla olası bağlantıya başladılar."

Gibson, "Ve şimdi bütün ülke Bodine ailesinin sırrını konuşuyor," dedi. "Sanki bu bir sırmış gibi."

Bowie, Gibson'ın söylediklerini kabul ediyormuş gibi başını eğdi ama bunu söylemenin daha diplomatik bir yolunu bulabilirdi. "Doğru. Soruşturmada neler olduğunu bilmiyorum."

Jonah, "Polisler bir şey bulurlarsa bizi arayıp haber verecek değiller ya," dedi.

"Kesinlikle. Ancak şimdi tüm bu hikayeler davaya dikkat çekiyor," dedi Bowie. "Bence kamuoyuna bir açıklama yapmalıyız. En azından bu şekilde basın gerçeği öğrenmiş olur."

Scarlett, "Devlin ve ben Jayme'le birlikte bunun üzerinde çalışabiliriz," dedi. "Teşekkürler, Scar."

Gibson, "Bu saçmalık," diye homurdandı. Scarlett, "Sakin ol Gibs," dedi.

"Hayır, *sen sakin ol*," dedi Gibson. "Şuradaki mankafa gidip bir reality TV sürtüğüyle çıkmaya başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu."

Ayağa kalktım ve Gibson'a doğru hamle yaptım. Bowie ve Jonah'ın kollarımdaki güçlü tutuşları beni geri çekmeden önce yüzüne bir santim yaklaşmıştım.

"Ağzından çıkana dikkat et," dedim.

Gibson'ın gözleri seğirdi. "Bu senin suçun Jameson. Her yerde ikinizin fotoğrafları var. Bunun olmasına izin verecek kadar aptalsın."

Jonah ve Bowie'ye karşı zorlandım ama ikisi birlikte beni Gibson'dan uzak tutacak kadar güçlüydüler. Zar zor.

"Yemin ederim, onun hakkında bir kelime daha edersen o lanet burnunu kırarım, duydun mu beni?" Hırladım.

Gibson ayağa kalkarak, "Dışarı o zaman," dedi.

"Çocuklar," diye tersledi Scarlett. "Yeter artık. Birbirinizin boğazına sarılmakla hiçbir şeye yardımcı olmuyorsunuz."

Gibson, "Bu onun hatası," dedi.

Scarlett gözlerini devirerek, "Aman Tanrım," dedi. "Şimdi de *onun başlattığını* söyleyeceksin. Beni annen gibi davranmaya zorlama, yoksa kulaklarını tıkar ve seni lanet olası köşeye sıkıştırırım."

Gibson kaşlarını çatı ve oturdu. Jonah ve Bowie üzerimdeki tutuşlarını bıraktılar ve ben de gömleğimi düzelttim.

"Sence bundan hoşlanıyor muyum?" diye sordum. "Bu benim kâbuslarımın malzemesi. Kasabada babamın Callie'yi öldürüp öldürmediği konuşulurken yeterince kötüydü. Şimdi tüm ülkeye mi yayıldı? Fark etmediysen söyleyeyim, insanların bana bakması en sevdiğim şey değil. Ve şu anda rahat olduğumdan çok daha fazlasına sahibim. O yüzden hepiniz geri çekilebilirsiniz."

"Özür dilerim, Jame. Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Scarlett.

Başımı salladım ve bana ters ters baktığında neredeyse tekrar Gibson'ın peşinden gidiyordum ki cebimdeki telefonum çaldı.

Leah Mae: Kelvin şehirde. Onunla Moonshine'da buluşmayı kabul ettim.

Kardeşıme duyduğum öfke, içime akan, damarlarımda sıvı çelik gibi cızırdayan öfke dalgasının yanında hiçbir şeydi. Dişlerimi gıcırdatarak, sırtımı ve kollarımı sıkarak hızlıca bir cevap yazdım.

Ben: Beş dakika içinde orada ol.

"Sorun nedir?" Scarlett sordu.

"Leah Mae'nin şerefsiz eski sevgilisi geldi," dedim. "Onunla Moonshine'da buluşacak."

"Olamaz," dedi Jonah ve hepimiz ona baktık. "Kaçak adalet, değil mi?"

Bowie onun sırtını sıvazlayarak, "Sen kesinlikle bir Bodine'sin," dedi. "Hadi gidelim."

Bowie'nin ön kapısından çıkıp arabalara doluştuk. Scarlett bunu kaçırmayacağını söyleyerek ben ve Bowie'yle birlikte Jonah'ın arabasına bindi. Gibson Charger'ıyla arkadan geldi. Tek başınaydı ama geldi. Leah Mae hakkında söylediklerine hâlâ kızgındım, ama bu işi bize bırakmayacağı için onu takdir ediyordum.

Ne de olsa biz hâlâ kardeşтик. İşleri böyle hallederdik.

Biz geldiğimizde Leah Mae çoktan Moonshine'a girmiş, o pisliğin karşısındaki masaya oturmuştu. İtiraf etmeliydim ki, o şerefsizin yüzündeki ifade

Bodine ailesinin o restorana girmesi, giriş ücretine ve daha fazlasına değdi.

LEAH MAE

K

Moonshine'a girdiğimde Elvin ayaktaıdı. Her zamanki iş kıyafeti yerine siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman giymişti. Tabii ki Lululemon'dı.

Adam giyinikken bile gösterişli olmayı başarıyordu.

Clarabell'e başımı salladım, sonra Kelvin'in karşısına oturdum. Masamıza gelirken ona açık bir şüphecilikle -belki biraz da düşmanca-baktı.

"Günaydın," dedi. "Kahve?"

Kelvin onu görmezden geldi ve yerine oturdu.

Onunla göz göze geldim. "Özür dilerim. Sanırım olmaz. Bize birkaç dakika verebilir misin?" "Elbette, tatlım," dedi ve kahve sürahisini geri götürdü.

Mutfak.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Telefonlarıma cevap vermeyi bıraktın," dedi. "Bana mesaj atmıyorsun. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Hayatına devam etmeye ne dersin?"

"Leah, burada ne tür bir oyun oynadığını sanıyorsun bilmiyorum ama Batı Virginia'nın taşralı bir köylüsüyle takılmak alçaklıktır."

Gözlerim o kadar büyüdü ki yuvalarından fırlayacaklar sandım.

"Affedersiniz? Az önce Jameson'a köylü demediniz."

"Gerçek bu," dedi. "Adamın babası bir kızı öldürmüş."

Gözlerimi devirdim. "Aman Tanrım. Bu yüzden mi buraya geldin? Jameson ve benim hakkımdaki hikâyeyi gördün ve bunun peşini bırakamadın mı?"

"Uğruna çalıştığımız her şeyi çöpe atıyorsun," dedi. "Hâlâ bir menajerin olmadığını biliyorum. Senin için kim çalışıyor? Bir sonraki işinin ayarlanmasını kim sağlıyor? Burada kendi başına ne halt edeceksin? Bir kaçak içki standı mı açacaksın?"

Bir an durakladım, çünkü bir kaçak içki standı Bootleg'de, özellikle de yaz aylarında çok iyi iş yapardı.

"Tanrım, Leah," dedi. "Bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ben daha cevap veremedim Kelvin'in yüzündeki renk soldu ve bembeyaz kesildi, hatta belki biraz da yeşil. Gözleri kapıdaydı ve neye, daha da önemlisi kime baktığını hemen anladım.

İki saniye geçmeden standımız Bodine'ler tarafından kuşatıldı.

Gibson koridorun karşısındaki masaya yaslandı. Masa boş değildi ama orada oturan çift ona şöyle bir bakıp kahvaltılarına geri döndüler. Jonah ve Bowie biraz daha incelikli bir yaklaşım sergileyerek boş bir masaya, bize bakacak şekilde oturdular. Scarlett de onlara katıldı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Jameson kollarını kavuşturdu ve rahatça Kelvin'in oturduğu tarafın arkasına yaslandı.

"Gerçekten mi?" Kelvin sordu, sesi küçümsemeyle kalınlaşmıştı. Jameson cevap vermedi.

"Bu pislikler gerçek mi?" Kelvin sordu.

Hepsine tek tek baktım, bakışlarım Jameson'da durdu. Sıkılmış gibi tırnaklarını karıştırıyordu.

Clarabell elinde bir yığın menü ile dışarı çıktı ve ihtiyacı olan herkese ikram etmek üzere menüleri uzattı.

Gibson, "Onlara ihtiyacımız olmayacak, tatlım," dedi.

İçimi çektim. Jameson'ın benim için bu savaşı vermesine ihtiyacım yoktu ve ailesinin geri kalanının da bunu yapmasına gerçekten ihtiyacım yoktu. Jameson'a bir şey söylemek üzereydim ki Kelvin tekrar söze girdi.

"Onu tanıdığını mı sanıyorsun?" Kelvin dönüp Jameson'a bakarak sordu. "Buraya gelip onun adına konuşamazsın."

"Kimse Leah Mae adına konuşmuyor," dedi Jameson. "O bunu kendi başına yapabilecek kapasiteye sahip. Biz sadece uslu durduğundan emin olmak için buradayız, hepsi bu."

Gülümsememek için alt dudağımı ısırdım. Beni kurtarmak ya da benimle savaşmak için burada değillerdi çünkü bunu yapamayacağını düşünüyorlardı. Sadece iyi olduğumdan emin olmak için buradaydılar. Ve varlıkları yardımcı oldu. Jameson ve onun

Ailem beni destekliyordu, dünyaya kafa tutabilirmişim gibi hissediyordum. Ya da en azından eski nişanlımın menajeriyle.

Kelvin nefesinin altında, "Bu kasaba delirmiş," diye mırıldandı ve Jameson'dan uzaklaştı.

"Hayır, bence asıl çılgınlık başka bir adamla birlikte olduğum dedikodusunu duyduğun için Batı Virginia'ya kadar uçman," dedim. "Brock Winston'la olan sözde ilişkimin iyi bir şey olduğu konusunda ısrar eden sendin. Ve unutmayalım, beni bir değil altı bekârla flört programına çıkarmaya istekliydin."

Jameson kaşlarını kaldırdı. Gibson parmaklarını çıtlattı.

Kelvin etrafta bu kadar insan varken konuşmak istemiyormuş gibi etrafına bakındı. Onu suçlamıyordum ama kesinlikle gitmelerini istemeyecektim. Ellerimi önümde kavuşturdum ve dudaklarımı birbirine bastırarak beklemeye başladım.

Sesini alçalttı ama elbette herkes onu duyabiliyordu. "Bunlar kariyerinizin yararına olan stratejik kararlardı."

"Senin yüzünden kariyerim mahvoldu," dedim. "Ama ne var biliyor musun? Ben memnunum. Her şey böyle olduğu için mutluyum. Çünkü işler farklı olsaydı, senin gerçekte ne kadar aşağılık bir pislik olduğunu fark edemeyebilirdim."

"Leah, seni ben yarattım," dedi. "Bensiz bir hiçsin."

Gibson hırladı - gerçekten hırladı - ama Jameson bir elini kaldırdı ve sonra sanki benim hamlem olduğunu söyler gibi bana başını salladı.

"Beni sen mi yaptın?" diye sordum. "Seni ben yarattım, göt herif. Sen benimle anlaşmadan önce ajansın bir hiçti. Seni modaya sokan bendim ve o zamandan beri benim kuyruğumda gidiyorsun. Ben olmasaydım, bir hiç olurdun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Biri ıslık çaldı; kim olduğundan emin değildim ama Scarlett olabilirdi.

"Bu saçmalık," dedi Kelvin. "Biz her şey için birlikte çalıştık. vardı. Bunu öylece bırakıp gidemezsin."

"Aslında bırakabilirim ve bıraktım da."

Kelvin'in alnındaki damarlardan biri patlayacakmış gibi görünüyordu. "İstedğin bu mu? Taşralı bir hödük olmaya geri dönmek ve bu cahilin fahişesi olmak mı?"

"Artık işin bitti evlat," dedi Jameson. "Ona fahişe dememeliydin."

Kelvin'in gömleğini yakaladı ve Kelvin tepki vermeye fırsat bulamadan onu bir bez bebek gibi kabinden dışarı çekti. Gibson bir tarafa geçerken Jameson onu diğer tarafta tuttu ve bir saniye sonra Bowie ve Jonah önlerindeydi, kapıyı açık tutuyorlardı.

Onlar Kelvin'i dışarı sürüklerken ben de kalkıp çantamı aldım. Scarlett masamın yanında durdu.

"Ona gerçekten zarar vermeyecekler, değil mi?" Buraya gelme cüretini gösterdiği için Kelvin'e sinirlenmiş ve kızmıştım ama kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Scarlett, "Hayır," dedi. "Sadece ona bir ders verilmesi gerekiyor. Kardeşlerim bu tür şeylerde iyidirler. En iyisi bunun olmasına izin vermek."

Scarlett ve ben onları dışarı kadar takip ettik. Kelvin debeleniyordu ama Jameson ve Gibson vücudunun üst kısmını, Jonah ve Bowie de birer bacağını tuttular. Bodine'in dört adamı birlikte onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutuyorlardı.

Etrafıma bakındım, cep telefonlarını çıkarmış, fotoğraf ya da video çeken insanlar görmeyi bekliyordum. Ama saat yeterince erkendi, etrafta kimse yoktu. Bunun üzerine rahat bir nefes aldım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kelvin paniğe kapılmış bir sesle sordu.

Bodine'ler cevap vermedi; Kelvin boşuna çırpınırken onu binanın kenarından çektişirdiler.

Yan tarafında büyük harflerle *Bootleg Springs Şerifi* yazan bir araba durdu. Pencere yavaşça aşağı inerken Bodine'lerin hepsi durakladı. "Günaydın çocuklar," dedi Şerif Tucker.

"Şerif," dedi Jameson.

"Tanrıya şükür," dedi Kelvin. "Şerif, şu psikopatların beni indirmesini sağla."

Şerif Tucker sadece kaşlarını kaldırdı.

Jameson, "Halkın gözünde alçaklık," dedi. "Clarabell ve Scarlett kefil olabilir." "Çöplük mü?" Şerif Tucker sordu.

"Evet," dedi Jameson.

Şerif Tucker şapkasını eğdi. "Devam edin o zaman." "Ne?" Kelvin çığlık attı. "Ciddi misin sen?"

Şerif Tucker, "Şey, kasabada halka açık pisliğe karşı bir yönetmelik var," dedi. "Sadece kafasına dikkat et, Bodines."

"Yapacağım, Şerif."

Bodine'ler tekrar harekete geçerek onu otoparka doğru çekmeye başladılar. Şerif Tucker yoluna devam etti.

"Burası ne tür bir taşra boku?" Kelvin hâlâ onların elinden kurtulmaya çalışarak sordu.

Durdum ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Büyük çöp konteynerine doğru gidiyorlardı. "Onu gerçekten oraya mı koyacaklar?"

Scarlett kollarını kavuşturmuş, yanımda duruyordu. "Tabii ki. Halkın pisliğine verilecek uygun yanıt budur. Şerif'in dediği gibi, bu bir kasaba yönetmeliği ve o açıkça ihlal etti."

"Üç deyince," dedi Jameson.

Kelvin'i bir ve ikide savurdular ve üçe geldiklerinde onu çöp kutusunun kenarından aşağı fırlattılar. Islak bir gümbürtü duyuldu ve Kelvin bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurmaya başladı.

Jameson ellerini birbirine vurdu ve bana doğru yürüdü.

"Aman Tanrım!" Kelvin'in boğuk sesi çöp kutusunun içinden geldi. "Bu da ne... Tanrım, ıslak. Ve yapış yapış. Çıkarın beni buradan!"

"Onu orada öylece bırakacak mısın?" Ben sordum.

Jameson omuz silkti. "Çöpler yarın toplanacak, yani çoğunlukla dolu. Dışarı çıkmakta zorlanmayacaktır. Çıkarsa da Hamish ona yardım eder."

"Hamish kim?" Ben

sordum. "Çöpçü."

"Siz bu pantolonların kaç para olduğunu biliyor musunuz?" Kelvin çöplüğün kenarından atlamak için mücadele ederek bağırdı.

Scarlett, Jonah ve Bowie'yle birlikte oradan ayrıldı ve Gibson sinsice uzaklaştı. Yanından geçerken Jameson'a ters ters baktı ama ikisi de bir şey söylemedi.

Jameson saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Haddimi aşmak istememiştim. Ama ben etraftayken kimse seninle bu şekilde konuşamaz."

"Sorun değil," dedim.

Kolunu bana doladı ve köşeden geri yürüdük. Kelvin dışarı çıkıyor gibiydi ama artık onun için endişelenmiyordum. Ve eski moda Bootleg adaleti sayesinde onu son kez duyduğumdan emindim.

"Beni desteklediğin ama söylemem gerekeni söylememe izin verdiğin için teşekkürler." "Elbette, hayatım," dedi Jameson. "Seni bilmem ama ben

biraz waffle'a ihtiyacım var. Sana kahvaltı ısmarlayabilir miyim?" "Waffle kulağa harika geliyor."

LEAH MAE

M

Bugün yaptırdığım yüz bakımı yüzünden cildim hâlâ karıncalanıyordu ve kaslarım gevşemiş hissediyordum. Scarlett, Cassidy ve June Tucker'la birlikte beni de spaya davet etmişti.

Yüzlerimiz parlayana ve olabildiğince rahatlayana kadar keselendik, buharlandık ve ovulduk. Spa'nın sahibi Lula'nın sihirli elleri olduğuna ikna olmuşum. Kendimi harika hissediyordum.

Scarlett'in oturma odasında yere uzanmış, sırtımı kanepeye dayamıştım. Küçük sehpanın üzerine çeşitli atıştırmalıklar koymuş ve herkes için içecek hazırlamıştı. Hepimiz rahat giysiler ya da pijamalar giymiştik, bu da biraz pijama partisi gibi hissettiriyordu.

Karıştırdığı içkilerden çok fazla içersem, bu bir içkiye dönüşebilirdi.

"Beni davet ettiğiniz için tekrar teşekkürler," dedim. "Bugüne çok ihtiyacım vardı." Scarlett, "Gelebilmene sevindim," dedi. Birkaç yastık daha fırlattı.

yere oturdu ve otururken bir elinde içkisini dengeledi. "Yaşanan onca şeyden sonra biraz şımartılmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Başımı salladım. Bu konuda kesinlikle haklıydı. Dedikodu sütunlarında yazılanları daha fazla okumak gibi bir hata yapmıştım ve bu hiç de iyi değildi. Yuva yıkan, cadaloz, baştan çıkarıcı ve dikkat çeken bir fahişeydim. Jameson trajik bir geçmişi olan ve babasının gölgesi üzerinde dolaşan bir taşralıydı.

-Gerçi hikayelerde hep seksi olduğu vurgulanırdı. Birisi onun gölde fotoğraflarını çekmişti - elbette gömleksiz. Jameson Bodine'in üzerinde sörf şortundan başka bir şey yokken, ellerini ıslak saçlarında gezdirdiği görüntüler viral olmuştu.

"Evet, son birkaç hafta çok saçmaydı," dedim.

"Moonshine'daki küçük olaydan sonra eski sevgilin seni rahatsız etmeyi bıraktı mı?" Scarlett sordu.

"Eski sevgiliyle olan olay mı?" Cassidy sordu. Biraz daha dik oturdu ve başını öne eğdi. "Bir şeyler olduğunu duydum."

Güldüm. "Eski sevgilim Jameson'la benim hakkımdaki hikâyeyi gördükten sonra şehre geldi. Onunla Moonshine'da buluşmayı kabul ettim, çoğunlukla ondan kurtulabilmek için."

Scarlett, "Ve tabii kimin geldiğini de biliyorsun," dedi.

Cassidy, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Bodine'in adamlarından oluşan büyük bir duvar." "Scarlett de onlarla birlikteydi," dedim.

Scarlett, "Hey, bunu kaçırmamın imkanı yoktu," dedi. "Ve kardeşlerimin hakkını vermeliyim. En iyi davranışlarını sergilediler."

"En iyi davranış mı? Kelvin'i bir çöp konteynerine attılar," dedim.

"Hak etmediği bir şey değil." Scarlett Cassidy'ye baktı. "Halka açık bir pislik."

June, "Batı Virginia'da genel olarak asayişi bozan davranışlar dört yüz dolara kadar para cezasına tabidir," dedi. "Ya da hapiste bir gece."

Scarlett, "Bootleg'de kışını bir çöplüğe atar ve günü bitiririz," dedi.

Cassidy ve Scarlett kadehlerini kaldırıp tokuşturdular. "Peki, bir fincan Bootleg içkisi servis edildikten sonra eski pislik ne yaptı? adalet?" Cassidy sordu.

"Kasabayı terk etti," dedim. "Ve o zamandan beri ondan haber almadım."

June düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Etkili bir önlem olmuş gibi görünüyor."

Scarlett, "Bence de," dedi. "Biz buralarda işleri nasıl doğru yapacağımızı biliriz."

Bir avuç patates cipsi aldım ve bir tanesini ağzıma attım. "Buraya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Gururunu incitmişsin gibi görünüyor," dedi Cassidy. "Erkekler yeni yürümeye başlayan çocuklar gibidir. Başkası isteyene kadar sahip olduklarının kıymetini bilmezler. Sonra da öfke nöbeti geçirirler."

Scarlett, "Bence iyi olanlar bunu anlıyor," dedi. "Sahip oldukları şey iyi olduğunda, sahip olduklarının kıymetini biliyorlar."

Cassidy inledi. "Scarlett, seni seviyorum ama muhteşem Devlin McAllister hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Sen mükemmel erkeği buldun. Biliyoruz."

Scarlett, "Ah, Cass, sen de senin için mükemmel olan bir erkek bulacaksın," dedi. "Onun var olduğunu sanmıyorum," dedi Cassidy.

"Amerikalıların yaklaşık yüzde doksanı elli yaşından önce evleniyor," dedi June. "Rakamlar hâlâ sizin lehinize."

Cassidy, "Bu pek de rahatlatıcı değil, June Bug," dedi.

June omuz silkti ve telefonunu eline aldı.

"Hâlâ grevde misin Cassidy?" Ben sordum.

İnledi. "Yemin ederim, sanırım bir tür rekora gidiyorum. Otuz yaşından önce en berbat randevu ya da öyle bir şey. Beni çim biçme makinesine bindiren adamdan daha kötü olabileceğini düşünmemiştim."

"Bir adamın seni çim biçme makinesine bindirmesinden daha mı kötü oldu?" Ben sordum.

Cassidy başını yavaşça salladı. "Hiçbir fikrin yok."

Scarlett ona çikolata kaplı bir çubuk krakeri göstererek, "Dökül bakalım, Tucker," dedi. "Bilmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ, Perrinville'den bir adamla tanıştım," dedi Cassidy. "Gerçek bir randevuya çıkmaya karar vermeden önce birkaç kez konuştuk. Ve dürüst olmak gerekirse, bana özel bir ilgisi olduğunu baştan söyledi. Ben sadece onu ciddiye almadım."

"Uh oh." Cassidy'nin bu hikâyeyle nereye varmak istediğinden emin değildim ama moda endüstrisinde sapıkça şeylerle ilgilenen pek çok insanla tanışmıştım.

"Mesele şu ki, o çok komikti," dedi. "Her konuştuğumuzda beni gülmekten kırıp geçirirdi. Bu yüzden bana kadın iç çamaşırı giymeyi sevdiğini söylediğinde, bunun başka bir şaka olduğunu düşündüm."

Scarlett öksürdü, neredeyse içkisini tükürüyordu. "Şimdi neyi seviyor?"

"Kadın iç çamaşırlarını, ama en kötüsü b u bile değil." Cassidy iç çekti. "Onunla akşam yemeği için buluştum ve bu oldukça güzeldi. Yemeğin büyük kısmında beni güldürdü. Yemekten sonra beni arabama kadar geçirdi ve sanki iyi geceler öpücüğü verecekmiş gibi eğildi. Ellerimi göğsüne koydum ve orada bir şey hissettim."

Üçümüz de büyülenmiş bir halde Cassidy'ye bakıyorduk. June bile.

"Etrafı biraz yokladım ve o da fark etti. Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda, 'gömleğinin altında garip bir şey varmış gibi hissediyorum' dedim."

"Aman Tanrım," dedi Scarlett.

"Evet," dedi Cassidy. "Sadece kadın külotu değildi. Sütyen de giyiyordu."

Hepimiz bir kahkaha patlattık. Scarlett yere düştü, başı Cassidy'nin kucağındaydı. June öyle bir kısı kısı güldü ki telefonunu düşürdü. Kendimi tutmaya çalışarak ağzımı kapattım ama faydası olmadı. Neyse ki Cassidy de hepimiz kadar çok güldü.

Karnımı tuttum ve gözlerimin kenarındaki birkaç damla yaşı sildim. "Özür dilerim Cassidy. Sana gülmemeliydim."

"Sorun değil," dedi, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. "Bu çok saçma, tabii ki komik."

"Çok fazla sorum var," dedim. "Neden sütyen takıyordu? Erkek memeleri mi vardı?"

Scarlett yeniden gülmeye başladı.

"Hayır," dedi Cassidy. "Uzun boylu ve zayıftı; bir A fincanını bile dolduramazdı."

"Doldurulmuş muydu?" Scarlett sordu.

Cassidy yine güldü. "Hiç sanmıyorum. Gerçi bunu öğrenmek için etrafı yoklamadım. Ne giydiğini fark ettiğimde biraz geri sıçradım."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

Cassidy, "Şaşırdığım için biraz şaşırmış gibiydi, çünkü bana önceden bu tür şeylerden hoşlandığını söylemişti," dedi. "Şaka yaptığını düşündüğümü açıkladım. Sonra ağzımdan kaçırdım, *neden?* O da bunun kendisini tamamlanmış hissettirdiğini ve hayatını özel iç çamaşırları olmadan hayal edemediğini söyledi."

"Aman Tanrım," dedim. "*Özel iç çamaşırları* ifadesini kullandı mı?"

"Evet kullandı," dedi.

"Bu onu bir daha görmeyeceğin anlamına mı geliyor?" June sordu.

"Evet, Juney," dedi Cassidy. "Sütyen takan bir erkekle çıkmayacağım. Diğer insanların nelerden hoşlandığı konusunda fazla yargılayıcı olmayı sevmem ama bu benim için biraz fazla oldu."

Scarlett, "Hiç olmazsa dürüst davrandı," dedi. "Bunun da bir anlamı olmalı."

"Sanırım öyle," dedi Cassidy. "Ama dürüstlük ya da değil, sütyen giymek benim için bir erkekte zor bir sınırdır."

"Seni suçlamıyorum," dedim.

Scarlett, "Bu garip bir tuhaflık," dedi. "Belki de biraz daha geleneksel birini bulman gerekiyordur."

"Bilmiyorum," dedi Cassidy. "Bir sürü kedi alıp her şey yoluna girmeden önce ne kadar zamanım olduğunu merak ediyorum."

Scarlett şakacı bir tavırla onun bacağına vurarak, "Dur," dedi. "Evet!" June bağırdı ve hepimiz irkildik.

"İyi misin?" Cassidy sordu.

"Mükemmelim," dedi June. Telefonunu yine çıkarmıştı ve gözleri ekranda, başparmaklarıyla bir şeyler yazmakla meşguldü. "Townsend'i yeni satın aldım."

"Kim?" Scarlett sordu.

June bu soru karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. "George Townsend, namıdiğer GT, Philadelphia'da top tutmaya başlayan oyuncu. Buck onu fantezi futbol takımından çıkaracak kadar aptaldı ve ben de onun yanlış hesaplamasından yararlanmayı başardım."

"Bu yıl yine para için mi oynuyorsunuz?" Cassidy sordu.

June, "Öyleyiz, ancak bana cazip gelmesinin nedeni kumar yönü değil," dedi.

Cassidy bana baktı. "Fark etmediysen, June'y tam bir spor delisi. Futbol onun favorisi."

June, "Beyzbol ikinci sırada geliyor," dedi. "Ancak futboldaki değişkenlerin sayısını özellikle teşvik edici buluyorum."

"Tahrik edici bulduğunuz şeyin birbirlerine çarpan büyük ve güçlü adamlar olmadığına emin misiniz?" Scarlett sordu.

June'un yüzünde yine o şaşkın ifade vardı. "Hayır."

"Sayıları seviyor," dedi Cassidy. "Tüm istatistiklerle eğleniyor."

"İnsanlar bu işlerde yüksek düzeyde sezgilerin Kazanan bir fantezi takımı oluşturmak," diyor June. "Ama hepsi rakamlarda var. Townsend'in toplam yarıda sayısı azaldı ama karşılama/ touchdown oranı ligde ilk beşte. Açıkça daha üstün bir seçim."

"Bu harika," dedi Cassidy. "Eminim babam kıskanacaktır."

June başını sallayarak, "Yeni güncellediğim listeyi kıskanacak," dedi. Cassidy güldü ve kız kardeşinin omzunu sıvazladı.

"Nasıl oldu da senin Instagram hesabını takip etmedim, Leah Mae?" Scarlett sordu. Başparmağıyla telefonunun ekranını kaydır. "Şu pastaya bak. Bunu Opal'dan mı aldın?"

"Millie Waggle, aslında," dedim.

Scarlett inledi. "Onun keklerinden bir tabak için neler vermezdim."

"Pastası harikaydı," dedim. "Benim için pişirmesi çok hoştu. Ama Instagram'ıma pek bakmıyorum. Görmek istemediğim çok fazla yorum var."

Scarlett, "Bilmiyorum, bu o kadar da kötü görünmüyor," dedi. "İnsanlar daha çok senin giysilerin hakkında konuşuyorlar."

"Gerçekten mi?"

Scarlett, "Şey, pasta resminde değil," dedi. "Ben sadece yorumlara göz atıyorum, ama çoğunlukla gördüğüm bu. İnsanlar kıyafetlerini ve onları nereden aldığını soruyorlar. Bir tanesi diyor ki, *Brock'un sikini yalamış kimin umurunda, şu kot pantolona baksana.*"

Hepimiz yine kahkahalara

boğulduk. "Şaka yapıyorsunuz,"

dedim.

Scarlett telefonunu bana uzattı.

Fotoğraflarımla ilgili bazı yorumlara göz attım. *Roughing It*'teki sözde skandalıma birkaç atıf gördüm ama Scarlett haklıydı. Ne giydiğimle ilgili çok fazla yorum vardı. Kovboy çizmelerimin fotoğrafındaki tüm beğeni ve yorumları görmek beni çok memnun etti. İnsanlar onları sevmiştir.

Al bakalım, Kelvin.

"Bununla bir şeyler yapmayı hiç düşündün mü?" Scarlett sordu.

"Neyle?"

"Senin stil anlayışınla," dedi. "Seni her gördüğümde tüm kıyafetlerini çalmak istiyorum."

Cassidy elini kaldırarak, "Ben de öyle," dedi.

"Teşekkürler," dedim ve içkimden bir yudum daha aldım. "Giydiklerimle eğlenmeyi her zaman sevmişimdir. Benim için sanat gibi bir şey. Bütün gün yanınızda taşıdığınız bir sanat. Tuhaf bir şey duymak ister misin?"

Scarlett, "Elbette," dedi.

"Her şey Callie Kendall ile başladı," dedim. "Onun uyumsuz düğmeleri.

O yaz hepimizin onu nasıl taklit ettiğimizi ve tüm hırkalarımızın üst düğmelerini nasıl değiştirdiğimizi hatırlıyor musunuz? Kıyafetlerimi değiştirerek onları benzersiz hale getirebileceğim fikri beni çok şaşırttı.

Daha sonra kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. İlk başta sadece düğmelerdi ama çok geçmeden dikişleri sökmeye ve bir şeyleri yeniden dikmeye başladım. Yeni silüetler yapıyor ya da aksesuarlar ekliyordum."

"Bu yüzden mi hep bu kadar tatlısın?" Cassidy sordu. "Çünkü bunun modellerin doğuştan nasıl yapılacağını bildiği bir şey olduğunu düşündüm. çoğumuz bilmiyoruz."

"Sanırım," dedim. "Kıyafetlerimi yeniden dikmek ve yeni kıyafetler tasarlamak... şey, eğlenmek için yaptığım bir şey. Rahatlatıcı bir şey."

"Gardırobumu yeniden yapmak için ne zaman geliyorsun?" Scarlett sordu.

Güldüm. "Ne zaman istersen."

"Bu konuda seni tutacağım," dedi. "Bak ne diyeceğim, zavallı sessiz kardeşimi seninle birlikte medyaya sürüklemenin bedeli bu."

Gülümsedi ve bana göz kırptı, şaka yaptığını biliyordum. Ama yine de kendimi kötü hissettim.

"Ona yaşattıkları için kendimi çok kötü hissediyorum," dedim.

Scarlett, "Evet," dedi. "Bu tür şeyler Jameson için çok zor. Kasabanın geri kalanı Callie'nin kazağının babamın evinde ortaya çıktığını öğrenince hemen hemen ortadan kayboldu. Sanırım bir kez alışveriş için kasabaya geldi ama o kadar. Onu saklandığı yerden çıkarmak neredeyse imkansızdı."

"Vay canına, fark etmemiştim," dedim.

"Dikkatlerin üzerinde olmasından hiçbir zaman hoşlanmadı," dedi. "Eğer görünmez olmanın bir yolunu bulabilseydi, sanırım bunu yapardı. Sevdiği insanlardan bile uzaklaşma eğilimindedir."

Çocukken birlikte okula gittiğimizde Jameson'ın sınıfın önüne çıkmak zorunda kaldığında ne kadar korktuğunu hatırladım. Sanki öğretmenin orada olduğunu unutmasını umuyormuş gibi başını sırasının üzerine eğdiğini hâlâ görebiliyorum. Öğretmen ona seslenir seslenmez, yüzünde kederli bir ifade belirirdi - o zaman bile kalbimi kırardı.

O zamanlar bir sistemimiz vardı. Eğer sınıfın önünde çağrılırsa, ona özel bir işaret verirdim; kulağımı iki kez çeker ve göz kırpardım. Çok aptalca bir şeydi, ama bunu onun için her yaptığımda, gözlerindeki korku dolu bakış eriyip gitmiş ve bana o tatlı küçük çocuk sırtışını vermişti.

Ama Jameson'ın şu anda maruz kaldığı ilgiden ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordum. Adının geçtiği ilk makale çıktığından beri bu konuda endişeleniyordum. Her ne kadar bana sorun olmadığına dair güvence vermiş olsa da, acaba sadece duymak istediklerimi mi söylüyordu diye merak ediyordum.

Eninde sonunda medyanın ilgisi azalacaktı. Ama iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğinden oldukça emindim. Sezon sonu medya etkinliği ve partisi için hâlâ Los Angeles'a uçmam gerekiyordu. Bu beni tekrar

ve muhtemelen Leah Larkin dedikodu değirmenine son bir nefes aldıracaktı.

Bu bittiğinde, hikayeler ve ilgi azalacaktı. Onun yerini alacak yeni bir skandal ortaya çıkacaktı. Artık eğlence sektöründe kariyer yapmak istemiyordum, bu yüzden adımın halkın hafızasından silinip gitmesi uzun sürmeyecekti.

Bu arada Jameson'ın artık tüm bu zahmete değmediğime karar verip vermeyeceğini merak ediyordum. O da benden uzaklaşacak mıydı?

Scarlett'in telefonunda bir country şarkısının nakaratı çaldı ve Scarlett aramayı cevaplamak için telefonu açtı.

"Hey, seksi şey," dedi. "Poker gecesi nasıldı?"

Bir an sessiz kaldı ve Devlin'in boğuk sesini duyabildim. "Onlar ne?" diye sordu, sesi yarı çığlık, yarı kahkahaydı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Şaka yapmıyorsun değil mi? Öyle mi? Aman Tanrım. Tamam, hemen geliyoruz."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Görünüşe göre erkekler poker gecesinde biraz kontrolden çıkmışlar," dedi. "Bence oraya gidip durumu düzeltmeye yardım etmeliyiz."

Kulağa iyi gelmiyordu. "Çözmek mi?"

Başını iki yana salladı. "Açıklayamam bile. Sadece oraya gidip neyin ne olduğunu görmemiz gerekecek."

JAMESON

W

Leah Mae kız kardeşimle kaplıcadayken öğleden sonrayı dükkânımda geçirdim. Teslim tarihim yaklaşıyordu ve ben hala parçayı nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

Dee bana başlangıçta müşterinin tarzını sevdiğini ve ne istediğini dikte etmek yerine yaratıcılığımı kullanmama izin vermeyi tercih ettiğini söylemişti. Elimde binanın ön cephesinin nasıl görüneceğini gösteren bir çizim ve heykelim için ayırdığı yer vardı. Ama bunun dışında herhangi bir yönlendirme yoktu.

Başlangıçta bu beni heyecanlandırmıştı. Bu, istediğim yöne gidebileceğim anlamına geliyordu. Ve ilk başta, binanın çizgilerini yansıtan bir şey yaratmayı planlamıştım. Ama aslında yaptığım şey daha önce yaptığım her şeyden tamamen farklıydı.

Etrafında yavaş bir daire çizerek yürüdüm. Üç metre boyundaydı ve şüphesiz şimdiye kadar yaptığım en ağır şeylerden biriydi. Onu Charlotte'a götürecek kamyonu bindirmek için bir vinç ve muhtemelen yaratıcı bir mühendislik gerekecekti. Ama başaracaktık.

Genellikle çalışmalarım olduğu gibi görünüyordu - hurda metalden yapılmış bir şey. Bunun da kendine has bir güzelliği vardı ve diğer parçalarımın gurur duyuyordum. Ama bu hurdadan yapılmış gibi görünmüyordu, hatta metale bile benzemiyordu. Her bir bölüme çok özen göstermişim, her şeyin düzgün bir şekilde birbirine akmasını sağlamıştım.

Eski moda bir kuş kafesine benzeyen bir kafesin içinde oturmuş, dizlerini göğsüne dayamış, elleriyle parmaklıkları kavramıştı. Büyük kanatları

Uçları parmaklıkların dışında yere değiyordu. Başı öne eğilmiş, yüzü aşağıya doğru eğilmişti.

Kafesteki bir melek.

Ama hala bitirmemişti. Ve nedenini bilmemek beni öldürüyordu.

Zamanım azalıyordu ama tamamlanmamış, mükemmel olmayan bir parçayı teslim edemezdim. O dururken, onunla gurur duyuyordum. Şimdiye kadar yaptığım en iyi iş olduğuna hiç şüphem yoktu. Ama başka neye ihtiyacı olduğunu bulmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım ve bu beni deli ediyordu.

Telefonum çaldı ve sıçramama neden oldu. Neyse ki ellerimde sıcak bir şey yoktu. Burada düşüncelere dalmışken irkilmem sonucu kaç tane küçük yanık izi oluştuğunu itiraf etmek istemedim.

Deanna'ydı.

"Hey, Dee."

"Jameson," dedi. "Lütfen bana neredeyse bitirdiğini söyle."

"Neredeyse bitirdim."

"Yalan mı söylüyorsun?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. Tam olarak yalan söylemiyordum. *Neredeyse* göreceli bir terimdi ve neye ihtiyacı olduğunu anladığımda bitirmenin çok uzun sürmeyeceğinden emindim. Öyle umuyordum. "Hayır. Şu anda bakıyorum ve hazır olması için yapılacak fazla bir şey kalmadı."

Gürültülü bir nefes verdi. "Tanrıya şükür. Tamam, açılışa güvenliği artırıyorlar, ani bir dedikodu ünlüsü olduğun için."

İnledim. "Hatırlatma bana."

"Kaçınmak biraz zor," dedi. "Yine de kız güzel. Onunla ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Bir öfke titreşimi yumruğumu sıkmama neden oldu ama Dee gerçeği bilmiyordu. "Evet, Leah Mae'yi çocukluğumuzdan beri tanırım."

"Huh," dedi. "Ne olursa olsun, müvekkiliniz elbette durumun farkında ve oradaki herkes hazırlıklı olacak."

Gitmek zorunda olduğum için hâlâ nefret ediyordum ama homurdanmanın da bir anlamı yoktu. "Pekâlâ, öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler, Dee."

"Elbette," dedi. "Onu da yanında mı getiriyorsun?" "İsterim."

"Tamam," dedi. "Eğer Bootleg Springs'ten tatlı bir köylü kızı olsaydı, bu çok da önemli olmazdı. Ama Leah Larkin olduğu için önemli."

İçimi çektim. "O sadece Bootleg'den tatlı bir kız."

"Tamam. Nakliye şirketiyle temasa geçeceğim. Sizi programlarına aldım, ancak teslim almak için sizinle koordinasyon sağlamaları gerekecek."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi. "Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal, Dee."

Telefonu kapattım ve arka cebime koydum. En azından artık bana yeğenini ayarlamaya çalışmıyordu.

Bu gece kardeşlerimle poker gecesi idi, bu yüzden heykeli kapladıktan sonra duş almak ve üstümü değiştirmek için içeri girdim.

POKER GECESİ YER DEĞİŞTİRDİ ve oyuncular değişti, ancak temeller hep aynıydı. Yemek, bira, kartlar ve bahis. Genelde büyük paralarla uğraşmazdık, özellikle de Scarlett oynarken - o kız her zaman temizlerdi. Beş ya da on dolar standarttı ve şimdiye kadar en fazla yüz dolar kazanmıştım. Birbirimizden bir sürü para kazanmaktan çok iyi vakit geçirmekle ilgiliydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, kazandıklarımı sakladım ve her yeni oyunda onları döndürmeye devam ettim. Bazen yükseliyordum, bazen düşüyordum, ama şimdiye kadar hep biraz poker param vardı. Eğer param biterse, bunun poker gecesine gitmeyi bırakmam için bir işaret olduğunu düşündüm.

Devlin bu gece ev sahipliği yapıyordu ve bizi Build-a-Shine'a götürdü. Burası bir zamanlar eski bir içki imalathanesiymiş ve şimdi etkileyici tat seçeneklerinden kendi kaçak içkinizi üretebiliyormuşsunuz. Ayrıca poker veya doğum günü partileri gibi şeyler için rezerve edebileceğiniz bir arka odaları da vardı.

Jonah ve ben birlikte kasabaya gittik ve Build-a-Shine'ın arka odasının yolunu bulduk. Ortada sandalyelerle çevrili yuvarlak bir masa vardı ve bir kenarda da yiyecekler duruyordu. Ağzım sulandı. Dev birini bulmuştu - o olmadığını biliyordum, kız kardeşimden daha kötü bir aşçıydı - taco bar servis ediyordu. Tortilla, et, peynir, fasulye, guacamole ve isteyebileceğiniz her şey vardı. Bu yemek için biraz para kaybetmeye değermişti.

Devlin elinde bir bira ve tabakla masadaydı, Bowie de öyle. Nash başka bir sandalyede oturuyordu. Merhaba dedim, kendime bir tabak aldım ve

Taco'larla birlikte. Bir kova buzdan bir bira kaptım ve oturacak bir yer buldum.

Gibson içeri girdi ve ben biraz çöktüm. Gibs'in bu sefer oturmaya karar vereceğini umuyordum. Bowie'deki neredeyse kavgamızdan sonra aramız hâlâ düzelmemişti. Leah Mae konusunda beni desteklemişti ama bu aramızdakilerin bittiği anlamına gelmiyordu.

Bir özür beklediğimden değil. Bodines genellikle özür dilemezdi ve Gibson bu özelliğini inatçılıkta yeni bir seviyeye taşımıştı. Ama ikimiz de birbirimize öfkeli bakışlar atmadan bakabildiğimizde memnun olacaktım. Huysuz kardeşimle uğraşmadan da kafam yeterince meşguldü.

Sanki hâlâ kızgın olduğunu bilmemi istiyormuş gibi masanın yanında durdu, bir sandalyenin arkasını tuttu ve bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım, gözlerine karşılık verdim. Gibs benden büyük ve iriydi ama beni korkutmasına izin vermeyecektim. Haftanın her günü onunla başa baş mücadele ederdim. Eğer babam gibi davranıp benim zayıf olduğumu düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

Devlin, "Biraz yiyecek alın ve başlayalım," dedi.

Görünüşe göre taco bar, küçük kardeşine bakmaya çalışmaktan daha cazipti, çünkü Gibs gözlerini ayırdı ve bir tabak doldurdu. Herkes yerine oturduktan sonra hepimiz paralarımızı attık, fişlerimizi aldık ve Dev dağıtımına başladı.

Gözlerimi kartlarımdan ayırmadım ve biramı yudumladım. Bowie ve Jonah futbol hakkında hararetli ama iyi huylu bir tartışmaya girdiler. Gibson çoğunlukla sessiz kaldı, ama bu tipik bir durumdu. Birkaç el oynadık, biraz yemek yedik ve biralarımızı içtik. Biraz rahatlamıştım. Bu gece iyi geçecek gibi görünüyordu.

Telefonum çaldı, ben de kontrol ettim. Leah Mae bana Scarlett'le birlikte yüzlerine bir şey bulaşmış ve gülüyor gibi göründükleri bir fotoğraf göndermişti. Mesajda, *daha önceki spa ziyaretimizde seksi göründükleri* yazıyordu.

İşte benim güzel kızım.

Gibson, "Maç sırasında mesajlaşmayı bırakın," dedi.

Ona baktım. Bir kavga başlatmak istiyordu ve onu şımartıp şımartmayacağımdan emin değildim. Muhtemelen en iyisi onu görmezden gelmekti. Ama beni sinirlendirmesine izin vermediğimi göstermek için ona bir mesaj daha attım.

Bu gece iyi eğlenceler.

Gibson, "Tanrım, Jameson, eşeklik etmeyi bırak," dedi.

"Buradaki götün ben olmadığımı eminim." Telefonumu yere bıraktım. "O unvanı güzelce halletmişsin."

Odadaki gerilim artmış, gözler dağıtılmış kartların üzerinde geziniyordu. Benimle Gibson'ın arasına bakıyorlardı.

Gibson, "En azından ben başkalarını kendi pisliğime bulaştırmıyorum," dedi. "Neden bunu kendinle ilgili hale getiriyorsun?" diye sordum. "Bu işin sorumlusu sen değilsin.

Şehirde takip edilen biri. Cep telefonu olan herkesin lanet olası bir kamerası olduğu için bir yere gittiğinde eğilmek zorunda olan biri. Neden bunun seni bu kadar sinirlendirmesine izin veriyorsun?"

"Çünkü bunun ailemize ne yapacağı umurunda bile değildi," dedi Gibson. "Sadece sakinle düşünüyordun."

"Siktir git Gibson."

Gibson elindeki kartları masaya fırlattı. "Hayır, siktir git." "Çocuklar, hadi ama," dedi Bowie.

"Sadece oynayalım."

İlk içgüdüm kartlarımı masaya koyup çekip gitmekti. Eve gitmekti. Kardeşim gidip kendini becerebilirdi. Onun saçmalıklarına katlanmak zorunda değildim. Ama Gibson'ın öfkesinin beni hedef almasından bıkmaya başlamıştım. Büyürken Gibson'ın hedefi hiç ben olmamıştım. Hem evde hem de okulda beni savunan genellikle o olurdu. Onun pisliklerinin alıcısı olmaktan hoşlanmıyordum.

"Geri çekilmen gerek Gibs," dedim. "Sen kendi işine bak."

"Bu benim işim." Tabağından bir dilim zeytin aldı ve ağzına attı.

Kendini beğenmiş piç. Bir parça domates aldım ve ona doğru fırlattım. "Hayır, değil."

Sulu domates gömleğine yapıştı ve göğsünden aşağı yavaşça kayarak arkasında ıslak bir iz ve birkaç çekirdek bıraktı. Çenesi çalıştı, dişleri gıcırdadı.

Belki de yapmamalıydım ama yaptım. Ona biraz daha sokuldum. "Gömleğinde bir şey var Gibs."

Bowie kıs kıs güldü ve her şey bitti.

Gibson bütün bir taco'yu bana fırlattı. İçindekiler -çoğunlukla et ve peynir- kucağıma döküldü. Bowie bir şeyler bağırdı ama Gibson çoktan yiyecekleri ona doğru fırlatmıştı.

Bowie, "Seni göt," dedi ve Gibson'a biraz avokado fırlattı.

Gibson'ın taco'sundan kalanları aldım ve ona fırlattım - sertçe.

Gibs Bowie'ye karşılık vermeye çalıştı ama attığım taco dikkatini dağıttı ve onun yerine Jonah'a vurdu. Jonah bir şey fırlattı, Devlin uzaklaştı.

Nash eğildi ve saniyeler sonra kıyamet koptu.

Gibson ayağa kalktı ve tabağından daha fazla yemek fırlattı. Artık nişan almıyordu bile. Biri ona bir kaşık ekşi kremayla vurdu. Marine edilmiş biftek parçalarını masaya fırlattım, sonra da ona bir limon dilimi fırlattım. Bir kase salsa sosu kaptı ve ben de kendimi korumaya aldım.

Salsa masanın üzerinden arkamdaki zemine sıçradı. Bowie yanıma çömeldi ve başıyla onayladı. Birlikte, arkasına saklanabileceğimiz bir barikat oluşturmak için masayı dik konuma getirdik. Yakınımızda ne varsa - cips, zeytin, avokado, limon dilimleri, domates, tortilla- kaptık ve masanın kenarına fırlattık.

"Kahretsin," diye hırladı

Gibson. "Vuruldu!"

Nash bağırdı.

Bowie ve benim cephanemiz tükenmek üzereydi ve Gibson yemek masasına en yakın olan kişiydi. Kafamızın üstünden uçan taco malzemelerinin sürekli akışı, ona ulaştığını gösteriyordu.

"Jonah, yeniden doldur," dedim.

Jonah bir sandalyenin arkasına saklanmıştı. Başını salladı ve sürünerek yemeğe yaklaştı. Bowie ve ben elimize geçenleri Gibson'a fırlatırken Jonah da uzanıp masadan birkaç kâse aldı.

"At gitsin," dedim.

Gibson Jonah'ı fark etti ve dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Bir avuç pico de gallo aldı ve fırlatmaya çalıştı ama çoğu yere saçıldı. Jonah bir kase dilimlenmiş soğanı bize doğru kaydırды, sonra da doğranmış marulu. Bowie ve ben onları çok iyi kullandık, Gibson'ı fırlatabildiğimiz kadar hızlı bir şekilde sebze yağmuruna tuttuk.

Harekette bir durgunluk oldu ve bir an için Gibson'ın yumuşamış olabileceğini düşündüm. Bowie ve ben sırtımızı masanın altına dayamış, peynir ve marul avuçlarımızı hazırlamış bekliyorduk. Jonah Gibson'dan uzaklaşmıştı -onu suçlayamazdım- ve Devlin'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nash başlangıçta sahneyi terk etmiş gibi görünüyordu.

Bowie başıyla onayladı ve masanın üst kenarından bakabilmek için yukarı doğru ilerledik. Bir avuç guacamole benimkilere çarpmadan hemen önce Gibson'ın gözlerindeki şeytanı yakaladım.

"Lanet olsun Gibson!" Masanın arkasına saklandım ve yüzümdeki guac'ı sildim. "Pislik gibi davranmayı bırak!"

"Sen bir pisliksin," dedi ve kafamın üzerinden daha fazla guacamole uçu.

Scarlett'in sesi sol tarafımda bir yerden geldi. "Bu noktada hepinizin birer göt olduğunu söyleyebilirim."

Saklandığım yerden onu göremiyordum ama sesindeki sıcaklık beni ürpertti. Ellerini kalçalarına dayadığından emindim. Muhtemelen inançsızlıkla başını sallıyordu.

"Aman Tanrım." Bu Cassidy olmalı.

Gözlerimi devirdim. Şüphesiz June da onunla birlikteydi. Harika, bir seyirci. Scarlett, "Hepiniz kalkın," dedi. "Haydi, şimdi."

Bowie ve ben birbirimize baktık, aramızdan bir anlayış geçti. "Hayır," dedim. "O yapana kadar olmaz."

"Siktir et," dedi Gibson. "İlk ben kalkmayacağım."

Scarlett öfkeli bir iç çekti. "O zaman aynı anda kalk. Guacamole'u bırak, Gibs. Neyin var senin böyle? Yemin ederim, hepiniz yetişkin adamlarsınız. Çocuk gibi davranmayı bırakın."

"Jameson?" Leah Mae sordu.

"Geri çekil hayatım," dedim. "Gibson, eğer ona bir şey fırlatırsan, kışına tekme basarım."

Gibson, "Kızlara bok atmıyorum," dedi, ancak bu isteksiz bir taviz gibi görünüyordu.

"Tamam, peki," dedim. "Ateşkes ilan ediyorum. Hepimiz silahlarımızı bırakalım ve üç kişi kalalım. Anlaştık mı?"

Ateşkes teklifim bir "evet" korusuyla karşılandı. Gibs de dahil.

"Bizi say, Scar."

"Bir," dedi. "İki... üç."

Bowie ve ben birbirimize başımızı salladık, elimizdeki yiyecekleri bıraktık ve ayağa kalkarak Gibson'a dikkatle baktık. O boş ellerini hafifçe yukarı kaldırdı, biz de aynısını yaptık.

Scarlett, "Hepiniz bu pisliği temizleyin," dedi. Soğutucunun yanına gitti ve kızların ellerine tutuşturduğu biralari çıkarmaya başladı. Sandalyeleri odanın kenarına çekip oturdular, sanki temizlik işinin başında nöbet tutuyorlardı. Bu herhalde kötü bir fikir değildi.

Gibson homurdandı ama işe koyuldu. Bowie ve ben masayı düzelttik ve yerdeki her şeyi topladık. Para, fişler, kartlar ve bir ton yiyecek. Odanın tekrar düzgün bir hale gelmesi tam kırk beş dakika sürdü.

Build-a-Shine'ın sahibi Sonny Fullson içeri girdi ve odayı değerlendirdi. Koyu renk saçları dağınıktı ve siyah önlüğünde beyaz renkle dükkânın adı yazılıydı. "Burada ne olmuş böyle? Biri kartlarda hile mi yaptı?"

"Hayır," dedi Bowie, her zaman yaptığı gibi diplomat olmak için öne çıkarak. "Bütün bunlar için üzgünüm, Sonny. Kendimizi biraz kaptırdık. Temizlik için hepimiz ekstra katkıda bulunacağız."

Sonny'nin hepimizi dışarı atmasını ve geri gelmemizi yasaklamasını bekliyordum. Bunun yerine ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Sonny. "Bir dahaki sefere Perrinville Bootleggers'la oynadığınızda Cock Spurs'ün kazanmasını sağlayın. O pis heriflerin *Bootleggers'ı* maskot olarak kullanmaya hakları yok. Kazanırsanız, ödeşiriz. Kazanamazsanız, bir şeyler ayarlarız."

"Kulağa adil geliyor." Bowie onun elini sıktı.

Sonny ön tarafa gitti. Temizlik sırasında Gibson'dan uzak durdum ve ona bir şey söylememe gerek kalmadan ilk o çıktı. Ceketimi alıp kapıya doğru yöneldiğimde Leah Mae bana sempatik bir gülümseme verdi. Hangi paranın benim olduğunu bilmiyordum ve pek de umurumda değildi. Sadece oradan çıkmak ve bu işi bitirmek istiyordum.

Neyse ki Scarlett beni sorguya çekmeye çalışmadı. Sadece çıkmadan önce kolumu okşadı. Leah Mae'yi dışarı kadar takip ettim ve kamyonetime bindik. Sessizce evime geri döndük.

Farklı koşullar altında, tüm bunlara gülerdim. Bir grup yetişkin adam birbirlerine yemek fırlatıyordu. Bodine kardeşler arasında çıkan ilk yemek kavgası olmadığı kesindi. Ama midemde kötü bir his vardı. Her şeyin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Dedikodular. Babam. Callie Kendall. Heykelim. Gibs'le kavga etmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Ve Leah Mae. O benim sığınağımdı ama aramızda hâlâ cevaplanmamış sorular vardı. Bootleg Springs'de mi kalacaktı? Gitmek için planlar mı yapıyordu? Los Angeles'a geri dönmeyeceğini biliyordum ama şimdi nereye gidiyordu? Bir şeyleri çözerken bu sadece bir mola mıydı? Ben sadece bir dikkat dağıtıcı mıydım? Emin değildim.

Tek bildiğim bu gece bu konu hakkında konuşmak istemediğimdi. Evime döndük ve ben temizlendim. Televizyon izlemek için birlikte kanepeye kıvrıldık. Daha sonra, bastırılmış saldırganlığımın bir kısmını ondan çıkardım, onun oldukça hoşuna giden şekillerde. O kollarımdayken uykuya daldım, bitkin ve onun kokusunda sürükleniyordum...

...biraz guacamole ile.

JAMESON

A Leah Mae benimle kaldığı ve dışarı çıkmamak için birçok nedenim olduğu için Gibson'ı boşamak kolaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, tüm kardeşlerimden kaçıyordum. Jonah'tan bile. Oda arkadaşlarının genelde olduğu gibi o da etrafımdaydı,

Ama artık şehirde çok sayıda müşterisi vardı, bu da onu meşgul ediyordu. Leah Mae babasını ziyaret etti ve ben de atölyemde vakit geçirdim.

Sonra, taco kavgasından yaklaşık bir hafta sonra, bana bir bomba attı.

"Önümüzdeki hafta Los Angeles'a gitmem gerekiyor," dedi, sesi sanki bu büyük bir haber değilmiş gibi rahattı.

Güneş batarken arka verandada oturmuş, elmalı turta kaçak içkimizi yudumluyorduk. Eylül ayının serin havasından korunmak için tişörtümün üzerine kalın bir fanila giymiştim, o ise açık gri bir kazağa sarınmıştı, kovboy çizmeleri ahşap şezlongun kenarından sarkıyordu.

"Özür dilerim, neydi o?" diye sordum.

"Dizinin final bölümü önümüzdeki hafta yayınlanacak, bu yüzden hepimizin büyük bir sezon sonu partisine gitmesi gerekiyor," dedi.

"Medya orada olacak mı?"

Başını salladı. "Başlangıçta olacaklar. Fotoğraf çekmek ve röportaj yapmak isteyecekler. Daha sonra da özel bir parti verecekler."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süre," dedi. "Gidip gitmeyeceğimden emin değildim ama gitmeliyim. Bu benim sözleşmemde var. Ayrıca, gitmezsem yenilgiyi kabul etmiş gibi hissedeceğim."

"Mantıklı. Bu sosyal bir şey mi? İnsanların randevularını getirdiği bir yer gibi mi?"

"Evet."

"Güzel," dedim. "O zaman geliyorum."

Sandalyesinde dik oturmak için bacaklarını çevirdi. "Jameson, senden bunu yapmanı isteyemem. Bu çılgınlık olur. Tüm bu kameralar ve yüzüne mikrofon dayayan insanlar - perişan olursun."

"Sevgilim, son kontrol ettiğimde taşaklarım hâlâ yerindeydi," dedim. "Bir erkek, konfor alanının dışında olsa bile yapılması gerekeni yapar. O boktan şeyle tek başına yüzleşmene asla izin vermezdim. Elbette seninle geliyorum."

"Bu işi çok daha kolaylaştırırdı."

Koltuğumda öne doğru kaydım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırabilmek için daha yakına eğildim. "İşte tam da bu yüzden gidiyorum."

Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben de onu usulca öptüm. Onunla gitmek istemeyeceğimi düşünmesine şaşırmamıştım. Ayağa kalkmak ve gerekeni yapmak için bir erkek olmak gerekiyordu. Birlikte olduğu son adam pek de öyle biri değildi. İşler zorlaştığında yanında duran birine alışık değildi.

"Bunu kendine saklamana gerek yoktu," dedim parmaklarımın tersiyle yüzüne dokunarak. "Bir dahaki sefere bana haber ver. Seni seviyorum, Leah Mae. Eğer ihtiyacın olursa cehennemde yürür ve şeytanın ta kendisiyle el sıkışırım."

Ne şeytan ne de bu parti beni heyecanlandırmıştı. Los Angeles'ta bir stüdyo etkinliği benim deneyim alanımın olabildiğince dışında görünüyordu. Peki ya medyanın orada olması? Tam bir felaket olacaktı. Ama yine de bu felaketle tek başına yüzleşmesine izin vermeyecektim.

Ama bu konuda küçük bir tavsiye almaktan da gurur duymuyordum. Ertesi gün Scarlett benden babamın eski evine uğrayıp ona birkaç konuda yardım etmemi istediğinde, bundan söz edebileceğimi düşündüm. Bakalım söyleyecek bir şeyi var mıydı? Sorun şuydu ki, *duygular* gibi şeylerin ön plana çıktığı konuşmalar benim için, konuşmamı dinlemek isteyen bir insan kalabalığıyla yüzleşmek kadar kolaydı.

Ben geldiğimde Scarlett mutfaktaki muşambayı söküyordu. İş eldivenleri getirmiştim, onları giydim ve tek kelime etmeden ona yardım etmeye başladım.

Bir süre çalıştık, konuşmanın çoğunu Scarlett yapıyordu. Geçenlerde Devlin'in ailesiyle kahvaltı etmişti ve iyi geçmişti. Görünüşe göre

Her zamanki şımarık halini takınmış, karavan parkındaki bir kasırga gibi üzerlerinden geçmişti.

Ayağa kalktı ve eldivenli ellerini birbirine sürttü. Saçları at kuyruğu şeklindeydi ve üzerinde tozlu bir tişört, dizleri delik kot pantolon ve bir çift kahverengi iş botu vardı.

"Bir öğleden sonra işi için fena değil. Teşekkürler, Jame."

"Ne zaman istersen," dedim. "Dev'le işler yolunda gidiyor gibi görünüyor." "Evet," dedi gülümseyerek, gözleri parlıyordu. "Kesinlikle öyle." "Güzel."

Boynumu ovuşturdum ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

L.A. basit bir şey gibi görünüyordu, endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Ama aradığım seyahat ipuçları değildi. Ve ilişkim hakkında nasıl bir konuşma başlatacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da tüm bunlar hakkında nasıl hissettiğimi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Elbette."

Güldü. "Jameson Bodine, sanki seni bir kitap, bir dergi ya da herhangi bir şey gibi okuyabilen kız kardeşin değilmişim gibi davranıyorsun. Sorun nedir?"

"Bir sorun olduğundan değil," dedim.

"Tamam, o zaman ne?"

Omuz silktim. "Leah Mae'nin önümüzdeki hafta Los Angeles'ta bir stüdyo partisine gitmesi gerekiyor."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"Hayır, özellikle değil," dedim. "Ben de onunla gidiyorum."

Bana sırttı. "Tabii ki öylesin. Ne giyeceğim diye mi endişeleniyorsun?"

Durakladım ve ona birkaç kez göz kırptım. "Kahretsin Scar, bu konuda endişelenmeyi düşünmemiştim ama şimdi sen söyleyince..."

"Leah Mae bu konuda size yardımcı olacaktır," dedi. "Ya da Devlin giyinme konusunda her şeyi bilir. Ona sorabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Eldivenlerini çıkardı ve tozlu tezgâhın üzerine fırlattı. "Bunu senden zorla almam için beni zorlamaya devam edecek misin? Çünkü bugün yapacak daha çok işim var."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve yere baktım. "Sadece... bunun nasıl gideceğinden emin değilim. Kameralarla yüzleşeceğim ya da ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Sorun değil. Ama ben onun dünyasına adım atıyorum. Bir erkeğin dans ederken liderlik etmesi gerekir, takip etmesi değil."

"Neyse ki bu gerçekten bir dans değil," dedi.

"Bu bir metafor."

Güldü. "Biliyorum ve ne dediğinizi anlıyorum. Bak, bu senaryoda erkek olmak hakkında konuşamam. Ama senin yerinde olduğumu söyleyebilirim. Dev'le o yardım barbek s ne gitmek zorunda kaldım ve sanki yabancı bir gezegende gibiydim - yerlilerin ziyaretçilere karşı düşmanca davrandığı bir gezegende."

"Bunun kolay olmadığını tahmin edebiliyorum," dedim.

"Aslında oldukça harikaydı," dedi. "Olayların o yönünü kendi gözlerimle gördükten sonra Devlin'i çok daha iyi anladım. Onun nereden geldiğini görmeme yardımcı oldu. Bence ilişkimiz için çok şey yaptı."

"Yani, demek istiyorsun ki, kendi elementinden çıkıp onunkine girmek iyi bir şeydi."

"Kesinlikle," dedi. "Bu senin için de Leah Mae için de iyi olacak. Bunu onu dünyaya göstermek için bir şans olarak düşün. Koluna t neyecek, süslü bir elbisenin içinde çok seksi görünecek. Sen de onun başını dik tutmasını ve tüm o pisliklerin gözlerinin içine bakabilmesini sağlamak için orada olacaksın."

"İşte tam da bu yüzden gidiyorum."

"O zaman neden bu kadar endişeleniyorsun?" diye sordu. "Sende bu var." Omuz silktim. "Evet, sanırım."

"Tanrım, Jameson, aslında ne kadar sevimli olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum," dedi. "Tüm o Hollywood insanları seni bir kaşıkla yiyip bitirecek."

Tüm bunlardan emin değildim. Ama Leah Mae'yi desteklemek -zor bir durumla y zleşebilmesi için ona arka çıkmak- bunu yapabileceğimi biliyordum. Belki de Scarlett haklıydı. Belki de onlar için iyi olduğu gibi bizim için de iyi olacaktı. Kesinlikle  yle olmasını umuyordum. Leah Mae'ye karşı hislerim ne kadar güçlü olursa olsun, ortada hâlâ pek çok bilinmeyen vardı. Ve ikimizin daha ne kadar baskıya dayanabileceğinden emin değildim.

LEAH MAE

T

Burada görgülü bir adamla ilgili bir şey vardı.

Jameson Bodine, Batı Virginia dağlarından güneşli Kaliforniya'ya kadar erimiş külotlardan oluşan bir iz bıraktı.

Biletleme görevlilerinden havaalanı restoranındaki garsona, ülkeler arası uçuşumuzdaki uçuş görevlilerinden Los Angeles'taki otel personeline kadar... O sevimli Appalachian ağzıyla *pardon, lütfen ve teşekkür ederim hanımefendi* dedi. Şapkasını eğdi. Onlara çocuksu sırtışını verdi. Kimseyi hiçbir şey için rahatsız etmek istemedi ama sadece işlerini yapsalar bile her şey için minnettardı.

En az yarım düzine kadının onu hülyalı gözlerle izlediğini fark ettim. Uçuş görevlileri ona yaltaklandı. Havaalanındaki garson kız, ben orada olmasaydım ona numarasını verecekmiş gibi görünüyordu.

Bootleg Springs'ten uzaklaştıkça Jameson etkisi daha da belirginleşti. Bizi otele yerleştiren kadın, o konuşmaya başlar başlamaz kendini yelpazeledi -aslında kendini yelpazeledi-.

Belki bazı kadınlar erkek arkadaşlarının başka kadınlardan bu kadar ilgi görmesini kıskanabilir. Ben kıskanmadım. Ben bayıldım. Sahip olduğum şeyin farkına varmak için başka kadınların onu fark etmesine ihtiyacım yoktu. Sadece çok sevimliydi. Belli ki kadınlar üzerindeki etkisi hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona göre sadece kibarlık yaptığından emindim. Onların tepkilerini hiç fark etmemiş gibiydi.

Ve evet, onun benim olduğunu bildiğim için biraz tatmin oldum. Ayrıca, onları suçlayamazdım. Onu ben de karşı konulmaz buluyordum. Ben sadece ona sahip olan şanslı kızdım.

"En azından otel güzel." Çantalarımızı yere bıraktı ve odayı inceledi, elleri kalçalarında, başında yıpranmış bir kasket vardı. "Sanırım rahat edeceğiz."

Odamız süslü değildi ama büyük bir kral yatağı ve kabarık beyaz bir yorganı vardı. Ayakkabılarımı çıkardım ve yarın gece giyeceğim elbisemin bulunduğu çantamı astım.

Los Angeles'a dönmek garipti. Uçaktan indiğimiz andan itibaren kendimi tuhaf hissetmiştim. Bootleg Springs'deyken dış dünyadan saklanıyordum ve burada yine dünyanın tam ortasıdaydım. Burada Kelvin Graham'la yaşayan kadından farklı biri gibi hissediyordum. Leah Larkin ünlü olmak istediğine ikna olmuştu. Hayatına devam etmesi gereken zamandan çok önce küçük bir kızın hayaline tutunmuştu.

Bootleg Springs'e dönmek gözlerimi açmıştı. Bana kim olduğumu hatırlatmıştı - menajerler, menajerler ve moda müşterileri bana kim olmam gerektiğini söylemeden önce kim olduğumu. Ve o kız -Leah Mae- dışarıda bir yerlerde onun için daha iyi bir hayat olduğunu biliyordu. Ve bu Hollywood'da şöhret peşinde koşmak değildi.

Bu yerden, bu hayattan çekip gitmek konusunda hiçbir tereddütüm yoktu. Ayrılmak Los Angeles'a dönüp yeni bir hayal kurmak. Sorun şu ki, hala nereye gittiğimi bilmiyordum. Bootleg Springs'e mi? Ne yapmak için? Scarlett'in kulübesinde yaşayıp, Jameson'la çıkıp başka bir şey yapamazdım. Bir kere param bitmişti. Mankenlik yaparak iyi kazanıyordum ama Kelvin'le yaşadığım hayat pahalıydı. Kesinlikle yirmi sekiz yaşında emekli olacak kadar kazanmamıştım. Ve düşünmem gereken bir de babam vardı. İyileşiyordu ama tekrar hastalanırsa ona maddi olarak yardım edebilmek istiyordum.

Mesele sadece para değildi. Bir şeye ihtiyacım vardı; bir mesleğe ya da kariyere. Üretken olmaya ihtiyacım vardı. Çıktığım adam dışında hayatımın bir amacı olmalıydı.

Hâlâ kararsızlık ve belirsizlik denizinde yüzüyordum. Yetenek testlerine ve kariyer yolu sınavlarına girmiştim. İlgi alanlarım ve fikirlerim vardı ama hâlâ hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bilmiyormuş gibi hissediyordum. Ve bu hayatın Bootleg Springs'de nasıl yaşanabileceğini.

Bootleg'i seviyordum. Dünyada başka hiçbir yerin olamayacağı bir şekilde evimdi. Ama küçük bir kasabada iş bulmak zordu. Jameson'da ve Bootleg'in büyüünde kaybolmak çok kolaydı. Zamanın yavaş aktığı ve

Dış dünyanın kaygıları o kadar da önemli değildi. Buna çok uzun zamandır kendimi kaptırmıştım ve yakında bazı zor seçimler yapmam gerekecekti.

Jameson yatağa uzandı, ben de onun takım elbisesini elbisemin yanına astım. Birkaç gün önce onu almak için Perrinville'e gitmiştik. Bootleg Springs'te resmi erkek kıyafetleri satan bir mağaza yoktu. Soyunma odasından çıktığında onu neredeyse tanıyamayacaktım. Bu stüdyo etkinliğinin tek iyi yanı buydu. Onu giyinmiş olarak görmeyi kesinlikle dört gözle bekliyordum. Jameson Bodine iyi temizlenmişti.

Ona bakarak gülümsedim. Kasketi alnının bir kısmından aşağı kaymış, neredeyse gözlerini kapatıyordu ve uyuyakalmıştı. Buna şaşırmadım. Uzun bir gün olmuştu.

Onun yanındaki yatağa tırmandım ve rahatlardım. Burada olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim. Bir parçam yarınla yüzleşmek istemiyordu. Jameson'la birlikte onun yatak odasında saklanmak ve dış dünya yokmuş gibi davranmak istiyordum. O aptal reality şovu hiç yapmamıştım ve Brock Winston'ı baştan çıkarıp karısını aldatmaya ikna ettiğime kimse inanmıyordu.

Ama Jameson'a da söylediğim gibi, bu yenilgiyi kabul etmek olurdu. Yüzümü göstermem gerekiyordu. Kameralara gülümsemeliydim. Bu son yükümlülüğü de atlatırsam sonunda özgür olabilirdim.

Jameson'ın göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Solmuş mavi *Support Local Farms* tişörtü ve yıpranmış kot pantolonuyla orada yatarken çok sevimli görünüyordu. L.A.'de herhangi birinin olabileceği kadar yersizdi. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

Daha yakına kaydım ve uzanıp bir kolunu bana doladı, beni göğsüne çekti. Vücudu rahat ve sıcaktı. Kendimi ona doğru kıvırdım ve yüzümü boynuna gömdüm. Çenesindeki kirli sakal yanağıma hoş bir sertlik veriyordu ve çok güzel kokuyordu. Kolumda nazik daireler çizirken onu içime çektim.

Dudaklarım boğazındaki hassas deriyi buldu. Alçak iniltisinin titreşimi gıdıkladı, omurgamdan aşağıya inen küçük kıvılcımlar çıktı.

Kasları esnedi ve beni üstüne çekti. Şapkasını çıkardım ve yere attım. O parlak mavi gözler beni içine aldı, sadece bir bakışla beni yuttu. Ona olan arzumun bana yansımaları görmek hoşuma gidiyordu. Duyu organlarımı harekete geçiriyor, bedenimi uyandırıyor.

Bacaklarımı kalçalarının her iki yanına doğru kaydırarak kendimi onun büyüyen ereksiyonuna bastırdım. Derin bir öpücükle ağzımı aldı, ben inerken

ona sürtündü. Vücutlarımız birlikte hareket ediyor, yavaşça srtnyor ve sürtünüyordu. Birbirimize olan ihtiyaımızı yoğunlaştırıyorduk.

pşmeyi kestim ve vücudunda aşağı doğru süründüm. Beline geldiğimde tişörtünü yukarı ittim ve karın kaslarının sert çıkıntılarını ortaya çıkardım. Dilimi teninde gezdirenken tekrar inledi.

Kemerini açtığımda tokası şıngırdadı. Kot pantolonunun üst düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Dışlarını alt dudağının üzerinde gezdirenken beni izliyordu.

"Sevgilim, bu işin gidişatını sevdim."

Dudaklarımı yaladım ve gülümsedim, sonra i çamaşırını aşağı çektim. Aleti kalın ve sertti. Dilimi uzunluğuna doğru gezdirdim, keskin nefes alışının tadını çıkardım. Onu tabanından tutarak yaladım, ucunun etrafındaki hassas çıkıntıya özel bir dikkat gösterdim. Gözleri geri döndü ve tekrar inledi.

Benim yüzümden inlediğini duymak gibisi yoktu. Aletini ağzıma aldım ve yavaşça hareket ettirerek onunla alay ettim. Yavaş yavaş, daha hızlı hareket ettim, aşağıya daldım, alabildiğim kadarını aldım. Elimle şaft üzerinde çalıştım, ucunun ağzıma girip çıkmasına izin verdim.

Kalçalarını oynattı ve saçlarını okşadı. Hızımı artırdım, sert uzunluğunu içeri ve dışarı çekerken şaftı sıktım. Horozu kalınlaştı, yaklaşan serbest bırakılmasıyla sertleşti. Dilimde onun lezzetini tattım.

Giderek artan doruk hissi son derece tahrik ediciydi. Bacaklarımın arasında sıcak ve ısrarcı bir basınç oluşmuştu. Kalbim hızla çarpıyor ve sikini ıslak ağzıma sokup çıkarmaya devam ederken yanaklarım kızarıyordu. Daha sert. Daha hızlı.

"Bebeğim, neredeyse geldim," dedi.

Sert sesi omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. Nefesi kesilmişti, kontrolünü kaybediyordu. Kasları altımda esnedi, kalçaları kendini daha derine itti. İnledim, sikinin nabzının atmaya başladığını hissettim.

Boşalmanın ilk kıvılcımları boğazımın arkasına çarptı ve inledi, içimde yankılanan alçak bir ses beni ateşe verdi. Hepsini, son damlasına kadar içime aldım, ona bu zevki tattırmanın tadını çıkardım. Buna bayılmıştım. Kendini kaybetmişti, vücudu kaskatı kesilmişti, orgazm onu ele geçirirken içime doğru sarsılıyordu.

Bitirdiğinde sikini ağzımdan çıkardım ve hızla yuttum. Zor nefes alıyordu, gözleri cam gibiydi.

"Aman Tanrım, bebeğim," dedi nefesleri arasında. "Bu inanılmazdı."

"Beğendiğine sevindim."

İç çamaşırını düzelttim ve vücuduna geri süründüm. Beni sırtüstü yatırdı ve derinden öptü, dili tembel hareketlerle ağzımın içinde geziniyordu. Bir elini eteğimin altından kalçama doğru kaydırırken bedenim beklentiyle titredi. Bacaklarımı araladı ve nazik parmaklarıyla klitorisimi okşadı.

"Bu külot çok ıslak," dedi öpücükler arasında. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Parmaklarını külotumun altından geçirdi ve klitorisimi okşayarak beni titretti ve inletti. Dokunuşu yumuşaktı ve beni daha fazlası için çaresiz bıraktı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını içime soktu. Sırtım kamburlaştı ve inledim. Daha fazla sürtünme, daha fazla baskı isteyerek kalçalarımı eline doğru salladım. Alt dudağımı kemirirken parmaklarını birkaç kez içeri ve dışarı pompaladı.

"Senin tadına bakmak istiyorum," dedi parmaklarını çekerek. Onları ağzına götürdü ve ıslaklığını emdi, gözlerini kapattı ve inledi. "Tanrım, tadın çok güzel. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Sert elleriyle külotumu çekip çıkardı ve eteğimi yukarı itti. Kendini açık bacaklarımın arasına yerleştirerek, yarığımın her iki yanını yaladı.

"Tanrım, Jameson," dedim, sesim kesik kesik çıkıyordu. Dilinin hassas tenimdeki hissi elektrik gibiydi.

"Rahatla hayatım," dedi. "Daha yeni başlıyorum."

Dili yavaş vuruşlarla hareket ediyordu ve bu his beni çok etkiliyordu. Gözlerimi kapattım ve onun adını içime çektim. Klitorisimi okşuyor, içime doğru zevk sarsıntıları gönderiyordu. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Islak dili ben nefes nefese kalana, nefesimi zorlukla tutana kadar kayıyor ve dönüyordu.

Bacaklarımın arasındaki gerilim, derin bir ısı ve basınç dalgası oluşturdu. Jameson klitorisimi emdi ve parmaklarımı kalın saçlarında gezdirerek inledim. Ben patlamaya hazır olana kadar yaladı, emdi ve okşadı.

İki parmağını içime soktu ve ben zevkle haykırdım, vücudum titriyordu. Ağzıyla klitorisimi acımasızca çalıştırırken amımın içine doğru hırladı. Parmakları kıvrıldı ve ölebileceğimi düşündüm. Nefesim kesildi, çarşafı tutundum, yoğun his üzerime çöktü. Beni doruğun zirvesine çıkarmış, parçalanmanın eşiğine getirmişti.

Ama benimle işi bitmemişti. Beni zevkin doruğa ulaştığı ve yoğunluğun baskın geldiği o yerde tuttu. Kıvrandım ve

inleyerek topuklarımı yatağa gömdüm. Amım sıcaktı ve parmaklarının etrafında zonkluyordu, vücudum serbest bırakılmak için çaresizdi.

Dil darbeleri ritmik hale geldi - klitorisime karşı sıcak, ıslak bir baskı - ve çözüldüm. Boşalırken içimde dalga dalga yayılan hisler beni ele geçirdi. Çarşafları tuttum ve nefes nefese kaldım, orgazmımın sıcak telaşında kendimi kaybettim.

Ben nefes nefese yatağa uzanırken Jameson bacaklarımın arasını ve kalçalarımın iç kısımlarını nazikçe öptü.

"Az önce bana ne yaptığını bilmiyorum."

Beni tekrar öptü, açıklığının hemen üzerinden, dudaklarının yumuşak baskısı böylesine yoğun bir orgazmın ardından yatıştırıcı oldu.

"Sana kendini iyi hissettirmek hoşuma gidiyor," dedi ve beni tekrar öptü.

Yatağın daha yukarısına taşındı ve sonunda kıyafetlerimizi çıkardık. Doymuş olmama rağmen onun tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Kollarını etrafıma doladı ve beni kendine yakın tuttu. Ona karşı gevşedim, vücudunun sıcaklığının, sert çenesinin yanağıma değmesinin tadını çıkardım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi ve yüzüme dokundu. "Ben de seni seviyorum."

Ağızlarımız yumuşak ve tatlı bir şekilde bir araya geldi. Dudakları benimkileri okşuyor, dillerimiz birbirine kayıyordu. Jameson'ı bir ömür boyu öpebileceğimi ve bunun asla yeterli olmayacağını hissediyordum.

Aleti sertleşti ve bana doğru bastırdı. Kendimi iyi hissediyordum - kedim sıcaktı ve onun diliyle ıslanmıştı- ama daha fazlasını istiyordum. Onu içimde istiyordum.

-Beni dolduruyor. Beni gererek açıyor ve bedenimi onunkine bağlıyor.

O da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Beni tekrar sırtüstü yatırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Beni derinden öptüğünde ve içine girmeden sikini bana doğru bastırdığında ihtiyacım arttı. Kalçalarımı ona karşı salladım, klitorisimi sert uzunluğu boyunca ovuşturdum. Ağızımın içine doğru inledi, sonra alt dudağımı emdi.

"Sana içimde ihtiyacım var," dedim, ona duyduğum aciliyet artıyordu.

Ellerimi sırtında gezdirdim ve sikini içime sokmak umuduyla kışına bastırdım. Sırıttı ve beni tekrar öptü, sanki bu oyundan zevk alıyormuş gibiydi.

"Bunu mu istiyorsun?"

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve hafifçe çektim. "Evet."

Tekrar inledi ama içime girmek yerine üzerimden kalktı. Kalçalarımın tutarak beni ters çevirdi ve kıcıımı havaya kaldırdı. Kollarımın üzerinde doğruldum ve omzumun üzerinden ona baktım.

Kıcıımı tuttu ve başparmaklarını birkaç kez yarığımın içinde yukarı aşağı kaydirdi. "Tanrım, çok seksisin. Benim için diz çöküşüne bayılıyorum."

Sikini bir eline alarak ucunu açıklığıma sürttü. Elini birkaç kez kalın uzunluğunda yukarı ve aşağı salladı. Kalçalarımı geri salladım, daha fazlasını istiyordum.

"Seni içimde istiyorum," dedim. "Lütfen."

"Bebeğim, gözlerin görmeyene kadar seni becereceğim." Kendini girişime yerleştirdi, kalçalarımı sıkıca kavradı ve içeri doğru itti.

Kalınlığı içimi doldurduğunda haykırdım ve onu daha derine almak için sırtımı kamburlaştırdım. Kalçalarımı tuttu ve içeri ve dışarı daldı, her vuruşta kıcıımı kasıklarına çekti. Beni böyle serbest bırakmasına bayılıyordum. Bana bu yönünü gösterdiğinde -ilkel ve ham. Güçlü ve hükmedici. Jameson Bodine dış dünyaya sessiz ve hassas bir ruh gibi görünüyordu ama yatak odasında çok vahşiydi. Ve ben bunun her saniyesini sevdim.

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak sert hamlelerle içime girdi. Zevk dalgaları içimde yuvarlanırken, çekirdeğimin derinliklerinde yeniden sıcak bir gerilim oluştu. Kendimi onun beni becerme hissine kaptırmış, her şeyi unutmuştum. Stüdyoyu, dedikoduları, hayatımın belirsizliğini. Hepsi eriyip gitmişti.

Tekrar ona baktım ve karın kaslarının esnemesini izledim. Sol göğüs kafesi ve omzundaki dövme hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu ve kaşları çatılmıştı. Her itişinde boğazından alçak sesle homurdanıyordu.

Gözlerimiz buluştu ve durdu, siki içime gömülmüştü. Göğsü inip kalkıyordu ve kalçalarımı sıkıca kavramıştı. Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını yaladı.

Çekildi ve beni tekrar sırt üstü çevirdi. Bacaklarımın arasına süründü ve sikini içeri kaydirdi. Nazik elleriyle yüzüme dokunarak, kalçaları ritmik hareketine başlarken beni yavaşça öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzıma, beni tekrar öptü. Derin, ıslak öpücükler, sanki beni yutmak istiyordu.

Ona sarıldım ve yavaş itişleriyle hareket ederek onu öptüm. "Ben de seni seviyorum."

Müzikle mükemmel zamanlanmış bir dans gibi, vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket etti. Sikini amıma sokup çıkarırken meme uçlarım tenine sürtünüyordu. Boynumdan aşağı öptü ve boğazımın dibindeki çukuru yaladı. Dişleriyle tenimi sıyırdı. Sıkıca tutundum, kalçalarımı döndürdüm ve onu gidebildiği kadar derine çektim.

Daha hızlı hareket etti -daha sert- ve yakın olduğunu söyleyebilirdim. Aleti içimde nabız gibi atıyordu ve ben tekrar boşalmak için inliyordum. Bacaklarımın arasında bir his birikmişti, sanki bütün sinir uçlarım oraya gidiyordu. Sonra kalçalarının ince bir hareketiyle yer değiştirdi ve beni yepyeni bir coşku seviyesine çıkardı. Gözlerim geri yuvarlandı, basınç o kadar yoğunlu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

"Siktir, Leah Mae," dedi kulağıma alçak sesle. "Bebeğim, boşalacağım." "İçime gel. Tanrım, Jameson, şimdi içime gir."

Vücudu sertleşti, aleti titredi ve orgazmının ilk dalgaları beni uçurumun kenarına gönderdi.

Doruk noktam içimden geçti, kıvılcımlar, karıncalanmalar ve şehvetin sıcak dalgaları. Gözlerimi kapattım, Jameson'a sıkıca sarıldım ve beni ele geçirmesine izin verdim. Kendini içime boşaltmasının verdiği hisle rahatlardım. Teninin sıcaklığında, vücudu benimkiyle birleşti.

Son sarsıntılar da geçtiğinde, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde yatıyorduk. Sıcak, terli ve bitkin bir haldeydik. Ve tamamen tatmin olmuştuk.

CO

JAMESON

T

Hayatımda yaptığım en garip şeydi. Pahalı bir takım elbise giymiştim, Los Angeles'ta bir stüdyo partisinde muhabirlerin arasından kız arkadaşımı geçirmek üzereydim.

Batı Virginia'dan gelen bu çocuğun daha önce yaşadıklarından çok farklıydı.

Leah Mae büyüleyici görünüyordu. Uzun altın rengi elbisesi hareket ettiğinde parıltıyordu ve topuklu ayakkabıları onu neredeyse benim kadar uzun yapıyordu. Parlak kırmızı dudakları onları öpmem için bana yalvarıyordu ve saçları yukarıdayken boynunun pürüzsüz teni benimle alay ediyordu. Her yerini yalamak istiyordum.

İyi bir meslektaş olduğumu umuyordum. Takım elbisem güzeldi ve üzerime tam oturmuştu. Bana bir düzine ya da daha fazla kez ne kadar iyi görüldüğümü söylemişti. Çok rahat bir kıyafet değildi ama bu halini takdir ediyordum. En azından dışarıdan bakıldığında uyum sağladığımı hissediyordum.

Otele varır varmaz, şık takım elbiseli bir adam aniden ortaya çıktı ve Leah Mae'yi kolumdaki tüneğinden kaparak kenara çekti. Adrenalin damarlarımda pompalanıyordu ve bu adamın kışını tekmelemeye hazırdım. Bir anda onun yanına döndüm ama üzgün görünmüyordu. Hatta dinleyebilmek için iyice yaklaşmıştı.

"Pekâlâ şekerim, bu gece yapacağın şey şu," dedi. "Elmalı turta kadar tatlı ol. Biraz taşralı köklerine yaslan. Sevimli olmanı istiyoruz ama çok da arkadaş canlısı değil. Brock hakkındaki sorulara doğrudan cevap verme. Tahmin etmelerini sağla. Sözsüz işaretlerinizle istediğinizi ima edin ama hiçbir şeyi inkar ya da itiraf etmeyin."

Başını salladı.

"Brock ve Maisie kısa süre içinde geliyor," diye devam etti. "Birleşik bir cephe oluşturunlar. Brock'a gülümseyin ama o bakmıyorken Maisie'ye ters ters bakmaktan çekinmeyin."

Leah Mae yine başını salladı. Ona baktım. Bu gerçek miydi?

Adam ilk kez beni fark etmiş gibiydi. "Sana gelince, sadece... konuşma. Güçlü, sessiz bir tip ol."

"Pardon?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, konuşmak yok." "Sen de kimsin be?"

"Bu o Zengin Baumgartner," Leah Mae dedi.

"O bir . yapımcılar."

"Çok iyi iş çıkardın şekerim," dedi Rich. "Daha iyisini isteyemezdik. Mükemmellik, bebeğim. Böyle devam et."

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu ve kalabalığın arasında kayboldu.

"O adam ciddi miydi?" Ben sordum.

"O böyle biri işte," dedi Leah Mae. "Hiçbir şey demek istemiyor."

"Bana çenemi kapalı tutmamı söyledi."

"Seni etkilemesine izin verme." Elini kolumun kıvrımına soktu ve sıktı. "Ayrıca, zaten basınla konuşmak istemezsin."

Ben cevap veremeden bizi bekleyen muhabir denizine doğru itti. Göz ucuyla gülümsemesini görebiliyordum. Misty Lynn Prosser'ın göğüsleri kadar sahte görünüyordu. Sırtım gerildi ve gömleğimin yakasını biraz esnetmek için yukarı uzandım. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissedeceğimi biliyordum ama beni rahatsız eden sadece yabancılık değildi. Burası samimiyetsizlik kokuyordu ve Leah Mae'nin buna bu kadar kolay alet olduğunu görmek hoşuma gitmiyordu.

Uzun yürüyüş yolundan stüdyo logolu fotoğraf fonuna doğru ilerlemeye başladık. Leah Mae'ye ilk bakışta muhabirler kovanın etrafındaki arılar gibi üşüştüler.

Bize ilk ulaşan, platin sarısı saçları ve bir insanda görmediğim kadar çok makyajı olan bir kadın, küçük bir mikrofon uzattı.

"Leah, bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Leah Mae, kırmızı dudakları sahte bir gülümsemeyle aralandı. Muhabir, "*Roughing It* bittiğinden beri sessizsiniz," dedi. "Yoksa

Brock Winston'la ilişkinizin ortaya çıktığını öğrendiğinizde saklandığınız doğru mu?"

"Çekimlerden sonra biraz ara vermeye karar verdim," dedi. "Ailemi ziyaret ediyordum."

"Dizi bittiğinden beri Brock'u gördün mü?" diye sordu. "İlişkinizi sürdürmeye çalıştınız mı?"

"Dediğim gibi, ailemi ziyaret ediyordum. Dizinin çekimleri harika bir deneyimdi. Tüm oyuncularla tanışmaktan keyif aldım ve zor olsa da hepimiz harika vakit geçirdik."

Biz ilerledik ve başka bir muhabir öne çıktı. Leah Mae elini koluma sıkıştırdı ve çenesini eğdi. İnsanların fotoğrafımızı çektiğini çok geç fark ettim. Kıpırdanmamaya çalıştım.

Bir sonraki muhabir, "Leah, meşhur arka oda bölümü yayınlandığından beri önemli bir tepkiye maruz kaldın," dedi. İlkinden daha makyajlıydı. "Bu eleştirileri hak ettiğinizi düşünüyor musunuz?"

"Gösteri hakkında çok sayıda yorum ve görüş paylaşıldı," dedi. "İnsanların hoşuna gittiği için mutluyum. Çoğunlukla, dünyada görmek istediğim pozitifliği yansıtmaya çalışıyorum."

"Jameson Bodine ile mi görüşüyorum?" diye sordu muhabir, bakışlarını bana çevirerek. "Leah ile nasıl tanıştınız?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Leah Mae araya girdi. "Biz eski arkadaşız," dedi.

Muhabir, "Jameson, babana yöneltilen suçlamalar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Callie Kendall'ı öldürdüğüne inanıyor musun?"

"Şey, ben-"

"Bodine ailesi son on iki yıldır Callie Kendall'ın yasını tutuyor," dedi Leah Mae yine sözümü keserek. "Tıpkı Bootleg Springs'in geri kalanı gibi."

Ve ben daha tek kelime edemedim tekrar sıraya girmiştik.

Gerisi hep aynıydı. Brock ve Maisie hakkında sorular. Bootleg Springs ile olan bağlantısı hakkında. Benim ya da babam hakkında. Her durumda, Leah Mae aynı cevapları verdi. Sesi boştu ve kelimeleri sanki bir senaryodan okuyormuş gibi alıştırılmış gibiydi. Gülümsedi, çenesini çevirdi, fotoğraf için poz verdi.

Sessiz kaldım, sadece başımı muhabirlere doğru eğdim. Kendimi biraz aksesuar gibi hissettim ve bundan pek hoşlanmadım. Ama bizi olabildiğince çabuk geçirmeye çalıştığımı düşündüm.

Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu ve kafalar girişe doğru döndü. İçeri giren çifti tanıdım. Brock Winston ve Maisie Miller.

Brock televizyonda gösterdiklerinden daha kısaydı. Koyu sarı saçları vardı. Ukala bir yarı gülümseme. Bunun resmi bir etkinlik olması umurunda değilmiş gibi giyinmişti. Güneş gözlüğü, deri ceket ve siyah kot pantolon.

Karısı Maisie porselen bir bebeğe benziyordu. Parlak siyah saçlar, pürüzsüz bir cilt ve neredeyse yüzüne göre fazla büyük görünen mavi gözler. Parlak kırmızı elbisesi hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Gülümseyerek içeri girdiler ve çok geçmeden bizim gibi gazeteciler tarafından çevrelendiler. Brock'un gözleri güneş gözlüklerinin arkasında saklı olduğu için neye baktığını anlamak zordu ama soruları yanıtlarken arada bir bize baktığını hissediyordum. Maisie biz yokmuşuz gibi davranıyor gibiydi.

Fotoğraf fonuna geldiğimizde sırtım kaskatı kesilmişti ve yumruklarımı sıkıktan avuçlarım acıyordu. Derin bir nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım.

Leah Mae kolumu sıktı. "Harika gidiyorsun."

Bir dakika durduk ve ne tarafa bakacağımı bilemedim. Sanki yüzlerce kamera varmış gibi görünüyordu. Leah Mae'ye odaklandım, sanki onun en iyi şekilde görünebilmesi için üzerinde durması gereken bir kaideydim. Kötü şöhretle kısa süreli karşılaşmama rağmen, insanların görmek için burada olduğu kişi oydu.

Fotoğraflar bittikten sonra konuşacak birkaç kişi daha vardı. Kim olduklarından emin değildim - muhabirler ya da stüdyodan insanlar, belki de her ikisinden de biraz. Leah Mae gülümsemeye ve yapımcı tarafından kendisine söylendiği gibi konuşmaya devam etti. Önemli bir şey söylemedi ya da zor sorulara cevap vermedi. Brock'la bir ilişkisi olduğunu da kesinlikle inkâr etmedi.

Bu da beni meraklandırdı... Neden olmasın?

Kısa bir koridorda yürürken "En kötüsü geride kaldı," dedi. "Gecenin geri kalanında basın olmayacak."

Özel partinin düzenlendiği balo salonunda şimdiden onlarca kişi vardı. Masalar beyaz örtüler ve süslü tabaklarla donatılmıştı. Işıklar kısıktı ve arka planda müzik mırıldanıyordu; sohbeti bölecek kadar yüksek ama bağırmanın gerektirecek kadar değil. *Roughing It*'teki diğer birkaç oyuncuyu tanıdım. Birkaçı bir arada durmuş, barın yanında konuşuyorlardı. Basketbol oyuncusu Rudy Barron, yanında karısı gibi görünen bir kadınla birlikte başka bir adamla konuşuyordu.

en azından sevgilisi yanındaydı. Herkes takım elbise ve resmi kıyafetler giymişti ve çoğunun elinde içki vardı.

Bir içki tam da aradığımız şey gibi geliyordu - gerginliği gidermek için güzel bir bardak viski - ama odaya girer girmez biri Leah Mae'yi sohbet etmek için durdurdu.

Zihnim onun konuşmasından uzaklaştı. Zaten kimse benimle konuşmak istemiyordu. Daha fazla insan geldi. Birkaçını tanıdım ama çoğunu tanıımıyordum. Daha çok stüdyo için çalışan insanlar olduklarını düşündüm.

Ceketimi düzelttim. Odadaki hava kalındı ve nefes almayı biraz zorlaştırıyordu. İnsanlar yanımdan geçip gidiyordu, bazıları Leah Mae'yi selamlıyordu - tabii ki ona Leah diyorlardı. Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı ama o kimseyi düzeltmedi. Elbette bu insanlar için o buydu ve onların oyununu oynamaya devam etmeye kararlı görünüyordu.

Odanın derinliklerine doğru ilerledik ve ben bunun ne kadar süreceğini merak etmeye başladım. Bir stüdyo partisinde ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odanın içinde dolaşp farklı insanlarla sohbet mi edecektik? Yapması gerekeni yapmış gibi hissetmesi için ne kadar kalması gerekiyordu? Ona sormak istedim ama diğer oyunculardan birkaçı onunla dizi hakkında sohbet ediyordu.

Brock ve Maisie'nin içeri girdiğini görmek için tam zamanında girişe doğru baktım. Kız, Brock'un kolunu bırakmaya korkuyormuş gibi tutuyordu. Sonunda o lanet güneş gözlüklerini yüzünden çıkardı. Burası ne kadar karanlık olursa olsun, muhtemelen onlarla yürüyecek kadar göremiyordu. Gözlüğü deri ceketinin iç cebine soktu ve karısını odaya götürdü.

Brock geldiklerinden beri ilk kez Leah Mae'yi kabul etti. Bir elini kaldırdı ve ona başıyla selam verdi. Leah Mae de ona gülümseyerek küçük bir el salladı. Maisie tam olarak ters ters bakmıyordu ama çok dostça da görünmüyordu. Leah Mae'nin konuştuğu insanlar -beni tanıştırmıştı ama isimlerini çoktan unutmuştum- sonunda yanlarından ayrıldılar ve ben de onu odanın kenarına doğru çektim. Onun hakkında bir şey bilmiyordum ama kimse

benimle konuşurken, bir molaya ihtiyacım vardı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Dayanabiliyor musun?"

"Sanırım." Ceketimi tekrar düzelttim ve kravatımı çekiştirdim. "Burası biraz sıcak."

"O takımın içinde çok ateşli olmalısın. Üzgünüm, bunun berbat olduğunu biliyorum. Daha fazla kalmamıza gerek yok. Sadece dizinin diğer yapımcısı Thomas Spencer ile konuştuğumdan emin olmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedim. "Ama neden bu kadar garip davranıyorsun?" "Ne?" diye sordu. "Nasıl garip davranıyorum?"

"Kendin gibi davranmıyorsun. Herkesle konuşma şeklin, kendin gibi görünmüyorsun."

"Bu sadece işin bir parçası," dedi. "Tekneyi sallamak istemiyorum ve zaten neredeyse bitmek üzere."

Bu cevap beni pek tatmin etmemişti ama burada onunla tartışmak istemiyordum. Elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim, yumuşak tenini parmak uçlarımda hissederek teselli buldum. "Bize içki getireyim mi?"

"Bu çok hoş olurdu." Yüzümün yan tarafına dokundu ve eğilip beni dudağımdan hafifçe öptü. "Bunun için teşekkür ederim."

"Arkandayım, sevgilim."

"İnanılmazsın."

Gülümsemesi rahatsızlığımı biraz olsun yatıştırdı. Yanağından öptüm ve bara doğru yöneldim. Hâlâ o viskiyi istiyordum.

Barmen parlak saçlı ve koyu renk rujlu genç bir kadındı. İçkilerimizi söyledim ve sonunda yapacak bir şeyim olduğu için sevinerek beklemeye başladım. İnsanların sanki orada değilmişim gibi etrafımda konuşmalarından nefret ediyordum. Bana çok fazla çocukluğumu hatırlatıyordu. Etrafta bir hayalet gibi sürüklenip dururdum, hep ayak altında dolaşmamaya çalışırdım. Görünmemeye. Fark edilmek genellikle evimde bağırılmak anlamına geliyordu, bu yüzden görünmez kalmaya çalıştım.

Ama görünmez olmak bir süre sonra içimi kemirmeye başlamıştı. Birden fazla kez, evden çıkıp gitsem, birilerinin beni fark etmesinin ne kadar süreceğini merak etmiştim. Callie'nin yüzünün olduğu o posterlere kaç kez baktığımı sayamadım, ben olsaydım asla yapılmayacağından emindim.

"Merhaba."

Kadının sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Baktığımda Maisie Miller'ın barda yanımda durduğunu gördüm.

"Affedersiniz," dedim. "Korkarım dikkat etmedim."

"Bunun için üzgünüm." Elini uzattı. "Ben Maisie."

"Jameson Bodine," dedim elini sıkarken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Gülümsemesi genişledi. "Gerçekten Batı Virginia'lısınız, değil mi?" "Doğma büyüme."

Etrafa bakındım ama Brock'u göremedim. Acaba Maisie'yle konuşmam mı gerekiyordu, yoksa gösteri bittiğine göre tüm bunların bir önemi var mıydı?

basın ortalıkta yoktu. Benimle neden konuştuğundan da emin değildim. Sadece arkadaşça davrandığını düşündüm.

"Daha önce L.A.'de bulundun mu?"

"Gitmedim," dedim. "Doğu Yakası'nda birkaç yere gittim ama batıya hiç gitmedim."

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" "Bu... farklı."

Biraz güldü ve yavaşça başını salladı. "Eminim öyledir."

Gözüne bir şey takılmış gibiydi ve gülümsemesi soldu. Gözlerim onun baktığı yöne doğru kayd ve Leah Mae ile Brock'un birlikte durmuş konuştuklarını gördüm.

Sırtım yeniden sıkıştı. Yakın duruyorlardı ve belli bir aşinalıkla konuşuyorlardı. Kabul ediyorum, iki ay boyunca birlikte bir program çekmişlerdi, bu yüzden biraz samimiyet bir şey ifade etmiyordu. Ama adamın kıza bakışından hoşlanmamıştım ve doğruyu söylemek gerekirse, kızın ona gülümseyişinden daha da az hoşlanmıştım.

Maisie bu konuda benden daha mutlu görünmüyordu. Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı ve yüz hatlarında bir duygu titreşimi belirdi. Bir nefes alıp bana tekrar gülümsemeden önce sadece bir anlığına görebildim. Ama şimdi gülümsemesi zoraki görünüyordu.

Barmen içkilerimizi koydu ve o da martinisini aldı. Bir tane aldı.

Yudumla.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "İyi şanslar."

"Ben de memnun oldum," dedim ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Viskimi ve Leah Mae'nin cin tonağını aldım ve içeri girdim.

ona doğru. Hâlâ Brock'la konuşuyordu ama Maisie kalabalığın içinde konuşacak başka birini bulmuştu.

Onlara ulaşmadan hemen önce Brock içeri girdi ve Leah Mae'ye sarıldı. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremedim ama gülümsedi ve sonra görüşeceklerini söyledi.

Yanına yaklaştım ve Brock'a sert bir bakış attım. Kıskanç bir tip değildim ama sözde yattığı adam buydu. Tam da bu odada karısı olan bir adam. Hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Brock buradaki diğer insanlar gibi benim varlığımı da kabul etmedi. Sadece karısına doğru yürüyerek uzaklaştı.

"Ona ters ters bakmana gerek yoktu," dedi Leah Mae, içkisini elimden alırken.

"Dik dik bakmıyordum."

Gülümsedi. "Evet, öyleydin."

"Biraz fazla arkadaş canlısı davranıyordu, hepsi bu."

Anlamamış gibi kaşları birbirine çatıldı. "Sadece konuşuyorduk."

Bıraktım ve viskimin yarısını geri yuttum. Yanığı tanıdık geliyordu; bu yerde tanıdığım tek şeydi. Rahatsız olmayı bekliyordum. Kendimi buna hazırlamış ve hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm. Ama içimde kök salmış farklı türden bir rahatsızlık vardı ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Maisie Miller yine gözüme çarptı, parlak kırmızı elbisesiyle Brock'un yanında duruyordu. Daha önce barda durduğumuz zamanki bakışıyla ona bakıyordu. Tam olarak ne hissettiğimi anlatan bir bakıştı ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordum.

O programda Leah Larkin ve Brock Winston arasında ne olmuştu?

Hiç sormadım. İlk bölümlerde nasıl kurguladıklarını görmüştüm ama ondan sonra izlememiştim. Birbirimizi görmeden önce bile Leah Mae'ye ihanet ediyormuşum gibi hissetmiştim. Bu yüzden diziden uzak durdum. Kasabadaki insanlardan, okuma zahmetine katlandığım birkaç makaleden ve Leah Mae'nin bana anlattığı küçük şeylerden bazı şeyleri ikinci elden duymuştum.

Ama bu konuyu hiç açık açık konuşmamıştık. Ben de hiçbir şey olmadığını ve Leah Mae'nin üzüntüsünün her şeyin düzmece olmasından kaynaklandığını varsayıyordum.

Ama ya öyle olmasaydı? Ya aralarında bir şey olduysa ve yakalandıkları için üzülüp utandıysa?

Böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissediyordum ama aynı zamanda nereden bilebilirdim ki? Mükemmel bir oyuncu olduğu ortaya çıktı. Geldiğimiz andan beri kendisi gibi görünmüyordu. Bunu yaptığını görebiliyordum, bir rol oynuyordu. Leah Larkin'i oynuyordu ve bu da bana diziyi çekerken kimi oynadığını merak ettirdi. Ne kadar derine inmişti?

Birdenbire Leah Mae Larkin hakkında bilmediğim çok şey olduğunu hissetmek son derece rahatsız ediciydi. O diziyi çekerken perde arkasında gerçekten neler olup bittiğini. O kadar çok istediği kariyeri için neleri göze almıştı?

İlişisini hiç inkar etmemişti. Bana inkar etmedi. Medyaya da. Neden inkar etmedi? Şov bittiğine göre kaybedecek başka neyi vardı ki? O vardı

muhabirler ona sorular soruyordu. Neden gerçeği söylememişti?

Hiç mantıklı gelmedi. Tabii gerçeğin söylemekten kaçınmak istediği kısımları yoksa.

Leah Mae içkisinden küçük yudumlar alıp o sahte gülümsemesini takınırken ben rolümü bir süre daha sürdürdüm. Beni görmezden gelen birkaç kişiyle daha konuştu. Neyse ki akşam yemeği servis edilmeden önce ayrılabilieceğimize karar verdi. Bu insanların arasında yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Etrafta iyi insanlar olduğunu tahmin ediyordum ama kendimi bir hayalet ya da koruma gibi hissetmekten bıkmıştım. Sadece biraz yer kaplayan ama konuşmaya değmeyen biri.

Otele geri döndük ve oda servisi sipariş ettik. Leah Mae birlikte banyo yapmayı önerdi ama ona yorgun olduğumu söyledim. Doğruyu söylemek gerekirse, aklımda çok şey dönüp duruyordu. Tüm bunlarla ne yapacağımdan emin değildim. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden erken yattım.

C1

JAMESON

Z

zaman neredeyse tükenmişti.

Nakliye ekibi sabah burada olacaktı. Parçamın etrafında yürüdüm, ona uzun süre baktım.

milyonuncu kez. Demirhane sıcaktı, aletlerim yerleştirilmiş, benim için hazırdı. Tişörtüm terden nemlenmişti ve deri önlüğüm boynumdan sarkıyordu. İhtiyacım olan her şeye sahiptim.

Kendimi onun bittiğine ikna etmeye çalıştım. Başka kimse onun doğru olmadığını düşünmeyecekti. Bu beni tatmin etmedi. Onu düzelttim. En küçük detaylarını ayarladım. Kanatlarındaki tüylerden yanaklarına değen minik kirpiklerine kadar her bir parçasının mükemmel olduğundan emin oldum.

Ama daha bitirmemişti ve ben bunu biliyordum.

Zihnimin çalkantılarla dolu olması da yardımcı olmuyordu. Los Angeles'a yaptığımız gezi Scarlett'in bana garanti ettiği gibi ilişkimize iyi gelecek bir deneyim olmamıştı. Kendimi huzursuz hissederek dönmüştüm. Hayal kırıklığına uğramış. Tanıdığımı sandığım Leah Mae ile o stüdyo partisine götürdüğüm kızı uzlaştırmakta zorlanıyordum.

Aramızdaki cevaplanmamış sorular üzerimde ağırlık yapıyordu. Kendi kafamdan çıkmam ve odaklanmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım. Bu heykeli ilk etapta neden yaptığımı düşündüm. Leah Mae'den ilham almıştım; onun kafesteki, performans sergilemeye zorlanan görüntüsünden.

Melek imgelemime mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kimsesizdi. Hüzünlüydü. Neredeyse ağlıyordu. Ona bakmak derin bir melankoli hissi uyandırdı.

Belki de sorun buydu. İçeride kilitliydi, kanatları titriyordu. Ruhu azalmış, kaçma umudu kalmamıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, farkına vardığım şey bir anda yüzüme çarptı. Umut. İhtiyacı olan şey buydu. Bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı.

Bir rafa gittim ve kutularımın içindekileri karıştırdım. Artık elimdeydi. Görebiliyordum. Zamanında bitirmek kolay olmayacaktı ama artık neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

NAKLIYE EKİBİ heykelimi parçalayacaktı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Geç gelmişlerdi ve şimdi nihayet onu kamyonu bindiriyorduk, aylarca süren sıkı çalışmayı mahvetmeye kararlı görünüyorlardı. Sanki metalden yapılmış olması özenle kullanılması gerekmediği anlamına geliyormuş gibi.

Motor vinci sarsıldı ve sırtım gerildi. Nakliye için sarılmıştı ama çizikler hâlâ olasıydı. Charlotte'a vardığımda onları parlatabilirdim ama ne kadar az olursa o kadar iyiydi. Dokusunun diğerlerine göre daha hassas olduğu kısımlar vardı. Eğer bu pislikler daha onu kamyonu yüklemeyen parçaları mahvederse, aklımı kaçıracaktım.

"Dikkatli ol," dedim.

Hiçbiri bana cevap vermedi, sadece o havada sallanırken kayışları ayarlamaya devam ettiler. Tekrar hareket ettirdiklerinde nefesimi tuttum. Onu kamyonu taşımak için kullanacakları arabaya bindiğinde bıraktım.

Anladığım kadarıyla hiç umursamadan onu rampadan çıkarmaya çalışıyorlardı. İçlerinden biri kamyonun içinde durdu ve ona bağladıkları bir kayışı çekti. Diğer ikisi arkadan itti. Üçü birlikte onu güç bela bindirdiler. Ağır olduğu konusunda onları uyarmıştım.

Gecenin büyük bir kısmında onu bitirmek için ayaktaydım ama henüz uykusuzluğun eksikliğini hissetmiyordum. Hâlâ kafam güzeldi, yaratıcılığımın doruklarındaydım ve uyumadan önce beni birkaç saat daha ayakta tutacağını tahmin ediyordum.

Onu bağlamaya başladılar ve ben de içeri girdim.

"Ben bakarım." Nakliyecilerden birinden kayışı aldım.

Omuz silkti ve hepsi bana çalışmam için yer verdi. Bu konuda aşırı titiz davrandığımı düşündüklerini tahmin ediyordum ama umurumda değildi. Ben

Charlotte'a kadar otoyolda oradan o r a y a savrulmasına izin vermeyecek kadar çok çalıştı.

Son kayışı da tatmin edici bir şekilde bağladığımda telefonum çaldı. Arayan Dee'ydi.

"Hey," dedim kolumla alnımı silerek.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu. "Nakliyeciler parçayı aldı mı?"

"Onu yüklemeyi yeni bitirdik."

"Şimdi mi?" diye sordu. "Saatler önce Charlotte'a doğru yola çıkmış olmaları gerekirdi."

Nakliye kamyonunun arkasından atladım. "Bunun farkındayım, Dee. Geç kaldılar ve onu kamyona bindirmek biraz zaman aldı."

Dee'nin huff sesi oldukça sinirli geliyordu. Ya da belki o da bu konuda en az benim kadar stresliydi. "Peki, tamam, yoldalar mı?"

"Çok yakında. Ve Dee, yemin ederim, eğer üzerinde tek bir çizik bile varsa-"

"Sakin ol," dedi. "Bu adamlar iyi. Onları her zaman kullanıyorum."

Kendime onun kadar güvenmiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Geldiklerinde boşaltmaya yardım etmek için Charlotte'ta olamayacaktım. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Şey, kamyonda, yani bu da bir şeydir," dedim.

"Tamam, güzel. Charlotte'ta görüşürüz."

"Sanırım öyle olacak." Telefonu kapattım ve arka cebime koydum.

Nakliyeciler arka kapıyı kapatıp kamyona doluştular. İçlerinden biri kafasını yolcu tarafındaki camdan dışarı uzattı. "Görünüşe göre lastiğiniz patlamış."

Nakliye kamyonu kükreyerek hareket etti ve uzun araba yolumdan aşağı inmeye başladılar. Kamyonun aşağı yukarı ne kadar sarsıldığını görünce içim cız etti ve heykeli yeterince iyi sabitlediğimi umdum.

Kamyonuma baktım. Ön lastik gerçekten de patlaktı. "Lanet olsun."

İncelemek için yanına gittim ama patlağa neyin sebep olduğunu bulamadım. Yedek lastiği takıp götürmem gerekecekti. Muhtemelen yeni bir ön lastik takımına ihtiyacım olacaktı. Ayağa kalktım ve lastiği tekmeledim. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Charlotte'a altı saatlik bir yol vardı ve sabah ilk iş yola çıkmam gerekiyordu.

Çakılların çıtırtısı kafamı kaldırmama neden oldu. Jonah olduğunu düşündüm ama Leah Mae'ydi.

Hâlâ o gümüş rengi kiralık arabayı kullanıyordu. Bir şey almaya zahmet etmemiş olması bana tuhaf geldi. Kiralık arabaya epeyce para harcamış olmalıydı; bu parayla kısa bir süre için bile olsa kullanabileceği düzgün bir şey alabilirdi. İsteseydi bir şeyler bulmasına yardım edebilirdim. Ama istemedi. Hâlâ Scarlett'in tatil evinde yaşıyordu, yani benim evimde kalmadığı zamanlarda. Ama bir evi yok gibiydi.

Tüm bunlar beni rahatsız ediyordu, belki de olması gerekenden biraz daha fazla. Ama L.A.'i, Brock Winston'ı ve o partide nasıl davrandığını düşünmeden edemiyordum. Leah Mae ile aramızda cevaplanmamış pek çok soru vardı ve onun garaj yoluna geldiğini görmek bunların hiçbirini daha iyi hale getirmedi. Hatta daha da kötüleştirdi çünkü onunla konuşacak durumda olmadığımı biliyordum.

Arabayı park etti ve bana gülümseyerek arabadan indi. Gümüş payetlerle kaplı straplez bir üst ve pembe bir tütü gibi görünen bir etek giymişti. Kıyafet tek başına biraz saçma görünebilirdi ama kovboy çizmeleriyle eşleştirmişti ve çok sevimli görünüyordu. Tabii bana sorarsanız o her zaman çok sevimli görünüyordu.

"Selam," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Makyajı ve saçları da yapılmıştı. Gerçekten güzel görünüyordu ama ne olduğunu merak ettim.

"Bu kıyafet de neyin nesi?" Kıyafetlerini işaret ederek sordum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Dışarı çıkabiliriz diye düşünmüştüm. Sabah yola çıkmamız gerektiğini biliyorum, o yüzden geç saate kadar kalmayız. Ama dikkatini dağıtmak iyi gelir diye düşündüm. Heykelin Charlotte'a doğru yola çıktığına göre, bu gece çalışmak zorunda da değilsin."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bu gece dışarı çıkmak istediğimden pek emin değilim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Gibson'ın grubu Lookout'ta çalışıyor. Her zaman iyi vakit geçiririm."

Artık kesinlikle dışarı çıkmıyordum. "Kardeşimle birlikte kalabalık bir bara tıklamak istemiyorum. Giyinip kuşanmak için zahmete girdiğin için üzgünüm ama ben burada kalıyorum."

Patlak lastiğe tekrar baktım ve başımı salladım. Bununla sabah ilgilenmem gerekecekti, bu da geç bir başlangıç yapmak anlamına geliyordu.

"Kamyonuna ne oldu?" diye sordu. "Lastik patladı."

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Belki bana nasıl olduğunu anlattırırın diye düşünmüştüm."

"Nasıl oldu bilmiyorum. Bakın, yola çıkmadan önce bunu düzeltmek için yarın erkenden yola çıkmam gerekecek."

"Biliyorum," dedi, sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. "Ama Los Angeles'tan döndüğümüzden beri burada saklanıyorsun. Biraz dışarı çıkmanın iyi geleceğini düşünmüyor musun? Kafanı her şeyden uzaklaştırmak için?"

"Kız kardeşim gibi konuşmaya başladın." "Belki de kız kardeşin bir şeylerin peşindedir."

İçimi çektim. "Bu gece olmaz. İçeri gelmek istersen sorun değil, ama benim öfkeli piç kardeşimle bir barda oturmak bu gece olmayacak."

"Bu kan davası daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Nereden bilebilirim ki? Gibson kızacak başka birini bulana kadar mı?"

"Belki onunla konuşabilirsin," dedi. "Oynarken iyi bir ruh hali içinde gibi görünüyor. Bununla başa çıkmak için iyi bir zaman olabilir."

Başımı salladım. "Sevgilim, Gibson gitar çalsın ya da çalmasın asla iyi bir ruh halinde değildir. Ben ve kardeşim için de endişelenme. Böyle şeyler olur. Eninde sonunda ikimiz de bizi neyin kızdırdığını unutacağız ve birbirimizi görmezden geldiğimiz her zamanki halimize geri döneceğiz - öfke olmadan."

"Bu... bu korkunç."

"Korkunç değil," dedim. "Aramızdaki şeyler böyle işte."

Bu konuda görüldüğümünden çok daha az kendime güveniyordum. Gibson'la daha önce hiç dövüşmemiştim. Onu Scarlett ile dövüşürken görmüştüm. Bowie'yle bile birkaç kez. Ve bu düzen devam edecek gibi görünüyordu. Biraz zaman geçer ve sınırlar yatışırdı. Kimsenin özür dileyeceğini sanmıyordum, belki Bowie hariç. Ama o bu tür şeylerde iyiydi ve geri kalanımız değildi. Bowie'nin bunu nereden öğrendiğini tam olarak bilmiyordum. Belki üniversitede. Annem ve babamla büyürken öğrenmediği kesindi.

Ama Gibson'la aramızdaki bu şeyin nasıl sona ereceğini bilmiyordum ve bu gece düşünmek istediğim bir şey değildi. Aklımda başka şeyler varken olmazdı.

"Tamam, Gibson yok," dedi. "Ama sana neler oluyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Tuhaf davranıyorsun," dedi. "L.A.'den beri."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Başım ağrımaya başlamıştı. Döneli bir hafta olmuştu ve ben sabahtan akşama kadar eserimi göndermeye hazır hale getirmekle meşguldüm. Onu Los Angeles'a götürürken kaybettiğim günlerin acısını çıkarmıştım.

"Sadece meşguldüm."

"Evet..."

"Ama ne?" Sesimdeki sıkıntıyı gizleme zahmetine girmeden sordum.

"Ama demedim."

"Sanki benimle aynı fikirdeymişsin ama bana nasıl aynı fikirde olmadığını söylemeye hazırlanıyormuşsun gibi sözünü kestir."

"Bundan daha fazlası var gibi görünüyor," dedi. "Bir şeye mi üzüldün?"

"Bunun için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Ne zaman?" diye sordu. "Sen de mi böyle yapıyorsun? Neden kızdığını unutana kadar kız arkadaşını görmezden geliyorsun ve her şeyin yoluna girmesini mi umuyorsun?"

"Seni görmezden gelmiyorum. Şu anda burada durmuş seninle konuşuyorum, değil mi?"

"Evet, ama belli ki üzgünsünüz ve neden bir daha Bu konuda benimle konuş."

Hayal kırıklığı damarlarımda yanıyor, erimiş çelik gibi içime işliyordu. Yumruklarımı sıkarak döndüm ve evime doğru yola çıktım. "Jameson, sakın beni bırakıp gitme."

Döndüm, öfke içimde sıcak bir kömür gibi oturuyor, beni içten içe yakıyordu. "Neden üzgün olduğum hakkında konuşmak mı istiyorsun? Pekâlâ, konuşalım. O programda Brock Winston'la aranızda ne oldu?"

Gözleri büyüdü ve sanki ona tokat atmışım gibi dondu kaldı. "Ne?"

"İkinizin arasında gerçekten ne olduğunu bana hiç anlatmadın," dedim. dedi. "Ve hiç sormadım çünkü eğer anlatacak bir şey varsa, bunu açıkça söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi bundan o kadar emin değilim."

"Ciddi olamazsın."

Yanakları kızardı ve bu beni daha çok kızdırdı. Teni pembeleştiğinde onun görünüşüne bayılırdım. Kahretsin, kızgındım, tahrik olmamıştım.

"Çok ciddiym tatlım," dedim. "Benim için açıkla." "Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey mi? Hiçbir şey mi? Bütün sezon boyunca birbirinize bakıp durdunuz, ama ikiniz arasında başka hiçbir şey olmadı."

yalnız mıydınız?"

"Göz göze gelmek mi?" diye sordu. "Herkesle flört etmem gerekiyordu. Flört ettim. Utanmadan ve bundan gurur duymuyorum. Dizi, sadece Brock'la flört ediyormuşum gibi görünmesi için geri kalanını montajladı."

"Peki ya kameralardan uzakta, yalnız kaldığınız onca zaman?"

Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerim eteğinin altındaki bacaklarının şekline kayd. Tanrım, çok güzel görünüyordu.

"Neden sadece söylemiyorsun? Sor," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi onun seksi bacaklarından ayırıp tekrar yüzüne çevirdim.

Kahretsin, neden sertleşiyordum? Bu çok saçmaydı.

"Arka odada Brock'un aletini emdin mi?"

Burun delikleri genişledi, çenesi gerildi ve bir anda her şeyi berbat ettiğimi anladım. Kötü bir şekilde.

"Hayır, yapmadım," dedi, sesi öfkeyle karıştı. "Onu arka odaya kadar takip ettim çünkü konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Maisie için endişeleniyordu ve yapımcılar dış dünyayla iletişim kurmamıza izin vermiyorlardı. Maisie yaralandığından beri kuralları kendisi için esnetmelerini sağlamaya çalışıyordu. Bana daha önce hayır dediklerini söylemişti ve onun için üzül müştüm. Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Hepsi bu."

"Baştan çıkarıldınız mı?"

"Brock Winston'a sakso çekmeye kalkıştım mı?" diye sordu. "Tanrım, Jameson, bu neden önemli olsun ki? Öyle olsa bile, bunu bana karşı nasıl kullanabilirsin? Biz çıkmaya başlamadan önce olan bir şeyden bahsediyoruz. Bugüne kadar yaptığım her sakso için cevap vermek zorunda mıyım?"

Neredeyse evet diyecektim ama neyse ki ağızımdan çıkmadan kendimi durdurdum. "O evliydi ve sen de nişanlıydın," dedim. "Gerçi sen Bu konuda herkese yalan söylüyorum, bu yüzden bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eğer baştan çıkarıldıysanız, bu bir sorundur."

Her *cazip* dediğimde sıkım daha da sertleşiyordu. O da bunu hissediyordu. Bunu anlayabiliyordum. İkimiz de öfkeli bir sikişe hazırlanıyorduk. Ve belki de ihtiyacımız olan şey buydu.

Bana doğru bir adım attı, göğüsleri o küçük bluzun içinde geriliyordu. "Tanışmadan önce başka bir adam tarafından baştan çıkarılmam bir sorun mu?"

"Tanışmadan önce değildi. Beş yaşındayken tanıştık."

"Aman Tanrım, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Şu anda ne kadar çılgınca konuştuğunun farkında mısın?"

Kollarımı havaya kaldırdım. "Beni delirtiyorsun. Seninle ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Durdu, duruşu değişti. Dışarıdaydık ama sanki bir şey tüm havayı emip götürmüştü. Bana baktı, dudakları aralandı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Söylediğim son şey aramızdaki boşlukta asılı kaldı. *Seninle ne halt ettiğimi bilmiyorum.* Bu gerçek beni göğsümden vurdu. İçimdeki tüm mücadeleyi aldı. Şehveti de.

Ben ne yapıyordum? Öfke ateşini körüklüyordum, böylece öfkeli bir şekilde sevişip barışıyormuşuz gibi mi davranacaktık? Annemle babama çok benziyordu. Birlikte çoğu zaman mutsuz olurlardı.

Onunla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Leah Mae hayatının neredeyse yarısını buradan uzakta, Bootleg'den olabildiğince uzak bir dünyada yaşayarak geçirmişti. Peki o hayatın ne kadarını gerçekten geride bırakmıştı? Ne kadarını geride bırakmak istiyordu? Tüm o Hollywood insanların önüne çıkar çıkmaz kolayca geri dönmüştü. Sanki birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesi onu daha mutlu ediyormuş gibi, söyleneni yapmıştı.

Nefret etmişim. Onu öyle görmekten nefret ettim. Bunu anlamamıştım ve bu bana onunla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettirdi.

Muhtemelen herhangi bir kadınla ilişkiye uygun değildim ama Leah Larkin'le mi? Kendimi kaybetmişim.

"Yarın yalnız gidiyorum," dedim, sesim kısıktı. "Evine git, Leah."

Sonra döndüm ve onu orada öylece bıraktım.

C2

LEAH MAE

L Jameson'ın kapalı kapısına olması gerekenden daha uzun süre baktım. Kapının çarparak kapanma sesi durgun havada asılı kalmış gibiydi, gerçek bir sesi olmayan bir yankı.

Bana eve gitmemi söylemişti. Ve bana *Leah dedi*.

Bana hiç Leah demedi. Pop In'de ilk karşılaştığımız andan itibaren hep Leah Mae derdi. Az önce, kısaltılmış ismimi bana hakaret eder gibi savurdu. Sanki beni artık aynı şekilde görmüyordu. Çocukken onun arkadaşı olan kız değildim. Belki artık kız arkadaşı bile değildim.

Jameson benden ayrılmış mıydı?

Peşinden gidemeyecek kadar öfkeliydim. Arabama geri döndüm -kiralık arabam, diye kendime hatırlattım- ve gevşek çakıllara doğru yola çıktım. Brock'a oral seks yapıp yapmadığımı nasıl sorabilirdi? Beni bundan daha iyi tanıyordu. Hakarete uğramıştım, incinmişim ve gözlerimden akan yaşlar kesinlikle yaş değildi. Gözlerimi kırıştırdım, ağlamamaya kararlıyım. Öfkeliydim ve öfkeli insanlar ağlamaz.

Eve döndüğümde arabada oturdum, içeri girmek istediğimden emin değildim. Aslında bir süredir burada uyumamıştım. Jameson'ın bu hafta atölyesinde geçirdiği uzun saatlere ve bana karşı ne kadar mesafeli olduğuna rağmen, hâlâ onun evinde uyuyordum. L.A.'den beri uyumuş ve başka bir şey yapmamıştı, ki şimdi bunun fark ettiğimden daha büyük bir tehlike işareti olduğunu görebiliyordum. Çok çalışmaktan yorgun düştüğünü ve belki de açılış yüzünden biraz stresli olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre bundan çok daha fazlasıymış.

Kulübe karanlıktı. Soğuk görünüyordu. Ve tıpkı araba gibi, benim değildi. Scarlett'le yaptığım anlaşma ne olursa olsun, o bir tatil kulübesiydi, benim değil.

Birinin uzun süreli kalacağı bir yer. Hayatımdaki hiçbir şey uzun vadeli değildi.

Ama bu yeni bir şey değildi. Hayatımda en son ne zaman herhangi bir şey durağan olmuştu? Liseden beri sayamayacağım kadar çok taşınmıştım. Bir yerde altı aydan fazla kalmamıştım, çoğu zaman da daha az. Yıllar boyunca Kelvin hayatımdaki tek sabit şey olmuştu. Geriye dönüp baktığımda, bu yüzden onunla birlikte olduğumu görebiliyordum. Seyahat ve değişimin norm olduğu bir hayatta, her zaman yanımda olan bir kişinin olması beni rahatlatıyordu. Bu rahatlığı aşkla karıştırmıştım.

Bunu yine Jameson'la mı yapmıştım?

İçeri girdim, gözyaşlarımı tutma çabalarımın rağmen dökülmeye başlamışlardı. Koklaya koklaya soyundum, kıyafetlerimi bir kenara attım ve uyuyacak bir şeyler bulmak için şifonyerin etrafını karıştırdım. Saatin erken olması umurumda değildi. Sadece bugünün bitmesini istiyordum.

Jameson'la kalmama rağmen eşyalarımın yarısı hâlâ buradaydı. İki arada bir derede kalmıştım, gerçek bir evimin olmadığı bir yerde yaşıyordum. Gerçek bir köküm yoktu. Hiçbir yerde gerçek bir geleceğim yoktu. Her şey geçiciydi.

Bir atlet ve şort giydim ve yatağa girdim.

Ertesi sabah erkenden kalktım, Jameson'dan mesaj var mı diye merak ediyordum. Mesaj gelmedi. Duş aldım ve giyindim. Biraz çay ve kahvaltı yaptım. Hâlâ bir şey yoktu.

Sabah uzadıkça daha da sinirleniyordum. Charlotte'a gerçekten bensiz mi gidecekti? Özür bile dilemeyecek miydi?

Kulübede volta atmak bana hiç iyi gelmiyordu. Öfkeliydim, hayal kırıklığım çaydanlıkta kaynayan su gibi karnımda kaynıyordu. Eğer bir çizgi film olsaydım, kulaklarımdan buhar çıkmaya başlardı.

Yapacak başka bir şey bulamadığım için babamın evine gittim. Jameson muhtemelen şu anda yoldaydı ve yalnız gideceğini söylediğinde bunu kastettiği açıktı. Gitmiş mi diye bakmak için neredeyse Jameson'ın evine giden yola sapacaktım. Ama gitmedim. Doğruca babamın evine gittim. Jameson böyle olmak istiyorsa, Charlotte'a tek başına gidebilirdi.

Babamın evinin önüne geldiğimde, Betsy'nin arabasının dışarıda olmaması beni rahatlatmıştı. Babam ve Betsy için mutluydum ama içimden bir şey yapmak gelmiyordu.

Bu, her ne olacaksa, onun önünde olacaktı.

Ön kapı açıldı ve ben arabadan inerken babam verandaya çıktı. Arabayla geldiğimi duymuş olmalı. Gözlerim yine yaşardı ama onları yuttum.

Verandanın basamaklarını çıkarken, "Hey, günışığım," dedi. Ses tonundan bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyleyebilirdim. Tavrında yatıştırıcı bir baba havası vardı.

"Merhaba baba."

Bana sempatik bir gülümseme verdi. Kollarını bana doğru uzattı ve beni kucakladı. Buraya geldiğimden beri hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu.

"İçeri gel, tatlım."

Hastalandığında yaptığım gibi onu beklemek yerine beni kanepeye oturttu ve mutfığa gitti. Birkaç dakika sonra elinde buzlu iki bardak viskiyle geldi.

"Saat sabahın dokuzu," dedim bardağı ondan alırken. "Ben limonata ya da tatlı çay bekliyordum."

"Bunun bir limonata ya da tatlı çay ziyareti olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe var." Koltuğuna oturdu ve bardağını koluna dayadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İçkimden bir yudum aldım ve omuz silktim. "Sanırım. Sanırım Jameson ve ben dün gece ayrıldık."

"Hmm," dedi babam ve ne düşündüğünü anlayamadım. "Ne oldu?"

"Şey... Dışarı çıkmak isteyip istemediğini öğrenmek için evine gittim," dedim. "Ama hayır dedi ve sonra büyük bir kavgaya tutuştuk."

"Dışarı çıkmak hakkında mı?"

"Hayır. Sanırım öyle başladı, ama sonunda... şey, kardeşi Gibson ve sonra da gösteri hakkında kavga ettik." Babamla tüm bunların ayrıntılarına girmek istemiyordum. Nasıl olsa anlayacağını hissediyordum.

"Gibson Bodine, ha," dedi, kelimeler yavaş geliyordu, sanki bunu zihninde evirip çeviriyordu. "Zor zamanlar geçirdi."

"Öyle mi?"

Babam sorumu omuz silkerek geçiştirdi. "Evet, ama gösteri ne olacak? Neden bu konuda kavga ediyordunuz?"

"Bilmiyorum, sanki bana atıp tutuyor gibiydi," dedim. "Bana zaten bilmesi gereken şeyler hakkında sorular sordu ve böyle düşünmesi beni incitti."

Ben."

"Yani sana patladı mı?"

"Evet, aynen öyle. Sonra bana eve gitmemi söyledi. Ve o..." Durakladım, gözyaşlarımın yeniden dolmaya başladığını hissettim. "Bana Leah dedi. Bana asla öyle demez."

"Tüm bunlar senin için şaşırtıcı mı tatlım?"

Ona göz kırptım. "Ne? Tabii ki şaşırtıcı. Neden olmasın ki?" "Şey... Jameson Bodine sessiz bir tiptir. İçine kapanıktır."

"Evet..." Ne demek istediğini anlamadım.

"Ve son zamanlarda üzerine çok fazla ilgi çekmeye başladı," dedi.

"Bunların hepsi onu ya da ailesini en iyi şekilde göstermiyor."

"Evet, biliyorum. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bunun senin hatan olduğunu söylemiyorum," dedi. "Demek istediğim, o son zamanlarda çok fazla baskı altında olan bir adam."

"Doğru."

"Yani, sana patlaması çok mantıklı."

"I..." Duraksadım, buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Babamın beni daha iyi hissettirmeye çalıştığına dair bir his vardı içimde ama sadece kafamı karıştırıyordu. Benim tarafımda olması gerekmiyor muydu? Jameson'a kızından ayrıldığı için kızgın olması gerekmiyor muydu? "Baba, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Koltuğunda kıpırdandı. "Tatlım, insanlar en çok güvendikleri kişilere patlamaya eğilimlidirler. Bir çocuk annesi dışında herkese iyi davranır, çünkü annesinin onu kötü olsa bile seveceğini bilir. Yetişkin erkekler de bunu yapar. Bu doğru değildir ama insan doğası böyledir."

"Yani Jameson'la bana güvendiği için mi kavga ettiğimizi düşünüyorsun?" Mantığına pek inanmıyordum.

"Bir bakıma," dedi. "Güvenli biriyle birlikteyken kendimizi bırakırız. Bizi her halükarda seveceğini düşündüğümüz biriyle. Bunu enine boyuna düşündüğünü söylemiyorum. Eğer düşünseydi, sanırım seninle hiç kavga etmezdi."

Viskiden bir yudum aldım. "Dizi, çekimler sırasında evli bir adamla ilişkim varmış gibi gösterdi. Öyle bir şey yapmadım ve Jameson'ın da bana inandığını sanmıyorum. Dün gece bana sordu ve ben sadece... benim hakkımda nasıl böyle düşünebilir?"

"Ona yapmadığını mı söyledin?" diye sordu. "Yani dün gecedен önce." "Söylemem gerektiğini düşünmedim. Bildiğini sanıyordum."

"Sen düşündün ki..." İç çekti. "Bir erkek bilmediği şeyi bilmez. Ve kesinlikle bir kadının ne düşündüğünü bilemez. Annenle birlikte bu tuzağa düştüm."

"Jameson'ın aklımı okumasını beklediğimden değil. Ama beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum."

"Birisi hakkında her zaman öğrenilecek şeyler vardır," dedi. "İyi ya da kötü. Ve varsayımlarda bulunmak, içini dışını bildiğiniz biri için bile iyi bir fikir değildir."

"Baba, bunun benim hatam olduğunu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümsedi, sıcak, nazık bir gülümseme, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Hayır, tatlım. Jameson'ın sana kötü davrandığını düşünseydim, farklı bir fikirde olurum. Eğer yanılıyorsam ve o çocuğun bir dayaa ihtiyacı varsa sen söyle. Hemen ona Bootleg adaletini uygulayacağım."

"Hayır, bana kötü davranmadı."

"Tek söylediğim onu biraz anladığım," dedi. "İkinizi birlikte gördüm ve sana nasıl baktığını biliyorum. Eğer dün gece seninle kavga ettiyse, içten içe acı çektiği içindir. Seni sevmediği için değil."

"Sanırım Charlotte'a bensiz gitti," dedim. "Bana yalnız gideceğini söyledi ve bu sabah ondan haber alamadım."

"Biz içki kaçakçıları arasında inatçılık bir erdemdir," dedi. "Tatlım, Betsy ve benim neden aşık olduğumuzu biliyor musun?"

Konunun aniden değişmesiyle kafam karıştı ve birkaç saniye babama bakakaldım. "Hımm... Sanırım birlikte çok zaman geçirdiğiniz ve birbirinize değer verdiğinizizi fark ettiğiniz için?"

"Bu da ışın bir parçası," dedi. "Ama dahası da var. Betsy beni en kötü halimde gördü. Bu hasta olduğum içindi, kızgın olduğum ve ona patladığım için değil. Ama beni en kötü halimle gördüğünü ve bundan kaçmadığını fark ettiğimde onda özel bir şeyler olduğunu anladım. Çünkü tatlım, çirkin yanlarını görebilen birini bulduğunda

-Çünkü Tanrı biliyor ki hepimizde var ve yine de sizi seviyoruz, bu nadir bir şey. Sanırım size sorum şu: Jameson'ın çirkin tarafını görmek sizi uzaklaşmak istemeye itiyor mu? Eğer bu sizin için bir anlaşma kırıcıysa, sorun değil. Bunda yanlış bir şey yok. Belki de o senin için doğru adam değildir ve dün gece onunla kavga etmek bunu açıkça görmeni sağlamıştır."

"Hayır," dedim, sertliğimle kendimi şaşırtarak. "Hayır, hiç de öyle hissetmiyorum."

Yavaşça başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Belki Jameson da senin pek iyi olmayan tarafını görmüştür. Bilmiyorum, bu sadece bir tahmin. Belki dün gece gördü. Ya da belki daha önce gördü ve bununla ne yapacağından emin değil. Bu olduğunda rahatsız edici oluyor. Ama asıl sınav iki insanın bu konuda ne yapmaya karar verdiğiidir."

Koltuğa daha da gömüldüm. Babam haklı mıydı? Jameson güvende olduğumu düşündüğü için mi bana böyle patlamıştı? Bu düşünce beni daha iyi hissettirmek bir yana, daha da kötü hissettirdi. Öfke baş döndürücü bir duyguydu, tutunması kolaydı ve hâlâ haklı olduğunuzdan emindiniz. Onu bırakmak, yerini incinmenin alması anlamına geliyordu. Acı ve üzüntü.

Jameson bana Brock'u sorduğunda canım yanmıştı. Ama babam küçük bir noktada haklı olabilirdi. Jameson'a Brock'la yatmadığımı özellikle söylememiştim. Sadece bu konu hakkında konuşmamıştık. Dış dünyayı görmezden gelmek ve küçük baloncuğumuzda yaşamak daha kolaydı. Balonumuz patladığına göre artık o kadar kolay değildi.

Bir şeyi daha fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Brock konusunda Jameson'a karşı hiçbir zaman net olmamakla kalmamış, bunu açıkça da inkâr etmemiştim. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissetmişim. Evelyn ne demişti? Hayatım boyunca biriktirdiklerim gururuma değmezdi ve stüdyo peşime düşerse her şeyimi kaybederdim.

Ama Jameson'ın ne düşünmesi gerekiyordu? Brock konusunda ona karşı hiçbir zaman dürüst olmadıysam ve bu konuda herkesin önünde sessiz kaldıysam, gerçeği sorgulaması şaşırtıcı mıydı?

Belki de özür dilemesi gereken tek kişi o değildi.

Viskimi sehpanın üzerine koydum ve ayağa kalktım. "Sağ ol baba. Gitmem gerek."

"Elbette biliyorsun," dedi. "Kendine iyi bak, tatlım." "Bakacağım."

CC

JAMESON

T Güneşin doğmasına daha saatler vardı ama ben uyuyamıyordum. Leah Mae gittikten sonra akşamı uyuyarak geçirmiş ve gece yarısı civarında uyanmışım. O zamandan beri

bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, her şeyi zihnimde tekrar ediyordum.

Ne halt olmuştu? Kızgındım, buna şüphe yok. Ama nasıl olmuştu da Leah Mae'yi dışarıda soğukta bırakıp gitmişim? Ona Charlotte'a yalnız gideceğimi söyledim. Ve ona *Leah demiştim*.

Öyle demek istemişim. Bununla gurur duymuyordum. Yatağımda uzanmış, sabahın dördünde tavana bakarken, kulağıma ne kadar soğuk geldiğini duyabiliyordum. Düpedüz kabalık etmişim ve bunu biliyordum. Artık geri almak için çok geçti.

Zaten uyumadığım için kalktım ve atölyeme gittim. Işıkları açtım. Her yer harabeye dönmüştü. Her yerde bir şeyler vardı - atılmış hurda parçaları, çiviler ve vidalar, aletler. Bir projeyi bitirdikten sonrası için tipik bir durumdu. Çalışırken bir sürü kaos yaratma eğilimindeydim. İşim bittiğinde, yeniden başlayabilmek için ortalığı temizlerdim.

Lastiğimi tamir ettirmeden Charlotte'a gidemezdim, bu yüzden atölyemi düzenlemek için çalışmaya başladım. Eşyaları kaldırdım, metal parçalarını kutularına geri koydum. Daha sonra kullanabileceğim küçük parçalar için yeni yerler buldum. Aletler çekmecelerine ya da duvardaki kancalara geri döndü.

Kapının yanında henüz ilgilenmediğim bir yığın kutu vardı. Babamın evinden gelen eşyalar. Önünde durdum, ellerim kalçalarımda, hepsine şüpheyle bakıyordum. Büyük olasılıkla, orada hiçbir şey yoktu ama

Ivır zıvır. Scarlett resimleri saklamasını söylemişti ama geri kalan her şey atılabilir ya da verilebilirdi.

Üstteki kutunun tozunu üfledim ve kapaklarını açtım. Garip bir sürü şey vardı. Solmuş kağıtlar, eski faturalar, Scarlett'in karnelerinden biri. Üzerinde Gibson'ın adı yazılı bir disiplin fişi. Yarısı boş bir bant rulosu. Biraz kırılğan kurdele ve eski bir dikiş seti. İlgimi çekecek başka bir şey olmayacağını düşündüm ama biraz daha karıştırdım.

En altta, içi eski resimlerle dolu büyük sarı bir zarf buldum. Scarlett'in bunları isteyeceği kesindi. Birkaç tanesini çıkardım ve karıştırdım. Çoğunlukla bizim çocukluğumuz. Bir sürü Gibs resmi vardı. Büyük, sevimsiz gülümsemesinden o olduğunu anlayabiliyordum. Bugünlerde o ifadeyi pek sık görmüyordum ama fotoğraf çektirirken hep böyle yapardı. Bunun için de azar işitirdi.

Ve sonra onun bir resmini buldum.

Annem güzel bir kadındı. Scarlett ona çekmiş. Uzun kumral saçları, burnunda ve yanaklarında çilleri vardı. Büyük gri gözleri. Pembe çiçeklerle kaplı bir pazar elbisesi giymişti ve kucağında bir bebek vardı. Bebeğin kim olduğunu söylemek zordu. Mavi kıyafetine bakılırsa biz çocuklardan biriydi. Gülümsemesine bakarak Bowie olduğunu tahmin ettim. O her zaman içimizdeki en kolay çocuk olmuştu. Muhtemelen annemi sürekli gülümsetirdi.

Uzun bir nefes aldım. Annemi özlemiştim. Evde beni gerçekten gören tek kişi oydu. Babamla ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu ama en azından bazı zamanlar beni fark etmişti. Ona resimler çizdiğimde, onları buzdolabına asardı. Kabul ediyorum, her zaman devrilir ve çiğnenir gibi görünürlerdi. Ama en azından bana onları beğendiğini söylerdi.

Gerçi beni gören tek kişi o değildi. Babamın yolundan mümkün olduğunca uzak durmuştum, hayat bu şekilde daha kolaydı. Bowie her zaman arkadaşlarıyla meşguldü ve Scarlett de bebektir. Onu çoğunlukla kendimiz büyütme zorunda kalmıştık.

Ama Gibson kendi yöntemleriyle benimle ilgilenmişti. Her gün öğle yemeği yememi sağladı. Okuldaki zorbaları sırtımdan uzak tuttu. Babamın içki içtiği ve ortalıkta görünmemenin en iyisi olduğu zamanlar için bana en iyi saklanma yerlerini göstermişti. Belki de Gibs'le kavga etmenin beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni buydu. Gibson ve ben kavga etmezdik. Beni gözetler ve geri kalan zamanlarda beni görmezden gelirdi. Çocukluğumuzdan beri böyleydi. Acaba o günlere geri dönecek miydik, yoksa Leah Mae'yle çıkarak her şeyi berbat mı etmişim?

Fotoğrafları zarfa geri koydum ve rafa yerleştirdim. Anılara dalmayı pek istemiyordum. Onları Scarlett'e verirdim ve o da onlarla ne isterse yapardı.

Bir sonraki kutu da aynı boyuttaydı. Bir rafa taşımak için elime aldım ama garip bir şekilde ağırdı. Merakımdan açtım.

Diğer kutulara çok benziyordu, kağıtlar falan. Büyük bir zarf daha vardı ve içine göz attım. Fotoğraf yerine gazete kupürleri vardı. Aslında bir sürü.

Gazete kâğıdı parmaklarımin arasında kırılanlaşmıştı, ben de dikkatlice çıkardım. Gibson'ın Bootleg Springs Lisesi'nde son sınıfta futbol oynamasıyla ilgili bir makale vardı. Bowie bir ödöl kazanmıştı. Bootleg Springs Tarih Derneğı'nin hayır yemeğı hakkında bir duyuru ve annemle altı yaşındaki Scarlett'in gülümseyen büyük bir fotoğrafı.

İkiye katlanmış tam gazeteler de vardı. Üç tane. Onları çektim ve kalbim boğazıma sıkışmış gibi hissettim. İkisinin baş sayfasındaki haber Callie Kendall'dı.

Kayıp ilanlarından çok iyi tanıdığım fotoğrafı *Bootleg Springs Gazetesi'nin* ön sayfasından bana gülümsüyordu. Kayıp olduğunu ilan ediyor ve arama çalışmalarını haber yapıyor gibiydi. Yaklaşık bir hafta sonra çıkan ikinci gazete de aynıydı. Birçok içki kaçakçısının bu gazeteleri sakladığını tahmin ediyordum. Kasabada belirleyici bir an olmuştu.

Üçüncü gazete özellikle kafamı karıştırdı. Kapağında Callie'yle ilgili hiçbir şey görememiştim. Gazeteyi çalışma masamın üzerine yaydım ve annemle babamın gazeteyi neden sakladıklarını merak ederek sayfalarını karıştırdım. Sonra, beşinci sayfada beni her şeyden çok şaşırtan bir şey gördüm.

O bendim.

En altta, yaptığım bir heykelin önünde durduğum küçük bir fotoğraf vardı. Metal değildi ama çocukken pek çok malzemeyle çalışmışım. Bu kilden yapılmıştı ve bir sanat yarışmasına katılmışım. Birincilik kazanmıştı.

Yazıda neredeyse hiç başlık yoktu. Sadece adım ve yaşıım - on bir - ve kazandığımla ilgili bir iki cümle. Bunu gördüğümü hiç hatırlamıyordum - resmimin gazetede yer aldığını bildiğimi sanmıyordum. Ama ailem saklamıştı?

Bir hata olamazdı. Tüm sayıda ilgi çekici başka bir şey yok gibiydi. Ve gerçek şu ki

Diğerleri beni meraklandırırdı... Babam bunu saklamış mıydı? Annem benimle ilgili küçük bir parçayı kesip atmış, tüm kâğıdı saklamamış gibi görünüyordu.

Ama bu pek mantıklı gelmedi. Babam sanatla uğraşmamdan hiç hoşlanmazdı. Erkeksi olmadığını söylerdi. Ona bir şeyler gösterdim ama hep kaşlarını çattı. Bunu saklamış mıydı?

Kâğıtları katladım ve hepsini yerine koydum. Bu, kutunun neden bu kadar ağır olduğunu açıklamıyordu, bu yüzden birkaç şeyi yoldan çektim.

Ve tam da olabildiğince şaşırđıđımı düşünürken, neyin bu kadar ağır olduğunu gördüm.

Kabaca köpek şeklinde bir metal parçası çıkardım. En azından, onu yaparken amacım buydu. Bu yaptığım ilk metal heykeldi. Beni bu metale aşık eden şeydi.

Okulda metalle çalışan bir sanatçı hakkında bir video izledikten sonra yerel tamirci Clint Waverly ile bana kaynak yapmayı öğretmesi için konuşmuştum. Kıvılcımların uçuştudu, ısı ve elektriğin bir araya gelerek sert çelik parçalarını birbirine kaydattığı bu videoyu izlemek büyüleyiciydi.

İşi öğrendikten sonra, ihtiyacı olmadığı sürece gelip aletlerini kullanmama izin verirdi. Garajda birkaç paslı eski anahtar bulmuştum - babam muhtemelen orada olduğunu bile unutmuştu- ve bunları kullanarak bunu yapmıştım. Şimdi bir yetişkinin gözüyle baktığımda pek de köpeğe benzemiyordu. Ama o zamanlar bununla gurur duyuyordum.

Babama vermiştim. Ve aletlerini çaldığım için azar işitmiştim.

Bana anahtarları nereden aldığımı sormuştu, ben de ona söylemiştim.

Öfkeden kıpkırmızı olan yüzünü hala görebiliyorum. Bunun hırsızlık olduğunu ve hiçbir oğlunun hırsız olamayacağını söylemişti. Mükemmel aletlerini mahvettiğimi söyleyerek bağırmış, bana bir ay ceza vermiş ve

heykeli arka kapıdan dışarı atmıştı. Onu elimde tuttum ve dağınık kaynaklara baktım. Çok bastırdığınızda bir pastanın kenarlarından dökülen kremaya benziyorlardı.

Sert.

Ama o saklamıştı.

Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Bana o kadar kızmıştı ki, bunun için beni tokatlayacağından korkmuştum. Babam bize hiç elini sürmemişti ama yeterince yüksek sesle bağırđıđı için dayak yemiş gibi hissetmiştim. En azından bana öyle gelmişti.

Bunu bunca yıl neden saklamıştı? Burada olduğunu biliyor muydu, yoksa annem onu kurtarmış ve bir kenara mı koymuştu? Nedense öyle düşünmedim. Ona gösterdiğimde annem evde değildi. Onun hiç evde olduğunu sanmıyordum.

Bunu biliyordum. Heykeli aramaya gittiğimde çoktan gitmişti. Her zaman babamın onu attığını düşünmüştüm.

Ben yukarıdayken, yatak odamda sinmişken, dışarı çıkıp onu almış mıydı? Tozunu alıp dolabına mı saklamıştı?

Babamı hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım, şimdi de anlamıyordum. Ama birden her şeyi biraz daha farklı görmeye başladım. Belki de düşündüğüm gibi benden nefret etmiyordu. Babanın senden nefret ettiğini düşünmek korkunç bir duygu. Bunu birçok kez düşünmüştüm. İyi davrandığı, hatta sevecen olduğu zamanlar kafamı daha da karıştırmıştı. Ama belki de o zamanlar bildiğimden daha doğrudu.

Belki de babam benimle gurur duyuyordu.

Bu, göğsümün sıkışması ve boğazımın düğümlenmesi için yeterliydi. Sertçe yutkundum ve heykeli kaldırdım. Belki onu tekrar çıkarır ve dükkânda bir yere koyardım - ne kadar ilerlediğimi hatırlatan güzel bir hatıra olarak. Ama şimdilik ona daha fazla bakmaya dayanamıyordum.

Güneşin doğduğu saatlerde atölyeyi toplamayı bitirdim. Önümde uzun bir yol vardı, bu yüzden temizlendim, biraz kahve yaptım ve yolculuk için çantamı hazırladım. Telefonumu kontrol ettim, belki Leah Mae mesaj atmıştır diye düşündüm. Acaba ona mesaj atmalı mıyım diye düşündüm.

Sonunda yapmadım. Yedek lastiği kamyonuma taktım ve tamir ettirmek için kasabaya gittim. Sonra onun hakkında çok fazla düşünmeme izin vermeden otoyola çıktım ve Bootleg'den uzaklaştım. Böylesi muhtemelen daha iyiydi. Ortadan kaybolacaktım. Arka planda kaybolacak ve onun yoluna devam etmesine izin verecektim. Bu konuda oldukça iyiydim, yıllar boyunca çok pratik yapmıştım. Tanrı biliyordu ki aramızdaki şeyleri düzeltmek için ne yapmam gerektiği ya da düzeltilip düzeltilemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ya da bu zahmete değip değmeyeceğimi.

C4

JAMESON

T Nemli hava gömleğimin sırtıma yapışmasına neden oldu. Ekim ayına göre hava sıcaktı ama sanırım bu sadece Charlotte için geçerliydi. Volta atmayı bırakmadığım çok da değil. gerçeği de yardımcı olmadı.

Dışarıda, bu sabah eserimi yerleştirdiğimiz orta avlunun yakınındaki hazırlama alanındaydım. Bootleg Springs'ten sağ salim gelmişti. -Üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Onu iyi bir şekilde boşaltmışlardı ve ben de son rötuşları yaparak onu ömrünün sonuna kadar yaşayacağı metal tabana sabitlemişim.

Bir sanat eseriyle meleşimle duyduğum kadar gurur duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Muhteşem görünüyordu - mükemmel orantılı. Yumuşak, organik çizgiler. Nefes alması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Everett Davis adında bir adam olan müşterim, kurulumunu bitirdiğim sıralarda onu görmeye gelmişti. İlk başta tepkisinin ne olacağından emin değildim. Kıpırdamadan durmuş, sadece ona bakıyordu. Ağzı aralandı ve bir süre öylece durduktan sonra kızın etrafında yavaşça daireler çizmeye başladı. Sonunda benimle konuştuğunda, ne söyleyeceğine karar vermekte zorlanıyor gibiydi. Tek söyleyebildiği "*çok güzel*" oldu.

Bunu memnun olduğu anlamına aldım. En azından öyle umdum.

"Jameson!" Deanna, üzerinde dökümlü siyah bir gömlek ve geniş paçalı bir pantolonla güvenliğin yanından güçlükle yürüyerek geçti. Koyu renk saçlarında gümüş çizgiler vardı ve şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Güneş gözlüklerini çıkardı. "Aman Tanrım, Bodine. Bay Davis şu anda sana resmen aşık."

"Bu nasıl?" Ben sordum.

"Parçayı o kadar çok seviyor ki, onu suskun bıraktınız." "Sanırım pek bir şey söylemedi."

Güldü. "Kendini aşmışsın. Resimleri gördükten sonra bile beni kesinlikle şaşırttı. İyi olduğunu biliyordum ama bu... Jameson, bu parça çok çarpıcı."

Ona kibarca başımı salladım. Şapka takıyor olsaydım, şapkamı çıkarırdım. "Teşekkür ederim, Dee."

"Umarım işe dönmeye hazırsınızdır," dedi. "Web sitenize gelen ziyaretçi sayısı yüzde bin arttı. Şaka yapmıyorum. Ülkenin dört bir yanından talepler alıyorum. Düşündüğünüzden çok daha fazla talep görmek üzeresiniz."

"Vay canına... Bu harika bir haber."

"Umarım o mütevazı dış görünüşünün altında heyecanlısındır," dedi gülümseyerek. "Kariyerin yükselişe geçiyor."

"Sadece biraz bunaldım, hepsi bu."

"Tanrım, çok tatlısın. Kapılmış olman çok kötü. Yeğenim burada."

Ensemi ovuşturdum ve bakışlarımı kaçırdım. "Evet... teşekkürler, Dee."

"Bu arada o nerede?" Dee sordu. "Sonuçta Leah Larkin yok mu?"

"Um, hayır."

"Her şey yolunda mı?"

Boğazımı temizledim. "Başaramadı. Buralarda bir yerde su var mı? Kilisedeki bir günahkârdan bile daha ateşliyim."

"Evet, tabii ki," dedi. "Hemen döneceğim."

"Hayır, hayır, sadece bana doğru yönü gösterin, ben de kendim biraz getireyim. Başınızı belaya sokmanıza gerek yok."

Bir süre bana baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tam neye baktığını soracaktım ki sonunda cevap verdi. "Ana lobi kapısından içeri girerseniz, şişe suların olduğu büyük bir masa var."

Tekrar başımı salladım. "Teşekkürler."

Lobi son derece serindi, yepyeni binanın kliması sihir gibi çalışıyordu. Bir su aldım ve birkaç yudum içtim. Birazdan başlayacağımız için fazla oyalanmadım. Dee'nin susama ihtimaline karşı bir şişe daha aldım ve dışarı çıktım.

İnsanlar avluda dolaşp yeni binayı inceliyorlardı ama benim heykelimin üzeri örtülmüştü. Yanında bir podyum ile bir platform duruyordu,

mikrofon ve büyük hoparlörler. Yukarıda bir adam vardı, kabloları kontrol ediyor gibiydi.

Hazırlanma alanına doğru geri döndüm ama bir şey -daha doğrusu biri- gözüme çarptı. Önce iki kez, sonra üç kez çekmek zorunda kaldım. Gibson mıydı o?

Üstü örtülü heykelin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde güneş gözlüğü vardı. Durdum ve ona baktım. Bir şeyler mi görüyordum? Beni fark etmiş gibiydi ve yanıma geldi. Gerçekten de kardeşimdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum. Belki söyleyebileceğim en nazik şey değildi ama ölmüş babam orada duruyor olsaydı daha fazla şaşırmazdım.

"Bize bundan bahsetmeliydin," dedi Gibson. "Neden hiçbir şey söylemediniz?"

"Sana söyledim mi?" Ben sordum. "Neden?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Bu büyük bir olay." "Ne, heykelim mi?"

Gibson başını salladı ve gözlüklerini çıkardı. "Evet, heykelin. Tanrım, Jame. Ciddi misin sen? Bu *senin başardığın* anlardan biri. Anlamıyor musun?"

"Sanırım."

"Sen öyle san," dedi başını sallayarak. "Biliyorsun, çoğu insan senin yaptığın gibi hayatını kazanmak için yeterince iyi değil. Ya da denemek için risk alacak kadar cesur değil."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Bu Gibson'ın bana söylediği en güzel şeydi. Belki de herhangi birine söylediği en güzel şeydi - en azından benim bildiğim kadarıyla.

"Teşekkürler."

"Eğer bir şey söyleseydin hepimiz burada olurduk. Aşağı geldim çünkü..." Sustu ve boğazını temizleyerek başka tarafa baktı. "Çünkü burada yalnız olmadığından emin olmak istedim."

Yere baktım, biraz tıklandığımı hissettim. Gözlerimi yakan yaşlar değildi. Sadece küçük bir esinti havada bir şeyleri karıştırıyordu. "Çok iyiydin."

"Ben, uh..." Gibson yine durakladı. Ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Bu sabah buradaydım ve üzerini kapatmadan önce heykelinizi gördüm. Gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler Gibs."

Güneş gözlüklerini geri taktı. "Evet. Pekâlâ, insanları falan düşünme. Sadece yaptığın işle gurur duy. Bunu hak ettin."

Başımı salladım ve uzaklaşmadan önce koluma bir yumruk attı. Ve böylece Bodine kardeşler yeniden iyi oldular.

Gibson'ı gördüğüm için hâlâ biraz şaşkınsın Dee beni tekrar buldu.

"İyi misin?" diye sordu. "Başlamaya neredeyse hazırlar." "Evet, iyiyim. Su?"

Şişeyi aldı. "Teşekkürler. Biz burada bekleyeceğiz."

Onu, aralarında Bay Davis'in de bulunduğu birkaç kişinin toplandığı platforma kadar takip ettim. Elimi tekrar sıktı ve burada olmamı ne kadar takdir ettiğini söyledi. Platformun önünde toplanan insanları düşünmemeye çalıştım. Bir an sadece bir avuç insan varmış gibi göründü; bir an sonra ise düpedüz kalabalıklaşmaya başladı. Belli ki birileri bir şeylerin başlamak üzere olduğunu işaret etmişti ve önümdeki kalabalık kabarmıştı.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu ama sinirlerimi yatıştırmak için birkaç derin nefes aldım. Bunu yapabiliyordum.

Hepimiz platforma çıktık ve tanımadığım bir adam Everett Davis hakkında konuşarak uzun bir giriş yaptı. Arkamdaki güzel binanın açılışına kadar uzanan etkileyici bir başarı listesi vardı.

Bay Davis mikrofonu aldı ve çoğunlukla insanlara teşekkür ederek birkaç kelime söyledi. Vizyonundan ve geleceğe dair umutlarından bahsetti. İyi bir konuşmacıydı, kalabalığın dikkatini oldukça iyi çekti.

"Şimdi de beklediğim an geldi," dedi. "Yanımda duran genç adamın sanat eserini keşfettiğimde, etkilendiğimi söylemek çok hafif kalır. Ben mimariden ve tasarımdan anlarım ama Jameson Bodine güzellikten anlıyor. Ondan bir eser sipariş edecek kadar şanslıydım ve söylemeliyim ki tüm beklentilerimi suya düşürdü. Ve bunlar yüksek beklentilerdi."

Heykelin ortaya çıkarılması için işaret etti. Kalbim küt küt atarken, avuçlarım terlerken iki adamın brandayı indirmesini izledim.

Kalabalıktan toplu bir soluk sesi yükseldi ve ardından insanlar ona tepki verirken alçak bir mırıltı duyuldu.

"Sizi bu olağanüstü eserin sanatçısı Jameson Bodine ile tanıştırmak benim için büyük bir zevk."

Kalabalık alkışladı ve Bay Davis bana kürsünün arkasındaki yerini almamı işaret etti.

Sertçe yutkundum ve hızlı bir nefes verdim. Midem bulanıyordu ama omuzlarımı dikleştirdim ve mikrofona doğru adım attım.

Ve sonra onu gördüm.

Leah Mae izleyicilerin arasından sıyrılarak platforma yaklaştı. Saçları gevşek bir örgü halindeydi ve bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Sarı, hoş bir elbise, kalın turkuaz bir kolye ve en sevdiği kovboy çizmelerini giymişti.

Gülümsedi ve göz kırptı, sonra kulağını iki kez çekti. İşaretimiz. Çocukken, öğretmen beni sınıfın önüne çıkardığında bunu benim için yapmıştı. Tüm dikkatimi ona vermiş, başkalarının bana baktığını unutmuştum.

Ben de ona sıırıttım, şimdi aynı şeyi yapıyordum.

"Merhaba," dedim ve hoparlör çatladı. Yan tarafa döndüm ve boğazımı temizledim. "Ben Bootleg Springs, Batı Virginia'dan Jameson Bodine. İtiraf etmeliyim ki, topluluk önünde konuşmak benim en güçlü yanımdır değil. Perde arkasında kalmayı ve işimin benim adıma konuşmasına izin vermeyi tercih ediyorum."

Durakladım ve heykelime baktım. Fazla bir şey söylemeyi planlamamıştım ama tekrar Leah Mae'ye baktım ve kelimeler döküldü.

"Farklı bir şey yapmayı planlamıştım. Ama televizyonda bir şey gördükten sonra aklıma bu görüntü geldi. Bir kadındı. Eskiden tanıdığım biri. Her zaman mutlu ve gülümseyen, gözlerinde yaz güneşinin bir dağ gölünün durgun sularında parıldaması gibi bir ışık olan biriydi. Ama bu sefer onu gördüğümde o ışık yoktu. Ve onun bana nasıl bir melek gibi göründüğünü düşünmeden edemiyordum. Ama uçmakta özgür olan bir meleğe değil. Eski moda bir sirkte, numaralar yaptırılan kafesteki bir hayvan gibiydi.

"Bu yüzden şansımı denedim ve vizyonumu takip ettim. Daha önce hiç onun gibi bir şey yaratmamıştım ve doğruyu söylemek gerekirse yapabileceğimden de emin değildim. Ama sanırım bir adam benim kadar ilham aldığı anda, onu bunu yapmaktan alıkoyabilecek pek bir şey yoktur. Her halükarda, beğenmenize sevindim. Bu benim için dünyalara bedel."

Geri adım atarak başımı salladım ve kalabalık alkışlarla patladı. Ama orada olduklarını fark etmemiştim bile. Tek görebildiğim Leah Mae'ydi. Onun geniş gülümsemesi. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Bay Davis tekrar elimi sıktı ve mikrofona doğru ilerledi. Başka ne söylendiğinden çok emin değildim. Birkaç kelime daha, birkaç kişi daha

teşekkür etmek için. Sonra fotoğraflar için ayağa kalktık ve cehennem ateşinde sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet özgürdüm.

Leah Mae heykelin yanında başını kaldırmış bekliyordu. Ona yaklaştığımda bana doğru baktı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Koşup onu kollarıma mı alsaydım? Öpsem mi? Onu korkutmamak için yavaş mı yürüyecektim?

"Merhaba," dedi.

"Burada olacağını düşünmemiştim."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve alt dudağını dişledi. "Beni isteyip istemediğinden emin değildim."

"Oh sevgilim." Bir adım daha yaklaştım. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Ne yapmam gerektiğini -bunu nasıl doğru yapacağımı- düşünmeyi bırakıp onu tuttum ve kendime doğru çektim. Kollarımda eridi, vücudu yumuşacıktı. Saçlarını öptüm ve onu içime çektim, sıkıca tuttum.

"Bebeğim, özür dilerim," dedim, sesim kulağında kısıktı. "Çok özür dilerim."

"Ben de." Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Los Angeles'taki davranışlarım için özür dilerim ve bilmeni isterim ki Brock'la aramızda hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum."

"Biliyorum." Yanağını okşadım. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Sana söylemediğim halde gerçeği bildiğini varsaymam adil değildi."

"Yine de sana bağırmamalıydım."

Burnunun benimkine hafifçe sürtünmesine izin verdi. "Sanırım... bazen en çok sevdiğimiz kişiyi bırakırız çünkü onun güvende olduğunu biliriz. Bizi her halükarda seveceklerini biliriz."

"Sanırım bu konuda haklısın," dedim. "Yine de bu şekilde yaşamak istemiyorum."

"Yapmayacağız," dedi, dudakları benimkilere yaklaşırken. "Tek yapabileceğimiz elimizden gelenin en iyisini yapmak. Ve işler zorlaştığında, bunu çözeriz."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Basit ama kolay değil," dedi. "Ama sen iyi bir adamsın Jameson Bodine. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin."

"Seni deli gibi seviyorum, Leah Mae Larkin." "Sadece bana hala senin kızın olduğumu söyle."

Yanağını avuçladım ve parlak yeşil gözlerine baktım. "Sen hâlâ benim kızımsın."

Dudaklarımız birleşti ve neredeyse rahatlamaktan ürperiyordum. Kimin izlediğini umursamadan kızımı öptüm. İkimizin de nefesi kesilene ve hava almak için kalkmak zorunda kalana kadar onu öptüm. Sonra onu biraz daha öptüm.

Tatlı dudaklarını birkaç kez daha öperken kıkırdadı. Sonunda, o kadar da müstehcen olmayacak kadar geri çekildim.

Leah Mae heykelime baktı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama... bu ben miyim?"

Gülümsedim. Biliyordu. Dükkanımı ilk ziyaret ettiğinde, gözlerindeki bakışı görmezden gelmiştim; bunun bir şey ifade etmediğini düşünmüştüm. Ama ben görmüştüm ve içten içe biliyordum. İkimiz de onun o olduğunu biliyorduk.

"Öyle."

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve gözleri parladı. "Onu son gördüğümnden beri daha fazlasını eklemişsin."

Başımı salladım. "Bitirmek için bütün gece uğraştım." "Ama... kimin elleri bunlar?"

Sanki aşağıdan onu kurtarmaya niyetli iki elin yukarı uzandığını gördüm. Biri kendini yukarı kaldırıyormuş gibi bir çubuğu tutuyordu. Diğeri bir anahtar tutuyordu.

"Sanırım onlar benim."

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve başparmağımla gözyaşını sildim. "Beni özgür bıraktın," dedi. "Sen ve Bootleg Springs."

"Bootleg'in bunu yapmanın bir yolu var," dedim. "Sanırım doğru türde bir sihre sahip."

"Kesinlikle öyle. Sen de öyle."

C5

LEAH MAE

T

Brunch Club'ın mutfağından gelen kokular karnımı guruldattı. Brunch Club'a gidenlerin yaptığı gibi brunch ve içki için buradaydık ve ben

Açlıktan
ölüyoru
m.

Jameson yanıma oturdu, eli kalçamdaydı. Parmaklarını eteğimin altından gizlice geçirmesi içimi ürpertiyordu, hem de en iyi şekilde. Eğildi ve yanağımdan öptü -tatlı ve herkesin görebileceği şekilde. Masanın altında yapmaya çalıştığı şey ise başka bir şeydi.

Bayıldım.

Charlotte'tan döner dönmez Jameson'ın çalışmaları için talepler yağmaya başladı. Önümüzdeki yıl için tamamen doluydu ve aslında sadece zamanı olmadığı için birkaç komisyonu geri çevirmek zorunda kalmıştı. Ne üzerinde çalışmak istediğini seçebilmek onun için bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Hayalini yaşıyordu ve ben çok gurur duyuyordum.

Scarlett ve Devlin karşımızda oturmuş, her zamanki PDA'larını yapıyorlardı. Kız kardeşine karşı hâlâ korumacı davrandığını bilmeme rağmen, bu durum Jameson'ı rahatsız etmişe benzemiyordu. Masanın altında benimle dalga geçmekle meşgul olduğunu ve bunun beni nasıl kıvrandırdığının tadını çıkardığını düşündüm.

Bowie ise gözlerini deviriyor ve Scarlett ile Dev'e *kesmelerini* söylüyordu. Bu sadece Scarlett'in kıkırdamasına neden oldu. Bowie onları ceza almakla bile tehdit etti, bu da hepimizi güldürdü.

Garson ilk sangria sürahimizi getirdi ve ben de doldurmaya yardım ettim. Gibson içeri girdi ve başını salladı ama pek bir şey söylemedi. Sadece bir sandalye çekti,

çevirdi ve geriye doğru bindi. Jameson çenesini ona doğru eğdi ve Gibson da sırtını ona doğru eğdi. İkisinin yeniden iyi geçiniyor olması beni çok rahatlatmıştı - her ne kadar iyi *geçinmek Gibson'ın Jameson'a sürekli ters ters* bakmaması anlamına gelse de.

Gibson'ı Charlotte'taki açılışa görmüştüm ama orada olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya devam ettim. O sert dış görünüşün altında daha yumuşak bir taraf olduğunu hissediyordum ama o bunu kimsenin görmesine izin vermiyordu. Artık taco yemek kavgaları olmadığı sürece, her şeyin yolunda olduğunu düşündüm.

"Günaydın millet," dedi Cassidy içeri girerken. Memur üniforması yerine sokak kıyafetleri giymişti ve kirli sarı saçları açıktı. Her zaman olduğu gibi kız kardeşi June da yanındaydı. June'un daha koyu sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. İkisi de paltolarını çıkarıp iki sandalyenin arkasına astılar.

Scarlett, "Günaydın Cass," dedi. "Bu güzel Cumartesi gününde en sevdiğim iki kız nasıllar bakalım?"

"Şikayet edemem," dedi Cassidy.

Scarlett'in dudakları muzip bir sırıtişla kıvrıldı. "Bu gece için bir planın var mı? Ateşli bir randevu, belki?"

Bowie'ye baktım ama o gözlerini sangria'sından ayırmadı.

"Hayır," dedi Cassidy. "Evde pijamalarım ile eski filmleri izlediğim bir geceyi ateşli bir randevu saymazsanız hayır."

Scarlett, "Eğer biriyle birlikte olsaydım, yapardım," dedi.

Cassidy sadece gülümsedi ve başını salladı. "Erkekler imkansızdır. Bu masadaki erkekler alınmasın."

"Alınmadı," dedi Devlin.

Gibson omuz silkti. "Hayır, haklısın, öyleyiz." "En azından dürüstsün," dedi Cassidy.

June'un gözüne takıldım. "Fantezi futbol takımın bu yıl nasıl gidiyor?"

"Ben kazanıyorum," dedi June, sesi düzdü. "Aferin sana," dedim.

June, "Rakiplerim için bu bir sürpriz olmamalı," dedi. "Ben her yıl kazanıyorum."

"Bu bir gerçek," dedi Jameson. "Ve artık hiçbirimizin Juney'nin liginde oynamamasının nedeni de bu."

June bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama June hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmezdi.

Jonah telefonunu cebine koyarak içeri girdi. "Bunun için üzgünüm. Annem aradı."

"Annen nasıl?" Scarlett sordu.

"O iyi, sanırım." Jonah oturdu ve kendine bir içki doldurdu. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Devlin.

Jonah uzun bir yudum aldı. "O sadece... şu anda benim hayat tercihlerimden memnun değil."

Devlin kadehini kaldırdı. "Acını anlıyorum kardeşim." Bardakları tokuşturdular.

"Ona Jameson'ın evinden taşınmam gerektiğini söylemek gibi bir hata yaptım," dedi Jonah. "Evsiz falan olduğumu sanıyor."

Jameson bana yanına taşınmamı teklif etmişti ve ben de tabii ki evet demiştim. Zaten fiilen orada yaşıyordum ama bunu resmileştirmek beni heyecanlandırmıştı. Jonah'a kalabileceğini söylemiştik ve gerçekten de benim için bir sakıncası yoktu ama o artık yeni bir yer bulma zamanının geldiğine karar vermişti. Bowie, "Benim yanıma taşınabilirsin," dedi.

"Fazladan bir odam var.

kullanılmıyor."

"Emin misin?" Jonah sordu.

"Evet, neden olmasın?" Bowie dedi ki. "Yerim var. Ayrıca, iyi bir aşçı olduğumu duydum."

Jonah güldü. "Bunu ben de duydum. Pekâlâ, anlaştık o zaman." Bunu resmileştirmek için el sıkıştılar.

"Düğün planları nasıl gidiyor, Leah Mae?" Scarlett sordu.

"Çok güzel olacak," dedim. Babam Betsy Stirling'e evlenme teklif etmişti ve ben de Betsy'nin gelecek yaz için düğün planlamasına yardım ediyordum. "Basit ama tatlı. Hepiniz davetlisiniz, umarım gelirsiniz."

Scarlett, "Tabii ki yapacağız," dedi. "Bunu kaçıramazdık."

June parmağını rastgele burnunun üzerine koymuştu. Elinde bir dergi vardı ve sol elinin işaret parmağı burnunun ucunda dururken sessizce sayfaları karıştırıyordu.

"Bu ne için, Haziran Böceği?" Jameson kendi burnuna vurarak sordu. "Ben değilim," dedi June.

"Ne için değil?" Jameson sordu. "Kimse bir şey söylemedi."

"Sangria sürahisi azaldı, bu yüzden garsonumuzun önümüzdeki birkaç dakika içinde bir tane daha isteyip istemediğimizi sorma olasılığını doksan olarak tahmin ediyorum.

Yüzde yedi. Bu da kaçınılmaz olarak bir sonraki atıcıyı kimin alacağına karar verme telaşına yol açacak. Önceden plan yapıyorum."

Jameson güldü. "Tamam o zaman."

Garson kız geldi ve gülümsedi. "Sipariş vermeye hazır mısınız? Yoksa önce size bir sürahi daha sangria getireyim mi?"

June başını kaldırmadan, "O değil," dedi.

Geri kalanımız burnumuza dokundu, masanın etrafında bir "hayır" korusu duyuldu.

"Kahretsin," dedi Devlin. Sonuncu olmuştu. "Pekâlâ, bir atıcı daha. Bu benden. Hepiniz nasıl bu kadar hızlısınız anlamıyorum."

Scarlett onun yanağını okşayarak, "Yılların pratiği," dedi.

Hepimiz birkaç içki içtik ve muazzam bir kahvaltı yaptık. İşimiz bittiğinde o kadar doymuştum ki patlayacağımı sandım. Jameson ve ben yemek ve sangria'nın etkisinden kurtulmak için şehirde biraz dolaşmaya karar verdik. Ben kollarımı içeri sokarken o da ceketimi tuttu ve beni dışarı çıkarırken elini sırtımın küçük kısmına koydu.

Ekim havası serindi, yazın sıcaklığı çoktan gitmişti. Bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ama hava kuruydu. Muhtemelen kar yağacak kadar soğuk değildi ama çok geçmeden Bootleg Springs beyaz örtüyle kaplanacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Bathtub Gin Alley'den Lake Street'in köşesine kadar yürüdük ve ben durdum.

"Bir sorun mu var?" Jameson sordu.

"Hayır. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elini tuttum ve onu Lake Caddesi'ndeki boş bir dükkâna götürdüm. Burası bir zamanlar tuhafiye dükkânıymış ama sahipleri bir süre önce kapatmış ve o zamandan beri öylece duruyormuş. Önünden yüzlerce kez geçmişim ve aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Henüz kimseye söylememiştim ve bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi bile karnımın sinirden karıncalanmasına neden oluyordu.

Dükkanın önünde durduk. Vitrinde büyük bir *kiralık* tabelası vardı.

"Düşünüyordum da," dedim ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Belki bu çılgınlık, eğer öyleyse bana doğruyu söylemeni istiyorum. Ama sanırım kendi butiğimi açmak istiyorum. Kendi parçalarımın yanı sıra diğer tasarımcıların benim tarzıma uygun kıyafet ve aksesuarlarını da satabilirim. Tamamen benzersiz olacak, taşra ve modanın bir karışımı olacak. Özellikle turizm sezonunda büyük bir hit olabileceğini düşünüyorum."

Jameson birkaç kez benimle mağaza arasında gidip geldi. "Leah Mae, bu dahice."

Alt dudağımı ısırdım. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bu fikre bayıldım. Harika bir stil anlayışınız var. Bütün kızlar öyle düşünüyor."

"İş sahibi olmak hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğrenebilirim," dedim. "Başlamak için bazı çevrimiçi işletme derslerine bakıyorum."

Jameson gülümseyerek kalbimin sıkışmasına neden oldu. Yüzümü güçlü elleriyle kavradı ve beni öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Başlamak için yeterli birikimim olup olmadığına bakmam gerekiyor. Yaklaşmış olmalıyım."

"Eğer değilse, June'la konuşmalıyız."

"June mu? Neden?"

"Bootleg'de yatırımcı sayılır," dedi. "Lula'nın spa'yı açmasına yardım etti ve Clarabell ile Whit'e Moonshine'da bazı güncellemeler yapmaları için kredi verdi."

"Bu harika," dedim. "Sence butiğimi açmama yardım eder mi?"

"Sanırım e d e r . Sağlam bir iş planına ihtiyacımız olacak. June'yı Sayılar. Ama o bu konuda bile yardımcı olabilir. Bu konuda harikadır."

"Vay canına. Tüm bu işlere yatırım yapacak parayı nereden buluyor?"

Omuz silkti. "Annapolis dışında büyük bir şirket için çalışıyor. Zeki biri, sanırım iyi para kazanıyor. Bu parayı küçük işletmelere yatırmayı seviyor, özellikle de burada, Bootleg'de. Birkaç yıl önce ben bile onunla çalıştım."

"Yani bunu gerçekten yapabilirim." Uzandım ve cam pencereye dokundum. Bunu yüksek sesle söylemekten çok korkuyordum - korkunç bir fikir gibi gelmesinden korkuyordum.

"Sevgilim, bunu sadece yapabilirsin değil, yapacaksın da," dedi Jameson. "Yolun her adımında arkanda olacağım."

Beni kollarına aldı ve tekrar öptü, derin ve yavaş. Soğuk hava tenimi karıncalandırdı ama Jameson'ın sıcaklığı içime yayıldı.

"Seni seviyorum, Jameson Bodine."

"Ben de seni seviyorum. Yıldızlara kadar."

Kolunu bana doladı ve uzun bir süre mağazanın önünde durduk. Şimdiden görebiliyordum. Ön taraftaki tabelayı. Vitrinleri. Açmadan önce yapmam gereken çok iş vardı ama yapabilirdim. Bir şeyler inşa ediyordum.

Burada, Bootleg Springs'te bir gelecek, her seferinde bir adım. Bir yerimin olduğu bir gelecek. Bir ev.

En önemlisi, Jameson ile bir gelecek. Ve daha iyi bir şey hayal edemezdim.

EPİLOG

JAMESON

M

y melek şüphesiz kafesinden kurtulmuştu.

Leah Mae pasta masasının yanında Cassidy ile sohbet ediyordu. Uzun lavanta rengi elbisesi üzerinde bir rüya gibi duruyordu,

Söğüt gibi vücudunun tüm hatlarını gösteriyordu. Saatlerdir ona bakıyor ve ellerimi uygun yerlerde tutmaya çalışıyordum. Ne de olsa bir düğündeydik. Ama bu hiç kolay değildi.

Clay Larkin ve Betsy Stirling için nihayet evlenme günü gelmişti. Ve bunu sıcak bir Temmuz akşamında, gerçek Bootleg Springs tarzında yaptılar. Tören burada, Gin Rickey Park'ta, güneşin ve temiz havanın tam ortasında yapılmıştı. Daha sonra, tüm kasabayı doyurabilecek yiyeceklerle dolu bir masanın yanı sıra mason kavanozlarında kaçak içki ve tatlı çay ikram etmişlerdi - ki bu iyi bir şeydi, çünkü tüm kasaba buradaydı.

Leah Mae yüzünde güzel bir gülümsemeyle resepsiyona doğru süzüldü. Bal limon rengi teni güneşte parlıyor, sarı saçları altın gibi parlıyordu. O kırmızı dudaklar neredeyse karşı koyamayacağım kadar güzeldi.

Ne diyebilirdim ki? Kızımı seviyordum.

Butiği için planlar yapmaya başladığımız sonbahardan beri çok çalışıyordum. June rakamları hesaplamasına yardımcı olmuş ve küçük girişimine yatırım yapmaktan heyecan duymuştu. "Heyecanlanmak" göreceli bir terim. June Bug için bunu söylemek zordu ama heyecanlandığından oldukça emindim. Leah Mae zamanını internetten işletme dersleri alarak ve butiğinin dekorundan satacağı ürünlere kadar her şeyiyle ilgili ayrıntıları çalışarak geçirmişti.

Scarlett ve kardeşlerim mağazayı yenilememize yardım etmişlerdi. Siparişleri Leah Mae veriyor, kendi tarzına uygun, gelecek vaat eden diğer küçük tasarımcılara odaklanıyordu. Her yer eğlenceli ve biraz da korkaktı - Leah Mae'nin *deyimiyle, kırsal bir dokunuşla moda*. Buraya Boots & Lace adını vermişti. Bu isim ona çok yakışıyordu.

Annesi ve üvey babası ilkbaharda ziyarete gelmişlerdi. Leah Mae'nin Bootleg'e yerleşmesi konusunda pek emin olmadıklarını tahmin ediyordum. Ama dükkânı gördükten ve onunla birkaç gün geçirdikten sonra fikirleri değişmiş gibi görünüyordu.

Onlarla tanışmaktan mutluluk duydum ve onları yaptığım küçük bir heykelle Florida'ya geri gönderdim. İnce metal levhalardan yapılmış bir güldü ve onlara kızlarını hatırlatması amaçlanmıştı. Leah Mae'nin annesi heykeli onlara verdiğimde biraz ağlamıştı.

Mağazanın büyük açılışı çok başarılı olmuştu. Yerel halk mağazayı çok sevmiş, turistler de keşfetmeye başlamıştı. Leah Mae'nin Instagram'daki takipçi sayısı da buna yardımcı olmuş ve insanlar yüzlerce kilometre öteden sadece mağazadan alışveriş yapmak için gelmişti.

Onunla o kadar gurur duyuyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Ben de bir o kadar meşguldüm. Geçen sonbaharda Charlotte'daki enstalasyonumdan bu yana işlerime olan talep çılgınca artmıştı. Küçük parçalarım günler içinde tükenmişti ve gelecek yıl için daha büyük siparişlerle doluyordum. Dee çok heyecanlıydı, sevdiğim işi yapıyordum ve hayatımı çok iyi kazanıyordum. Daha fazlasını isteyemezdim.

Yapabilirdim. Ve yapacaktım da.

"Hadi, Jame," dedi Bowie yanıma sokularak. Sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi etrafına hızlıca bir göz attı. "Vakit geldi."

Sırıttım ve başımı salladım. Resepsiyondan sürünerek uzaklaştık ve göle doğru yöneldik. Devlin, Gibson ve Jonah zaten oradaydı ve Gibson'ın şarj aletinin etrafında duruyorlardı.

Devlin etrafına bakındı. "Bana ne yaptığınızı tekrar söyler misin?" "Uygun bir uğurlama," dedi Bowie. "Clay ve Betsy için."

Gibson bagajı açtı ve birkaç çanta ile ahşap bir platform çıkardık.

"Her şeyin bu olduğuna emin misin?" Ben sordum.

"Öyle olmalı," dedi Gibson. "Hadi şu işi halledelim."

"Evet, Scarlett gittiğimi fark etmeden önce," dedi Devlin.

Bowie, "O zaten biliyor," dedi. "Endişelenmemiz gereken Scarlett değil."

Devlin ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu yasadışı, değil mi?"

"Ancak yakalanırsak," dedi Gibson ve çantalardan havai fişekleri çıkarmaya başladı.

Devlin, "Yasalar bu şekilde işlemiyor," dedi ama gülerek şunları söyledi o.

Devlin'in isteksizliği konusunda endişelenmedim. Sadece içime uzandım ve şemayı çıkardım. Gibson bagajı kapattı ve ben de hepimizin görebilmesi için kağıdı açtım.

"Her şey şu şekilde olacak," dedim. "Sıra önemli, o yüzden karıştırmayın."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" Jonah sordu.

"Evet," dedim, emin olmasam da. "Sanırım ne olursa olsun güzel bir manzara olacak."

Hepimiz işe koyulduk, havai fişekleri doğru sıraya dizdik ve havan tüplerini platforma sabitledik. Gibson maytaplardan sorumluydu ve onları elektrik bandıyla sıkı bir demet halinde sardı. Jonah çizdiğim şemaya bakarak her şeyin yerleşimini iki kez kontrol etti.

"Bu iyi görünüyor," dedi Jonah.

Bowie omzunun üzerinden baktı. "Evet. Sanırım bulduk."

Sigortaları birbirine bağladım ve her şeyin çalışmasını sağlayacak marş sigortasını ekledim. Bittiğinde, hepimiz geri çekildik ve el işimize baktık.

"Hadi onu yakalım ve fırlatalım," dedim.

Platformu suya indirdik. Sigortaları son bir kez kontrol ettikten sonra ucunu yaktım. Gibson ve ben onu iterek gölün karanlık sularına bıraktık.

"Gidin," dedim herkese el sallayarak. Zamanımız olsun diye fünüyeyi uzun yapmıştım ama bu şey patlamadan önce dağılmamız gerekiyordu.

Ellerimi elbise pantolonumun ceplerine soktum ve hızla parka doğru yürüdüm.

"İşte buradasın." Leah Mae beni karşılamak için yürüdü. "Nereye kaçtın?"

Ellerimi beline doladım ve burnunu öptüm. "Hiçbir yere."

Elimi tuttu ve çekti. "Babam ve Betsy gidiyorlar. Onları uğurlamaya gitmeliyiz."

Düğün davetlilerinin hepsi beyaz parıldayan ışıkların altında toplanmıştı. Jimmy Bob Prosser büyük Ford pikabında bekliyordu. Yatağı yorganlarla süslenmişti ve arkasında büyük bir *Yeni Evlendik* tabelası vardı. Arka tampondan bira kutuları sarkıyordu.

Clay ve Betsy, aralarında kırmızı beyaz kareli bir peçetenin bulunduğu hasır bir sepet taşıyarak içeri girdiler. İnsanlar onları alkışladı ve tebrik etti. Bazıları sepete unlu mamuller ve kaçak içki ya da konserve dolu kavanozlar koydu. Balaylarına başlamak için küçük bir Bootleg uğurlaması.

Gibson'a baktım ve göz göze geldik. Çenesini eğdi. Her an gelebilirdi. Kollarımı Leah Mae'ye doladım ve onu kendime çektim.

"Ne-"

Söyleyeceği her şey gölün üzerindeki ilk gürültülü patlamada kayboldu. Havada yeşil bir kıvılcım püskürdü, onu mavi izledi. Sonra beyaz. Gümüş ve altından bir fiskiye gökyüzünü aydınlattı. Düğün konukları alkışladı ve tezahürat yaptı. Küçük gösteriyi izlerken Clay kolunu Betsy'ye doladı.

Son havai fişek bir renk patlamasıyla patladı. Bir saniyelik sessizliğin ardından kalabalık tekrar alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Boğazımı temizledim ve Leah Mae'nin kulaklarını kapatmak için ellerimi yukarı kaldırdım.

Maytap bombası büyük bir gürültüyle patladı ve düğün konukları çığına döndü. Yumruklar havaya kalktı, tezahüratlar yükseldi ve Clay Larkin gülerek gelinine sarıldı.

Leah Mae yüzünü bana doğru çevirdi ve sessizce kulağıma konuştu. "Bütün bunlarla bir ilgin var mı?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Clay ve Betsy'nin Jimmy Bob Prosser'ın kamyonetinin arkasına binmelerini izledik. Gülümseyerek misafirlerine el salladılar. Clay, Leah Mae'ye bir öpücük gönderdi. Leah Mae ellerini kalbinin üzerine koymuş, güneş gibi gülümsüyor ve gözlerinde yaşlar parlıyordu. Birlikte geçirecekleri yeni hayatlarının ilk gecesine hazır bir şekilde karanlığa doğru yol alırken teneke kutular şingirdadı.

İçimi bir gerginlik dalgası kapladı. Bir sürü yasadışı havai fişek yakmak kalp atışlarımı hızlandırmadı. Ama bu? Takım elbisemin cebini yokladım. Bu beni düğümlemeye yeterdi.

Onur konukları gittikten sonra resepsiyon dağılmaya başladı. Leah Mae etrafta dolaşıp gelenlere teşekkür etti. El sıkışıyor, yanaklarını öptürüyordu. Pasta masasına doğru geri döndüm. Hâlâ pasta vardı ve bir parça yemiş olmama rağmen böyle güzel bir şekerlemenin ziyan olmasına izin vermek doğru olmazdı.

Takım elbisemin iç cebinden taşıdığım küçük kutuyu çıkardım ve elimde şeklini hissettim. Bu gece kullanacağımdan emin değildim. Leah Mae'nin nişan yüzüğünü bir haftadır yanımda taşıyor ve ona nasıl teklif edeceğimi düşünüyordum. Babasının düğünüyle rekabet etmek istemediğim için bekledim. Doğru zamanın geleceğini umarak yüzüğü sakladım. Şimdi babası yeni geliniyle birlikte olduğu için yüzük sanki bir milyon kilo ağırlığındaydı. Ona vermem için bana yalvarıyordu.

Ama bu konuda çok gergindim. Bir kadına evlenme teklif etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bunu doğru yapmak istiyordum -Leah Mae mükemmel bir anı hak ediyordu- ama dilimin tutulmasından ve her şeyi berbat etmekten korkuyordum.

Düşüncelere dalmış olmalıyım ki nereye gittiğime dikkat etmedim. Pasta masasına varmadan hemen önce kız kardeşime çarptım.

Kutu elimden yuvarlandı ve yere düştü.

Scarlett kutuya uzandı. Eğildim ve onu kaptığım gibi cebime geri soktum, ama artık çok geçti. Onu görmüştü. Biliyordu.

Gözleri büyüdü. "Bu bir-"

"Hayır."

"Evet öyle, bu bir-"

"Tamam, evet." Yaklaştım. "Lanet sesini alçalt."

Ağzını açtı ve aldığı nefesten, bundan sonra söyleyeceği şeyin ne sessiz ne de incelikli olacağını anladım. Hayatımı mahvetmeden önce elimle ağzını kapattım.

"Scarlett Rose, sakın tek kelime etme. Eğer bunun bende olduğunu bir kişiye bile söylersen, yemin ederim herkese söylerim..." Durakladım, çünkü ilk söylediğim zamanki gibi bir tehdit değildi bu. Scarlett sır saklayan biri değildi. Onu yavaşça serbest bıraktım.

"Herkes ne söyleyeceksin?" diye sordu, gözlerinde eğlenerek bir parıltıyla. "Şey... Sanırım bilmiyorum. Hiç sırrın olmadığı için sana lanet olsun.

şantaj için kullanabilir."

Güldü. "Jameson, hakarete uğradım. Bunu gizli tutmam konusunda bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Cebimde yüzük olmasıyla ilgili bir şeyler bağırmak üzereydin."

"Değildim." Ellerin kalçalarının üzerine koydu.

"Sen de öyleydin." Yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındım. "Lütfen bunun aramızda kalacağına dair bana söz ver."

"Tabii ki soracağım," dedi. "Ona ne zaman soruyorsun? Bu gece mi?" Ensemi ovuşturdum. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bir planın yok mu?" "Bir planım olması mı gerekiyor?"

Scarlett gözlerini devirdi ve inledi. "Evet, bir planın olması gerekiyor. Nasıl soracaksın?"

"Bilirsin işte... diz çökmek falan."

"Tamam, bu da bir başlangıç," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Clay'le konuştun mu?"

"Tabii ki."

Yüzüğü almadan önce niyetimi anlatmak için Clay Larkin'i görmeye gitmiştim. Sinir bozucu bir konuşma olmuştu. Gerçek Bootleg baba tarzında, beni biraz zorlamıştı. Kollarını kavuşturmuş bana şüpheyile bakıyordu. Ama ben başımı dik tutarak onunla bir erkek gibi yüzleştim. Hiçbir şey hayatımın geri kalanında onun kızını sevmemi engelleyemezdi.

Doğru konuşmuştum, söylemem gerekeni söylemişim ve o da gülümsemişti. Elimi sıktı ve kızının benimle evlendiğini görmenin bir onur olacağını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, beni biraz boğdu.

"Güzel, en azından bu kadarını yaptın bile," dedi. "Bir duyuru yapmamı ister misin? Onu öne getirip herkesin önünde sorabilirsin."

"Hayır." Neredeyse elimi tekrar ağzına kapatacaktım. "Hayır, herkesin önünde ona sormak istemiyorum."

"Sadece söylüyorum, o yüzük cebinizde bir delik açıyor gibi görünüyor. Bunu kilit altına almamız gerekiyor."

"Bunu otuz yaşına kadar nişanlanmayacak olan kız söylüyor."

"Benimle başlama, Jameson Bodine. Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" "Hayır, yardımını istemiyorum."

Bana sırtıttı. "Tabii ki biliyorsun."

Ona ters ters baktım. "Olay çıkarma. Sadece biraz gerginim, hepsi bu."

Scarlett elini koluma koydu ve gülümsedi. Şımarıklık ve yaramazlık dolu bir gülümseme değildi. Biraz sempati içeren tatlı bir gülümsemeydi. "Heyecanlanma. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor ve önemli olan tek şey bu. Doğru an geldiğinde anlayacaksın."

"Teşekkürler, Scar."

Kolumu yumrukladı. "Seni seviyorum, Jame. Git kızını getir."

Bana vurduğu kolumu ovuşturdum -Scarlett sert vurmuştu- ve Devlin'e doğru yürümesini izledim.

"Sanırım herkes göle iniyor," dedi Leah Mae arkamdan. Sıçradım ve etrafımda döndüm.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Seni korkutmak istememiştim."

Elimi çıplak kolunda gezdirdim. "Sorun yok. Onlara katılmak ister misin?" "Evet. Sanırım kardeşlerin çoktan bir şenlik ateşi yakmışlardır."

"Gidelim o zaman."

Leah Mae topuklu ayakkabılarını çıkarıp elinden sarkıttı. Kolumu ona doladım ve sahile doğru yürüdük. Kardeşlerim iyi bir ateş yakmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Birkaç kişi kamyonetlerini geri çekti ve bagaj kapaklarını indirdi. Soğutucuları çıkardılar. Biri müziğin sesini açtı ve parti suyun yanında ay ışığında devam etti.

Yüzük pantolonumun cebindeydi, ben de takım elbisemin ceketini çıkardım ve Gibson'ın arabasının arkasına attım. Leah Mae kravatımı gevşetip gömleğimin yakasından çıkardı, sonra da üst düğmemi açtı. Ona sııttım.

"Beni soyman hoşuma gidiyor."

Gülümsedi ve parmağını diğer düğmelerden aşağı kaydırıldı. "Bu gece harika görünüyordun."

"Teşekkür ederim. Her zaman güzel görünüyorsun, ama bu gece? Hayatım, çok güzelsin. Bir düğünde bu kadar güzel görünmemelisin. Geline haksızlık olur. Gerçi Betsy'nin aldırmadığını sanıyorum."

"Betsy çok güzeldi."

"O ve baban çok mutlu görünüyorlardı." Ellerimi beline doladım ve müzik eşliğinde sallanmaya başladık. "Onlara çok güzel bir düğün hazırlamışsın."

"Çok güzeldi, değil mi?"

Ateşin ışığı gözlerine yansıyor ve teni parlıyordu. Bu bana geçen yaz Scarlett'in evindeki şenlik ateşini hatırlattı. Bu bir yıl önceydi. O gece Leah Mae'ye bakmış, her şeyin farklı olmasını dilemişim. Keşke benim kızım olabilseydi.

Artık öyleydi. Ve ben bunu kalıcı bir anlaşma haline getirmeye hazırdım. Güzel kızıma baktıkça endişelerim eriyip gitti. Ve zamanın geldiğini biliyordum. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve ağzım bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden bana küçük çocuk gülümsemeni veriyorsun?" diye sordu. "Küçük çocuk gülümsemesi mi? Öyle bir gülümsemem olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorsun." Parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. "En sevdiğim gülüşün bu."

"Sanırım bir nedeni var."

"Neymiş o?"

"Sevgilim, dizlerimin üzerine çökmek üzereyim. Ve bunu yaptığında, sana evlenme teklif edeceğim."

Nefes nefese kaldı ama parmak uçlarımla dudaklarına dokundum ve onu kendime çektim.

"Bunu yaptığında herkes bakacak. Ortalık sessizleşecek ve tüm gözler üzerimizde olacak. Yalnız kalma şansımız olana kadar beklerdim ama tatlım, bu yüzük bana şarkı söylüyor ve durmayacak. Onu parmağında görmeliyim ve buna şimdi ihtiyacım var. O yüzden şöyle yapacağım."

Dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Sana ilk olarak burada soracağım, hemen şimdi. Çok sessiz, kimse beni duymasın, yani sadece ikimiz için. Ve bu bittiğinde, bir erkeğin yapması gerektiği gibi dizimin üstünde yapacağım."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Tamam."

Muhteşem yeşil gözlerinin derinliklerine baktım ve burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştım. "Benimle evlenir misin?"

Daha da yaklaşarak dudaklarının benimkilere değmesine izin verdi. "Evet."

Elimi cebime sokarken onun tatlı dudaklarını öptüm. Ayrıldığımızda yavaşça aşağıya indim. Dizlerimin üzerine çöküp yüzüğü tutarak ona baktığımda soluk sesleri ve mırıltılar duydum.

Etrafımızdaki gürültü kesildi ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Ama artık bu konuda çok fazla endişelenmiyordum. Önemli olan oydu.

"Leah Mae Larkin, karım olma şerefine nail olur musun?"

Yüzü ateş ışığında parlıyor, alevler pürüzsüz teninden yansıyor. "Evet, Jameson Bodine. Yapacağım."

Yüzüğü çıkardım ve parmağına taktım. Etrafımızdaki herkes alkışlarla patladı. Çığlıklar ve bağırışlar. Gülümsemesi güneş gibiydi. I

Ayağa kalktı ve ayaklarını yerden kaldırarak onu kucağıma aldım. Onu bir daire şeklinde döndürürken kollarını omuzlarıma doladı, sonra yere bıraktı.

Kollarımı onun etrafında tutarak, onu tekrar öptüm. Tatlı dudaklarının tadına baktım. O dudakları öpmeye devam edecektim, ta ki ikimiz de yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar.

Onu yakınımnda tuttum ve öpmeye devam ettim. Çünkü lanet olsun, bu kadını her şeyimle seviyordum. Belki her zaman ne yaptığımı bilemeyecektim ama bildiğim bir şey vardı: Hayatımın geri kalanını onu severek ve onun da beni sevmesine izin vererek geçirecektim.

DAHA FAZLA BOOTLEG SPRINGS İSTER MİSİNİZ? [Moonshine Kiss'in](#) önizlemesi için sayfayı çevirin!

MOONSHINE KISS: BÖLÜM BİRİ

CASSIDY

E Sekiz yıl önce.

"Kendimi o kadar iyi hissetmiyorum, Cass." En iyi arkadaşım ve daimi suç ortağım Scarlett Bodine elleri ve dizleri üzerinde başını kaldırdı. Ağzını tişörtünün koluna sildi.

Her ihtimale karşı saç bağıını bileğimden çıkardım ve uzun, siyah saçlarını özensiz bir düğüm haline getirdim. "Çünkü yarım şişe Jack ve birkaç bira kusmuştun, Scar," diye hatırlattım ona. "Zirkel'in bahsini kabul etmemeliydin."

Wade Zirkel, Scarlett'le ondan daha fazla içebileceğine dair aptalca bir iddiaya girmişti. Hâlâ şenlik ateşinin arkasındaki toprakta sızmıştı.

"Acıktım," diye inledi. "Bekle, hayır. Daha fazla kusmuk."

Scarlett peynir çubukları ve kahveden oluşan akşam yemeğini eski Pazar okulu öğretmenimiz Bayan Morganson'un çitine doğru kaldırırken, omzunu okşadım ve sarhoş bir şekilde seçtiğim sürücülerini aradım.

Bowie telefonu açtı, sesi boğuktu. "Hepinizin bir araca ihtiyacı var, değil mi?"

Sadece birkaç kelime ve yemin ederim kalbim Jack Daniels dolu karnıma bir kuğu dalışı yaptı.

"Belki de güzel sesini dinlemek için arıyorumdur." Süper seksi flörtüm bir hıçkırık yüzünden mahvoldu.

"Bana 10 dolar borçlusun."

Yolculuk ücreti değildi. Dört saat önce Scarlett'i aldığımızda girdiğimiz bahisti. Üniversitedeki ilk yılımdan yeni çıkmış, ikinci sınıftaki halimi dünyadaki en iyi arkadaşşıma göstermeye hevesli bir şekilde yaz için eve dönmüşüm. Ve belki onun ağabeylerine. Özellikle de birine.

Bowie Bodine.

İlkokuldan beri defterlerime o adamın adını karalıyordum. Ona olan aşkıım çocukluğımın dokusuna işlemişti. Anaokulunda, kendi adımı yazmayı öğrendiğimde, öğretmenimden Bowie'nin adını da yazmayı öğrenmem için ısrar etmişim. Ortaokulda, tamamen yıldız atıcıları Bowie sayesinde lise beyzbol takımına saplantılı bir ilgi geliştirmişim.

"Lanet olası on dolarını aldım, paralı asker. Şimdi, kız kardeşin şimşir ağaçlarını kustumuk burbonuyla zehirlemeden önce kışını kaldırıp Bayan Morganson'un evine git."

"Ah, lanet olsun. Beş dakika içinde orada ol. Scar yine arka koltuğumda kusarsa bundan şahsen seni sorumlu tutarım, Cass." Telefonu kapattı.

Gülümsedim ve gömleğimin fazladan bir düğmesini açtım.

Scarlett yerden, "Saçını düzelt," diye talimat verdi. "Sarhoş saçlı bir adamı karaya çıkaramazsın."

Scarlett kardeşine karşı dostça duygular beslediğimin farkındaydı. Bir planımız vardı. Bowie'yi kadınsı cazibemle tuzağa düşürecek, adamla evlenecek ve sonra Scarlett'le gerçek hayatta kız kardeş olacaktık.

En azından anneme göre, on milden daha geniş bir inatçı çizgiyle hesap yapıyordum. Scarlett'in sonuçlarına aldırmadan harekete geçme tavrı yanımdayken, Bowie'nin benim uzun oyunum karşısında hiç şansı yoktu.

Stratejimi değiştirmişim; her iç saha maçında el boyaması tabela taşıyan genç kızıdan, uzun bacaklı, göğüs dekoltesi sergileyen, kararsız üniversiteli kıza dönüşmüşüm. Sadece bir alışkanlıkmiş gibi hafifçe flört ettim ve Bay Bodine'den daha iyi kızartacak balıklarım varmış gibi davrandım.

Ben görmedim. Dünyadaki tüm sularda Bowie'den daha yakışıklı bir balık yoktu. Ve bu yaz için içimde iyi bir his vardı. Burbondan emindim.

Bowie cipiyle yanaştığında, Scarlett'i ayağa kaldırmayı ve yüzünü silmeyi başarmışım.

Yıpranmış bir kot pantolon ve temiz bir polo ile dışarı çıktı. Midem garip bir şekilde bulandı. Bu onun gündelik, ilk buluşma kıyafetiydi. Ya iyi gitmemişti ya da

Araya girmiştim. Her iki durumda da, o buradaydı ve ben mutluydum.

Hayallerimin erkeğinin başka kadınlarla çıktığını görmeye alışmışım. Ben de çıktım ve bunu yaparken çok iyi vakit geçirdim.

Ama *bir gün* Bowie ile birlikte olacağımızdan emindim. Kendime olan güvenim bana bu yazın bir gün o yaz olabileceğini söylüyordu.

Başını salladı ve sarhoş ve darmadağınık hallerimize bakarken hayatımız boyunca bana gülümsediği o çarpık sırıtışını takındı. "Görünüşe göre iyi bir gece geçiriyorsunuz." Arka kapıyı açtı. "Onu buraya at."

"Bow, krep istiyorum!" Scarlett kollarını ağabeyinin omuzlarına atarak, "Krep istiyorum," dedi.

"Tanrım, Scar. Kusmuk ve sosisli sandviç gibi kokuyorsun."

Scarlett'i arka koltuğa itip camını sonuna kadar açarak, "Peynir çubukları," diye düzelttim. Bowie ve ben Noel tatili boyunca Scarlett'in son kusmuğunu kapı cebinden temizleyerek birlikte kaliteli zaman geçirdik.

Scarlett, "Ben de bir corndog yedim," diye şarkı söyledi. "Junior mikrodalgada bir şeyler yapıyordu."

Bowie, "Muhtemelen bu yüzden Bayan Morganson'un çalılıklarını yok ettiniz," diye gözlemledi.

Scarlett bunun çok komik olduğunu düşündü ve hıçkırıncaya kadar güldü. "Nereye, bela mı?" Bowie direksiyonun arkasına yerleşerek sordu.

kendimi yolcu koltuğuna attım. Bela onun bana taktığı isimdi. Başım hiç belaya girmediği için ironik bir anlamı vardı. The Lookout'taki dolar gecesinde asla kefalet parası için birini aramazdım. Babam Batı Virginia'daki küçük tatlı bölgemize şerif olarak başkanlık ederken olmazdı. Ben iyi bir kızdım. Akıllı kız. Buraya dönüp kasabama hizmet etmeyi planlayan ceza adaleti uzmanıyım. Scarlett'i beladan kurtaran en iyi arkadaş bendim.

Bowie benim gibiydi. Neredeyse bir koro çocuğuydu. İçten içe, ben kendi aileme göre yaşarken, onun da kendi ailesini telafi etmek için elinden geleni yaptığını düşünüyordum.

Scarlett arka koltukta küçük bir şarkı mırıldandı.

"Hadi ona biraz yemek verelim," diye önerdim, koltuğa yaslanıp iç geçirdim.

Bowie başıyla bardak tutucularına özenle yerleştirdiği suları işaret etti. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Hidrasyon," diye mırıldandım. Scarlett'in şişesini onun için açtım ve geri uzattım. "İç bakalım, düğün çiçeği."

Bowie bana benimkini açtı, ben de kana kana içtim. Çok fazla içen biri değildim. Sürekli kafayı bulmaktan daha iyi işlerim vardı. Ama Scarlett başladığında kesinlikle ikna edici olabiliyordu.

Ama gerçek şu ki, Scarlett'in saçını tutmak için hep oradaydım. Bowie'yi hep aradım, o da hep geldi.

Bu bizim kim olduğumuzdu.

MOONSHINE KISS'I OKUMAYA DEVAM EDİN.

SONRADAN

Sevgili okuyucu,

Hepimiz toplanıp Bootleg Springs'de yaşayabilir miyiz? Kim benimle geliyor?

Lucy ile bu seri üzerinde çalışmayı ne kadar sevdiğimi anlatamam. Tamam, anlatabilirim ve anlatmaya çalışacağım. Bunu planlarken, bu karakterleri yaratırken ve gizemi kurgularken (çılgınca? asla) çok eğlendik.

Jameson'ın en başından beri kalbimde özel bir yeri vardı. Sessiz ve alçakgönüllü olduğunu biliyordum ama içinde bir dünya vardı. Biraz hasarlı ama bazı şeyleri çok derinden hissediyor. Sadece içindeki duyguları ortaya çıkaracak ve birine açılmanın kalbini riske atmaya degeceğine inandıracak doğru kadına ihtiyacı vardı.

Leah Mae rüyasını yaşadığını sanıyordu. Bootleg'e dönmeden önceki hayatını pek göremiyoruz ama dünya turuna çıkmakla doluydu. Defilelerde yürüyor. Fotoğraf çekimlerinde rol almak. Hep istediği şey buydu. Ama bazen çocukluk hayalleri, onları yaşadıktan sonra o kadar da harika olmayabiliyor.

Bootleg Springs'in özel bir büyüğü var ve bu iki çocukluk arkadaşını yeniden bir araya getirdi. Ve çok daha fazlası olduğunu fark ettiler.

Jameson ve Leah Mae'nin hikâyesini yazarken çok keyif aldım. Lucy'nin Whiskey Chaser adlı kitabını takip ettiğim için, kendimi gerçekten geliştirmem gerektiğini hissettim. Lucy harika bir yazar ve dünya kurgusu, diyalogları ve komedisi çok harika. Birinci kitapta koyduğu çok yüksek standartları karşılayabilmek için kendimi bir yazar olarak zorlamam gerekti. Ama bu iyi bir meydan okumaydı ve bir yazar olarak büyümeme yardımcı oldu.

Umarım Bootleg Springs serisinin bu ikinci bölümünü beğenmişsinizdir! Kesinlikle daha fazlası gelecek. Bu altı kitaplık bir seri olacak ve Callie Kendall'ın gizemi altı kitabı da kapsayacak. Evet, gerçeği öğreneceksiniz ve evet, yol boyunca daha fazla ipucu olacak.

Ama hayır, şimdi size sırları anlatmayacağım.

İletişimde kalmak istiyorsanız, haber [bültenime katılın](#) veya Facebook okuyucu grubum [Alpha Ever After](#)'da takılın.

Okuduğunuz için
teşekkürler! CK

AKKNOMLEDGMENTS

Lucy'ye, bu çılgın ay ışığı macerasında bana katıldığı için. Şerefe, dostum!

*Ülkenin öbür ucundan kadehler tokuşturuluyor

Cassy Roop'a, serimize böyle güzel kapaklar verdiği için.

Elayne'e, kelimelerimi temizlediği için.

Nikki ve Jodi'ye, yoğun programlarınızdan zaman ayırıp bu çılgın kitabın beta okumasını yaptıkları ve aptalca bir şey yapmadığımdan emin oldukları için.

David'e, hepiniz demeye başladığımda benimle çok fazla dalga geçmediği için. Ve bana her zaman kahve yapıp çikolata verdiği için.

Tüm okuyucularımıza, siz güzel insanlar mutlak en iyisisiniz ve umarım ikimiz de beynimizin çılgın, eğlenceli, seksi ve bazen vahşi düşüncelerini sizinle paylaşmaya devam edebiliriz.

CLAIRE KINGSLEY TARAFINDAN DA

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel bir listesi için [buraya tıcklayın](#).

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

Bourbon Bliss: 4 Ocak'ta geliyor!

Miles Ailesi Serisi [Kırık Miles](#):

Roland & Zoe [Yasak Miles](#):

Brynn & Chase

[Pervasisız](#) Miller: Cooper & Amelia

Hidden Miles: Leo & ??

Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı

Ivy'yi [Hatırlamak](#)

[His Heart](#)

Kitap Erkek

Arkadaşları

[Kitap Erkek](#)

[Arkadaş Ukala Ev](#)

[Arkadaşı Ateşli](#)

[Bekar Baba](#)

Always Serisi

Always [Have](#)

[Always Will](#)

Always [Ever After](#)

Jetty Beach Romantik Serisi

[Aşk Olmalı](#)

[Deli Olmalı .](#)
[Kader Olmalı Ev](#)
[Olmalı](#)
[Back to Jetty Beach Romantik Serisinin Tamamı](#)

Back to Jetty Beach Romantik Serisi

[Sonsuza Kadar Olabilir](#)
[Tek Olabilir Sebep](#)
[Olabilir](#)

Yeni çıkan kitapların yanı sıra özel içerikler, kapak tanıtımları ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun.](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley küstah kadın kahramanları, kadınlarını çok seven kahramanları, iç çamaşırlarını eriten seksi zamanları, romantik sonsuza dek mutlu sonları ve tüm büyük hisleriyle akıllı, seksi romanlar yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

Yeni çıkan kitapların yanı sıra özel içerikler, kapak tanıtımları ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#).

Claire'in Facebook'taki okuyucu grubuna katılın: [Alpha Ever After](#).

